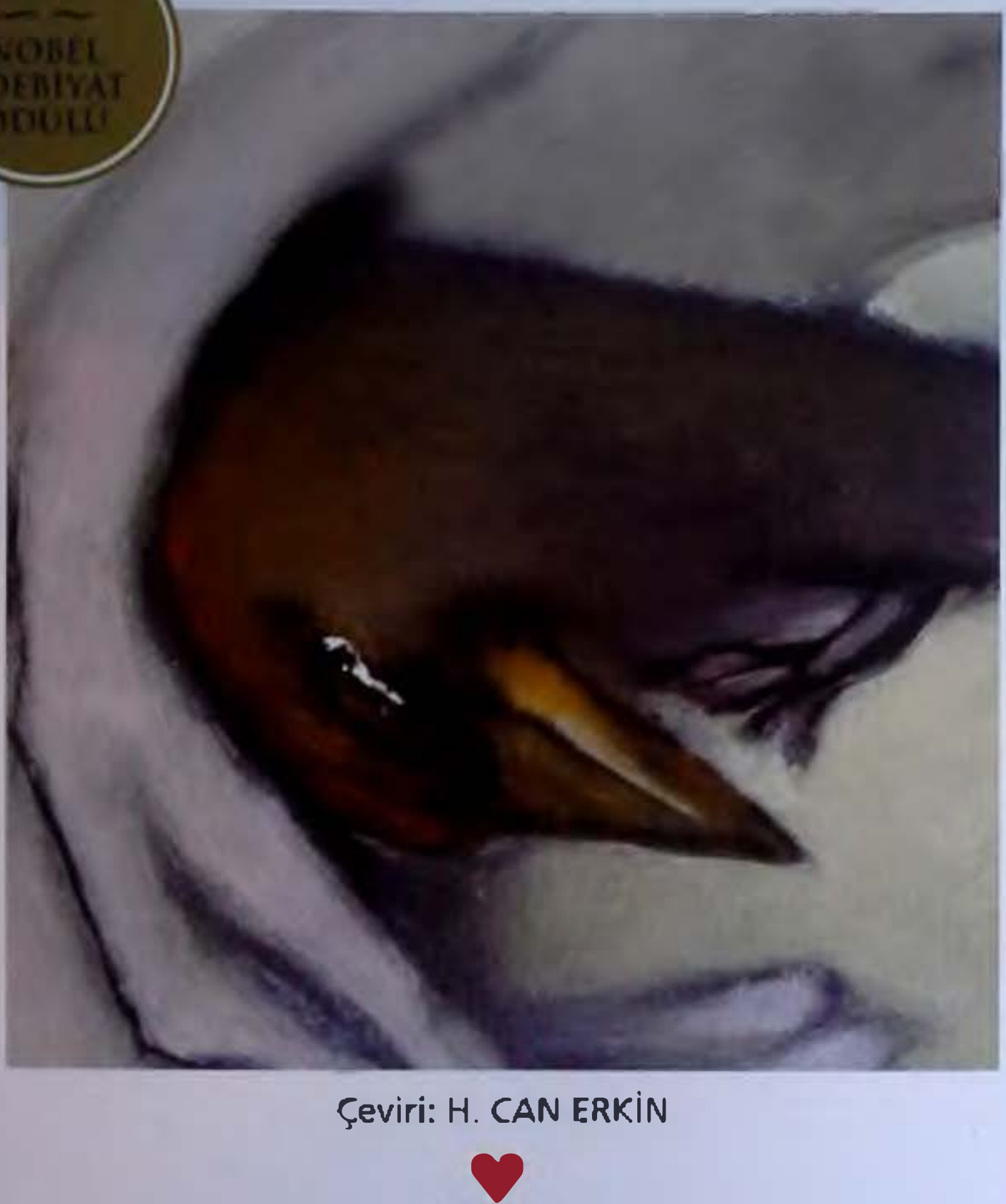
KENZABURO OE

KİŞİSEL BİR SORUN

1994
NOBEL EDEBİYAT ÖDÜLÜ

ROMAN

Çeviri: H. CAN ERKİN

3. BASK

KENZABURO OE

KİŞİSEL BİR SORUN

Kojinteki na taiken, Kenzaburo Oe
© 1964, Kenzaburo Oë
© 2010, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.
Bu eserin Türkçe yayın hakları The Wylie Agency (UK) Ltd. aracılığıyla alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2010
3. basım: Haziran 2014
Bu kitabın 3. baskısı 1000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Faruk Duman

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design
Kapak resmi: © iStockphoto.com / Ida Jarosova

Kapak baskı: Azra Matbaası
Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2
Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul
Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası
Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. Gelincik Sokak No: 6 Kat: 3 Güven İş Merkezi, Bağcılar, İstanbul
Sertifika No: 22749

ISBN 978-975-07-1211-1

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33
www.canyayinlari.com
yayinevi@canyayinlari.com
Sertifika No: 10758

KENZABURO OE

KİŞİSEL BİR SORUN

ROMAN

1994 NOBEL EDEBİYAT ÖDÜLÜ

Japonca aslından çeviren

H. Can Erkin

CAN

KENZABURO OE, 1935 yılında Japonya'nın Şikoku Adası'nda doğdu. Tokyo Üniversitesi'nde Fransız edebiyatı eğitimi gördü. Güçlü toplumsal ve siyasal eleştirileriyle Japon edebiyatında kendine özgü bir yer edindi. 1957'de *Kurbanı Beslemek*, 1964'te *Kişisel Bir Sorun*, 1967'de *Sessiz Çığlık*, 1969'da *Delilikten Kurtar Bizi*, 1983'te *Atarashii hito yo, mezameyo* adlı eseri (Ayağa Kalk Genç Adam) yayımlandı. Çarpıcı romanları ona dünya edebiyatında da önemli bir yer kazandırdı; Oe, 1994 Nobel Edebiyat Ödülü'yle onurlandırıldı.

H. CAN ERKİN, 1968 Çorum doğumlu. Çevirmen, öğretim üyesi. 1991 Ankara Üniversitesi DTCF Japon Dili ve Edebiyatı mezunu. 1996'da Hokkaido Üniversitesi'nde yüksek lisansını, 2001'de Ankara Üniversitesi'nde doktorasını tamamladı. Yamamoto Tsunetomo, Osamu Dazai, Kavabata Yasunari, Ryu Murakami, Haruki Murakami, Ryo Kuroki gibi Japon edebiyatının önde gelen isimlerinin eserlerini dilimize kazandırdı.

1

Bird, vitrini kaplayan Afrika haritasının yaban geyikleri gibi mağrur ve seçkin haline bakınca engel olamadı kendine; derince iç geçirdi. Üniformalarının açıkta kalan kısımları, boyunları ve kolları sivilcelerle kaplı kitabevi tezgâhtarları Bird'ün iç geçirdiğinin farkına bile varmadılar. Akşam karanlığı bastırıyordu; yaz başlangıcının yeryüzünü kaplayan sıcaklığı, ölen devlerin vücudundan ısının uçup gitmesi gibi yavaşça çekiliyordu. Öğle sıcağının tenlerinde bıraktığı bellek kırıntılarını yokladıkça belli belirsiz iç geçiriyordu herkes. Haziran, akşamın altı buçuğu; dışarıda artık terli tek bir kişi bile kalmamıştı. Fakat Bird'ün karısı herhalde kauçuk örtünün üzerine çırılçıplak yatmış, vurulup düşen bir sülün gibi gözlerini sımsıkı kapamış, teninin tüm gözeneklerinden ter fışkırır bir halde acı, endişe ve beklentiler arasında inliyor olmalıydı.

Bird hafifçe titreyerek haritanın ayrıntılarına bakmaya başladı. Afrika'nın çevresindeki deniz, havanın açık olduğu kış şafaklarında gökyüzünü kaplayan maviyle aynı renge boyanmıştı. Paraleller ve meridyenler pergelle çizilmiş mekanik çizgiler değildi. Ressamların elinden çıkma hafif sapmalarla sürüp giden kalın çizgilerdi. Renkleri de fildişi siyahıydı. Afrika kıtası yüzükoyun ya-

tırılmış bir erkek kafatasını andırıyordu. Bu büyük kafalı erkek, koalalar, gagalı memeliler ve kanguruların vatanı Avustralya'ya hüzünle bakıyor gibiydi. Haritanın alt kısmındaki nüfus dağılımı köşesinde bulunan küçük Afrika sembolü bir ölünün çürümeye yüz tutmuş başına benziyordu. Ulaşımla ilgili bilgilerin gösterildiği küçük Afrika ise yüzülmüş derinin altından çıkıveren kılcal damarlarla kaplı, acılar içinde bir kafa gibiydi. Tüm bunlar bakanın aklında zorbalıkla gelen bir ölüm sahnesini canlandırıyordu.

"Bakmak isterseniz vitrinden çıkarabilirim."

"Hayır. Bana bu değil de, Michelin'in Batı Afrika haritası ile Orta ve Güney Afrika haritaları lazım," diye yanıtladı Bird.

Tezgâhtar farklı Michelin turistik haritalarıyla dolu rafın bulunduğu yerde çömelerek aramaya başladığında, Bird sanki Afrika uzmanıymış gibi, "Numaraları 182 ve 155," dedi.

Onun iç geçirerek baktığı, ağırlığı her halinden belli olan tamamen deri kaplı dünya atlasının bir sayfasıydı. Zaten birkaç hafta önce o harika atlasın fiyatını da sormuştu ama bir dershane öğretmeninin beş aylık maaşına denkti. Arada sırada çıkan tercüme işlerinden kazandıklarını da katacak olursa, Bird atlası ancak üç aylık geliriyle elde edebilirdi. Fakat, Bird kendisi, karısı ve aralarına yeni katılan varlığı beslemek zorundaydı. O artık bir ailenin reisiydi.

Tezgâhtar kırmızı kâğıt kaplı iki farklı haritayı çıkarıp tezgâhın üzerine koydu. Kadının küçük ve bakımsız ellerindeki parmakların, bir ağaç dalına tutunmaya çalışan bukalemunun ayakları gibi sefil bir hali vardı. O parmakların dokunduğu haritadaki marka amblemine takıldı Bird'ün gözü; bir tekerleği iten kauçuk bir adamdı bu, kurbağayı andırıyordu, bir an için keyifsiz bir alışveriş

yaptığı hissine kapıldı. Fakat bunlar işinde kullanması gereken önemli haritalardı. Bird, satın almak üzere olduğu haritaları bırakıp, vitrindeki aklına takılan lüks atlasa bakarak, "Bu dünya atlasının neden hep Afrika sayfası açık?" diye sordu.

Tezgâhtar nedense tedirgin olarak, sessiz kaldı.

"Bu dünya atlasının neden hep Afrika sayfası açık?" dedi Bird, bu kez kendi kendine. Kitabevinin sahibi o atlas içerisindeki en güzel yerin Afrika sayfası olduğunu mu düşünüyordu acaba? Fakat, Afrika gibi başdöndürücü hızla değişen bir kıtanın haritası da çok çabuk eskiyiveriyordu. Dünya atlasının tamamı üzerindeki değişim de oradan başlıyordu. Dolayısıyla, Afrika haritasının bulunduğu sayfayı açık bırakmak, atlasın durmadan eskidiğinin kanıtından başka bir şey olamazdı. Peki, siyasi ilişkileri iyice rayına oturmuş, asla eskimeyecek bir kıtanın haritası olarak nereyi seçmek uygun olurdu acaba? Amerika kıtası, özellikle Kuzey Amerika kıtası olabilir mi? Bird, kendi içinde sürdürdüğü soru-yanıt diyaloğunu orada keserek, kırmızı kaplı iki Afrika haritasının parasını ödedikten sonra, balık etli bronz kadın heykeliyle sakısıdaki devetabanı arasından geçip merdivenlerden indi. Bronz heykelin göbek kısmı doyumsuz tiplerin dokunuşlarıyla kirlenmiş, ıslak köpek burnu gibi ışıltılar saçıyordu. Bird de öğrencilik yıllarında aynı yere dokunmadan geçmezdi ama artık bronz heykele doğrudan bakacak cesareti bile yoktu. Çırılçıplak uzanmış karısının yanında, doktor ve hemşirelerin dirseklerine kadar açık kollarını dezenfektanla temizlediklerini görmüştü. Doktorun kolları kıllarla kaplıydı.

Giriş katındaki kalabalık dergi reyonundan geçen Bird, ambalaj kâğıdıyla güzelce sardırdığı haritaları ceketinin dış cebine dikkatlice yerleştirip kolunun altına sıkıştırarak yürümeye başladı. Bird'ün ilk kez gerçekten

kullanabileceği Afrika haritasıydı. "İyi de benim gerçekten Afrika topraklarına ayak basıp, koyu güneş gözlükleriyle Afrika göğüne bakabileceğim günler gelecek mi acaba? Of, şu an Afrika'ya gidebilme olasılığımı tamamen yitirmek üzere değil miyim? Şimdi, gençliğimin büyük heyecan dolu ilk ve son şansına çaresizce veda etmek üzereyim. Orası öyle, ama elimden de bir şey gelmez."

Bird tedirgin ve telaşlı hareketlerle kitabevinin kapısını iterek, yazın ilk günlerinin akşam güneşi altındaki kaldırıma ulaştı. Havadaki kirlilik ve alacakaranlık yüzünden sisle kaplıymış gibi duran kaldırım. Sert kapak yabancı yayınların sıralandığı vitrini aydınlatan floresan lambayı değiştiren teknisyen, üzerine çıktığı merdivenden aşağı tam önüne atlayıverince Bird şaşırarak bir adım gerileyip, öylece vitrin camına yansıyan haline, kısa mesafe koşucusu hızıyla yaşlanmakta olan haline bakakaldı. Bird; yirmi yedi yıl dört ay yaşamış bir adam. Ona Bird lakabını taktıklarında on beş yaşındaydı. Sonrasında o hep Bird'dü; şu an vitrinin camında oluşan karanlık ve mürekkep rengi gölün ortasında pejmürde kılığıyla suyun yüzüne vurmuş ceset gibi haliyle bir kuşu andırıyordu. Çelimsiz ve sıskaydı Bird. Arkadaşları üniversiteden mezun olup da bir işe girdikleri an şişmanlamış, zayıf kalmayı başaranlar da evlendikten sonra şişmanlığa teslim olmuşlardı. Yalnızca Bird'ün, karnı biraz şişkinleşse de, o sıska hali değişmemişti. Her zaman omuzlarını dikleştirerek her an yere kapaklanacakmış gibi vücudunun üst kısmını öne eğerek yürür, durduğu anlarda da o hali hiç değişmezdi. Yaşlı sporcular gibiydi. Kapalı kuş kanadı gibi duran dikleştirdiği omuzlarıyla da bir kuşu andırırdı. Kaygan ve esmer burnu bir kuş gagası gibi kemerli ve kıvrıktı; hiçbir duyguyu barındırmıyor gibi duran tutkal renginde keskin ışıltılar saçan gözleri ise, yalnızca

arada sırada şaşırmış gibi aniden açılıveriyordu. Büzülmüş gibi duran dudakları yanaklardan çene hizasına doğru sivriliyordu. Alev kızılına çalan saçları ise havaya dikilmişti. Bird on beş yaşındayken de bu haldeydi, yirmi yaşında da hiç değişmemişti. On beş yaşından altmış yaşına kadar aynı yüzle, aynı duruşla yaşamaktan başka şansı olmayan, farklı bir tür insan mıydı acaba? Eğer öyleyse, Bird vitrinin camındaki yansımada bütün ömrü boyunca karşılaşacağı görüntüyü izliyor olmalıydı. İçini midesini bulandıracak ölçüde tiksinme hissi kaplayan Bird ürpererek, hafifçe titredi. İçinde, bir yerlerden vahiy gelmiş gibi bir his oluştu: "Yorul, çoluk çocuğa karış yaşlı Bird!"

O an, camda oluşan karanlık gölün derinliklerinden çıkıvermiş gibi, tuhaflığı hemen fark edilen bir kadın Bird'e yaklaştı. Geniş omuzlu, iriyarı bir kadındı; başı Bird'ün cama yansıyan görüntüsündeki yüzünden daha yüksekte duracak kadar da uzun boyluydu. Bird arkasından vahşi bir yaratığın saldırısına uğramış gibi gardını alarak döndü. Kadın hemen önünde durarak incelermiş gibi dikkatli bakışlarla Bird'ü süzmeye başladı. Gerilen Bird de kadına aynı şekilde baktı. Bir saniye sonra Bird, kadının gözlerindeki sivri ve sert pırıltıların yerini ilgisizlik yüklü bir ıslaklığın aldığını gördü. Kadın Bird'le kendisi arasında, niteliğinin ne olduğunu anlayamadığı bir tür bağı bulacakmış gibi olmuş, ama aniden Bird'ün bu bağ için uygun kişi olmadığını fark etmişti. O an Bird de kabarık bukleli saçların ortasında Fra Angelico resimlerindeki, kutsal gebeliğinin haberini alan Meryem gibi duran yüzdeki tuhaflığın, özellikle de üstdudağının yukarısında tıraşlanmadan kalmış birkaç tel bıyığın farkına vardı. Kıllar, ağır makyajı yırtarak çıkmış gibi hafifçe salınıyordu.

"Merhaba!" dedi iriyarı kadın, samimiyet yüklü genç

erkek sesiyle. Düşüncesizlikle bir hata yapmış gibi bir hali vardı.

"Merhaba!" dedi Bird de, onun kuşa benzetilmesindeki bir diğer etken olan çatlak sesiyle.

Travestinin başka bir şey söylemeden yüksek topukları üzerinde doksan derece dönerek yürüyüp uzaklaşmasını bir süre izledikten sonra, Bird de tam tersi yönde yürümeye başladı. Dar sokaktan çıkarak, şehir elektrik şebekesinin geçtiği caddede dikkatli ve temkinli adımlarla ilerledi. Bird'ün arada sırada kriz ölçüsüne ulaşan, sinir sistemini altüst edecek düzeydeki temkinli hali de, korkudan çıldırmak üzere olan küçük bir kuşu akla getiriyordu. Neticede Bird lakabı ona yakışıyordu.

Bird, "O tip, vitrin camına yansıyan görüntümü izleyerek birini bekliyormuş gibi dururken, çarpık cinsel eğilimlerim olduğunu sandı herhalde," diye geçirdi aklından. "Bu onur zedeleyici bir yanlış anlama, ama arkama dönüp de yüz yüze geldiğimizde yaptığı hatanın farkına vardı ve onurum da aldığı yaradan kurtuldu." Bird yaşadığı o komik anın keyfine varmaya başlamıştı artık. "Merhaba! O an için gayet yerinde bir selamlama sözcüğüydü. O tipin entelektüel düzeyi bir hayli yüksektir herhalde." Bird birden, iriyarı bir kadına dönüşen o genç adama karşı sıcaklık duymaya başladı. "O genç adam, akşam çarpık cinsel eğilimleri olan birini bulup da yolabilir mi acaba? Esasında benim cesaretimi toplayıp peşine takılmam gerekirdi belki de." Bird kendisinin o travestiyle birlikte izbe bir yerlere girişini kafasında canlandırmaya çalışırken caddeyi geçip, kendini küçük meyhane ve lokantaların sıralandığı bir semtte buluvermişti. "O adam ve ben iki kardeş gibi çırılçıplak uzanır konuşurduk herhalde. Utanmaması için benim de soyunmam gerekirdi. Herhalde karımın her an doğum yapmak üzere olduğunu anlatırdım ona. Sonra çok eskiden beri Afrika'ya git-

me hayalleri kurduğumu, Afrika dönüşünde 'Afrika'da Gökyüzü' başlıklı bir hatırat yazıp yayımlatmanın en büyük hayalim olduğunu söylerdim ona. Hatta, karımın doğum yapmasıyla birlikte kafese kapanmış olacağımı (zaten evlendiğim anda kafesin içine girmiştim, ama kafesin henüz açık olan kapısını doğacak olan çocuk sımsıkı kapatacak), artık Afrika'ya tek başına gitmemin mümkün olmayacağını anlatırdım. Her an tehdidi altında yaşadığım nevroz parçacıklarını tek tek temizler, beni mutlaka anlardı. Çünkü, içindeki kırılmaya sadık kalarak, sonunda kadın kılığında yollara düşerek arkadaş olabileceği çarpık cinsel eğilimli birilerini aramaya kalktığına göre, bilinçaltında yatan tedirginlik ve korkuları yakalayacak kadar hassas kulaklara ve yüreğe sahip türden bir insandır herhalde.

"Belki de sabah olduğunda karşılıklı oturur sakal tıraşı olurduk, aynı fırçayı kullanarak. O tip bir hayli gençti, ama sakalları gür gibiydi..." O an Bird, aklından geçirdiği senaryoyu yarıda keserek hafifçe gülümsedi. O genç adamla geceyi birlikte geçirmesine imkân olmasa bile, belki de oturup birer kadeh bir şeyler içmeliydi. Bird o sırada yan yana sıralanmış ucuz meyhanelerin önünden geçiyor, arada sırada yalpalayarak yürüyen sarhoşlarla çarpışacak gibi oluyordu. Boğazı kurumuştu, tek başına bile olsa bir şeyler içmek istiyordu. Bird zayıf ve uzun boynunu çevik hareketlerle bir o yana bir bu yana oynatarak sokağın iki yanındaki meyhanelere göz attı. Ama aslında o meyhanelerden birine girmeyi düşünmüyordu. Eğer alkol kokusu içerisinde karısı ve yeni doğan bebeklerinin yanına gidecek olursa kayınvalidesinin tepkisi ne olurdu acaba? Bird yalnızca kayınvalidesi değil, kayınpederinin de kendisini bir daha asla sarhoş görmesini istemiyordu. Kayınpederi emekli olana kadar Bird'ün mezun olduğu devlet üniversitesinde İngiliz filolojisi anabi-

lim dalının başkanlığını yapmıştı. Şimdi bir özel üniversitede ders vermeye devam ediyordu. Bird'ün o yaşta bir dershanede öğretmen olarak iş bulabilmesi şanstan ziyade, kayınpederinin hoşgörüsü sayesinde olmuştu. Bird kayınpederini hem sever hem de ondan korkardı. Bird'ün hayatında karşılaştığı en muhteşem ihtiyardı. Onu bir kez daha hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.

Bird yirmi beş yaşında mayıs ayında evlenmişti, ama o yaz dört hafta boyunca durmaksızın viski içmişti. Birdenbire alkol denizinde sürüklenmeye başlamıştı. Sanki körkütük sarhoş bir Robinson Crusoe gibi. Lisansüstü öğrencisi olarak yükümlü olduğu tüm sorumlulukları bir kenara itmiş; yarı-zamanlı işini ve ders çalışmayı boşlamış; yalnızca geceleri değil, gündüzleri de iyice karanlık hale getirdiği salonda plak dinleyerek durmaksızın viski içmişti. Şimdi artık, o karabasan gibi geçen günlerdeki Bird'ü anımsadığında, viski içip müzik dinlemek ve sızıp kaldığında sıkıntılı uykular uyumak dışında, yaşayan bir varlık olduğunu gösterecek hiçbir şey yapmadığını düşünüyordu. Dört hafta sonra, yedi yüz saat süren derin ve bulanık sarhoşluktan kurtulmuş, savaşla harap olmuş bir şehir haline geldiğinin farkına varmıştı. Ufacık bir kurtuluş ışığından başka bir şey göremediği iradesizliğin esiri olmuş iç dünyası kadar, onu çevreleyen dünyayı da yeniden öğrenmek zorunda kalmıştı.

Sonra lisansüstü programından ayrılma dilekçesini vererek, kayınpederinin onun için bir dershanede iş bulmasını istemişti. Bunun üzerinden iki yıl geçtikten sonra şu an, karısının doğumuna hazırlanıyordu. İşte o Bird, alkol zehriyle kanını tekrar kirletmiş halde hastane odasına gidecek olursa, kayınvalidesi kesinlikle çılgına döner, kızını ve yeni doğan torununu aldığı gibi kaçıverirdi.

Bird'ün kendisi de, kendi içinde derinlere kök salan alkol eğilimine karşı temkinliydi. O viski cehennemi gibi

geçen dört hafta sonrasında, neden yedi yüz saat boyunca durmadan içtiğini tekrar tekrar düşünmüş, makul bir neden bulamamıştı. O sıra neden viski denizine daldığını anlayamadığı müddetçe, bir kez daha birden kendini aynı yerde buluverme tehlikesi varlığını koruyordu. Bird o dört haftanın gerçekte ne anlam ifade ettiğini kavrayamadığı sürece, yeni bir dört haftalık sefillikten kendini kurtarabilmenin yolunu bulamazdı.

Sürekli tutkuyla okuduğu Afrika'yla ilgili keşifler tarihi konulu bir kitapta şöyle bir pasaja rastlamıştı: "Kâşiflerin anlattığı tüm yerlilerin çılgınca sarhoş olma âdetleri günümüzde de devam etmektedir ve bu âdet şu an bile bu güzelim toprakların yaşantısında bir şeylerin eksikliğine, içten gelen bir patlama ve yok olma ümitsizliği batağına insanları çeken köklü bir hoşnutsuzluğun varlığına işaret etmektedir." Bu sözler çorak Sudan topraklarındaki bir köyün yerlileri için söylenmişti ama pasajı okuyan Bird kendi yaşantısının derinliklerinde bir şeylerin eksikliğinin ve köklü bir hoşnutsuzluğun var olup olmadığını enikonu düşünmekten kaçtığının farkına varmıştı. Bunların varlığından emin olduğu için de alkolden uzak durmaya özen gösteriyordu.

Bird sokakların yıldız şeklinde birleştiği eğlence semtinin merkezine ulaştı. Tam karşısındaki büyük tiyatronun ışıklı saati tam yediyi gösteriyordu. Hastanedeki kayınvalidesine telefon ederek, doğumun gerçekleşip gerçekleşmediğini sorma saati gelmişti. Öğleden sonra üçten beri her saat başı aramıştı. Çevresine bakındı. Alanın çevresinde birkaç telefon kulübesi vardı ama hepsi de doluydu. Karısının doğumundan ziyade, hastanenin danışmasında hastalara ayrılan telefonun önünde dikilmiş, kendisinden gelecek telefonu bekleyen kayınvalidesini aklına getirince, Bird'ün içi sıkılıverdi. Kızını o hastaneye yatırmalarından beri, kayınvalidesi orada seviye-

siz ve aşağılayıcı tavırlara maruz kaldığını söyleyip duruyordu. "Keşke," dedi Bird içinden, "başka bir aile telefonu meşgul ediyor olsa." Sonra geldiği yoldan geri dönerek meyhane ve kafeler, çorbacılar, Çin lokantaları, ızgaracılar, konfeksiyon mağazalarına tek tek bakarak ilerledi. O yerlerden birine girerek telefonlarını kullanabilirdi. Fakat, meyhanelerden mümkün olduğunca uzak durmak niyetindeydi ve karnını da doyurmuştu. Belki de en iyisi midesini rahatlatmak için bir ilaç alması olacaktı.

Bird bir eczane bulma ümidiyle çevresine bakınarak ilerleyince, kendini dörtlü bir kavşağın köşesindeki tuhaf bir binanın önünde buluverdi. Binanın güneşlik saçağının üstünde, yere diz çökerek tüfeğiyle nişan almış atış yapmaya hazırlanan bir kovboyun devasa resmiyle süslü bir tabela vardı. Bird kovboyun mahmuzlu çizmesinin altında kalan Kızılderili'nin baş kısmına iliştirilmiş süslü "Atış Köşesi" yazısını gördü. İçeride dünya ülkelerinin kâğıt bayrakları sıralanmış, sarılı yeşilli flamalarla süslenmiş bir iç çatının altında yan yana dizilmiş rengârenk kutu şekilli cihazların önünde Bird'den çok daha genç tipler sağa sola gidip geliyorlardı. Bird kırmızı ve mavi bantlarla çerçevelenmiş cam kapının ardından içeriye göz attığında, dip taraftaki pembe telefonu gördü.

Modası çoktan geçmiş bir rock'n roll parçasının yükseldiği müzik kutusu ile otomatik coca cola satış makinesinin arasından geçerek, zemini kurumuş çamur lekeleriyle kaplı oyun salonuna girdi. O an kulağının dibinde havai fişekler patlatılmış gibi oldu. Slot makineleri, dart ve camekânla kaplı manzara içerisindeki minyatürlere tüfekle nişan alınan makine (Minyatür ormanın arasından, kahverengi geyikler, beyaz tavşanlar ve kocaman kurbağalar bir taşıyıcı bant üzerinden geçiyordu. Bird tam makinenin önünden geçerken kız arkadaşının neşeli gülüşleriyle havaya girmiş liseli bir genç bir kurba-

ğa vurdu ve makinenin ön panelindeki göstergedeki rakam beş sayı yükseldi) önünde toplanan gençlerin arasından labirentte ilerlermiş gibi zorlukla geçen Bird nihayet telefona ulaştı. Yuvaya bozuk para yerleştirdikten sonra artık ezberlediği hastane numarasını tuşladı. Bir kulağı çağrı zilinin sesiyle, diğeri ise rock'n roll ve binlercesi bir arada yürüyen yengeç tıkırtılarıyla dolmuştu. Eğlendikleri makinelere kendini kaptıran liseli gençlerin iyice yıpranmış ahşap zemine sürten eldiven kadar yumuşak İtalyan ayakkabılarından çıkan sesler. Kayınvalidesi arkasından gelen gürültü hakkında ne düşünecekti acaba? Telefon saatini geçirmiş olmasıyla birlikte, bu gürültüyü nasıl açıklayabilecekti ona?

Çağrı zili dört kez duyulduktan sonra, kayınvalidesinin karısınınkinden birkaç ton daha ince sesini duydu. Sonunda özür falan dilemeden, hemen karısının durumunu sordu.

"Hâlâ doğmadı. Kızcağız neredeyse ölecekmiş gibi sıkıntı içerisinde, ama gelmiyor işte. Henüz doğmadı."

Bird bir an ne diyeceğini şaşırarak sert kauçuk ahizenin yuvarlak kısmındaki karınca deliklerine baktı. Karanlık yıldızlarla kaplı gökyüzü gibi duran o yüzey Bird'ün nefes alıp vermesiyle buğulanıp açılıyordu.

"Tamam öyleyse. Saat sekizde tekrar ararım. Hoşça kalın," diyebildi Bird bir süre sonra. Ahizeyi yerine bırakıp derince iç geçirdi.

Bird'ün hemen yanındaki, minyatür arabayla sürüş yapılabilen makinede olasılıkla Filipinli bir genç, şoför koltuğuna oturmuş, direksiyonu idare ediyordu. Minyatür Jaguar-E makinenin ortasında, bir merdanenin üzerinde duruyordu. Merdane kır manzarası resimli bir bandı çeviriyor, böylece Jaguar-E sözde taşra yollarında ilerliyordu. Kıvrıla kıvrıla ilerleyen yola çıkan inekler, koyunlar ve çocuklu kadınlar gibi engellere de çarpmamak

gerekiyordu. Oyunun esası da, direksiyonu hafifçe oynatarak çarpışmaları engellemeye dayanıyordu. Esmer tenli dar alnı derin kırışıklarla kaplanmış halde pür dikkat direksiyona yapışan oğlan, bandın sonu gelecek de Jaguar-E'si hedefine ulaşacakmış gibi sivri köpek dişleriyle ısırdığı dudaklarının arasından hışırtıya benzer sesler çıkarıp tükürükler saçarak arabayı sürmeye devam ediyordu. Fakat engellerle dolu yolun sonu bir türlü gelmiyordu. Arada sırada bandın hızı yavaşlayınca oğlan telaşla pantolonunun cebinden bozuk para çıkarıyor ve makinenin metal bir gözkapağı gibi duran para haznesine yerleştiriyordu. Bird, bir süre oğlanın çapraz arkasında durarak oyunu izledi. Tam o sırada dizlerinde dayanılmaz bir yorgunluk hissetti. Kızgın sac üzerinde yürüyormuş gibi adımlarını hızlandırarak arkadaki çıkışa yöneldi. İşte o tuhaf iki makine de karşısına orada çıktı.

Sağdakinin başında Amerikalıların hoşlandığı Hong Kong tarzı ejder işlemeli montlar giymiş gençler toplanmış, görmedikçe neden çıktığı anlaşılamayacak bir gürültü çıkarıyorlardı. Bird kimsenin dönüp bakmadığı soldaki makineye doğru ilerledi. Ortaçağ Avrupası işkence aleti bekâret kemerinin 20. yüzyıla uyarlanmış haliydi. Kırmızı ve siyah mekanik eklemlerle tamamlanan gerçek boyutlarda güzel bir kız, göğüslerini kollarıyla sımsıkı kapatmıştı. Sistem, oyuncunun kolları çekip ayırarak arkasındaki memeleri görmek için harcadığı güç ve baskının, metal kızın gözlerindeki göstergede sayılara dönüşeceği şekilde ayarlanmıştı. Kızın başının üzerinde ramların ortalama olarak hangi yaşa denk geldiğini gösteren bir çizelge vardı.

Bird kızın dudakları arasındaki hazneye bozuk para yerleştirdi. Sonra da kolları kızın memelerinden ayırmak için hamle yaptı. Metal kollar inatla direniyor, Bird de verdiği gücü artırıyordu. Bird'ün yüzü gitgide metal kıza

yaklaşıyordu. Yüzündeki şikâyetçi ifadeye baktıkça Bird kızı utandırdığı hissine kapılmıştı. Vücudundaki tüm kasları sızlatacak ölçüde güç verdi. Birden kızın kollarının içinde çarkların döndüğünü gösteren gırıltılar duyuldu, gözlerinde kızıl renkte rakamlar belirdi. Bird hemen tüm kaslarını gevşeterek, nefes nefese kalmış bir halde çıkan sayılarla çizelgedeki ortalama rakamları karşılaştırdı. Hangi standarda göre ayarlandığı belli değildi, Bird'ün harcadığı güç 70, baskı ise 75 çıkmıştı. Çizelgedeki 27 yaş satırında ise 110-110 yazıyordu. Bird hayal kırıklığı içerisinde çizelgeyi gözden geçirip, sonunda kendi rakamlarının denk geldiği yaşı buldu: Kırk yaş! Aniden midesi yanmaya başladı ve hafifçe geğirdi. Ancak kırk yaşında bir adamın gücüne sahip yirmi yedi yıl dört aylık adam; Bird. Tüm bunlar ne demek oluyordu acaba? Üstelik omuz ve karın kasları inceden inceye sızlamaya başlamıştı. Hiç hoşlanmadığı kas ağrısının başlangıcına işaretti bu. Bird ayaklar altında kalan onurunu kurtarmak için sağdaki makineye yaklaştı. Farkında olmadan bu kaba güç oyununu haddinden fazla ciddiye almaya başlamıştı.

Bird aralarına dalınca, ejder işlemeli montlu gençler özel alanlarına tecavüz edilmiş vahşi hayvanların hassaslığıyla hareketsiz kalıp, tehdit yüklü bakışlarını Bird'e yönelttiler. Bird tereddüt ederek de olsa, üzerindeki bakışları umursamaksızın gençlerin oluşturduğu halkanın ortasında kalan makineye baktı; Vahşi Batı filmlerindeki darağacını andıran bir kurgusu vardı. Yalnız, talihsiz idam mahkûmunun bulunacağı yerde, Slav şövalyelerinin miğferlerini andıran bir kütle sarkıtılmıştı. Miğferin metal parçalarının arasından içindeki siyah deri kaplı kum torbası fark edilebiliyordu. Miğferin ortasında kocaman bir tek göz gibi duran hazneye bozuk para konunca kum torbası aşağı sarkarak açıkta kalıyor, aynı an-

da düzeneğin ana sütununa yerleştirilen gösterge de sıfırlanıyordu. Göstergenin ortasında karikatür şeklinde çizilmiş bir robot fare vardı. Fare sarı ağzını açmış haykırıyordu: "Haydi bakalım! Göster kendini! Yumruğunun gücünü hesaplayalım!"

Bird istifini bozmadan düzeneği incelemeye devam edince, montlu gençlerden birinin biraz utangaç, biraz da kendinden emin bir tavırla nasıl oynandığını göstermek istercesine düzeneğin önüne gelerek miğferdeki hazneye bozuk para yerleştirmesiyle kum torbası usulca aşağıya sarktı. Sonra bir adım geri çekilen genç, dans ediyormuş gibi sıçrayarak yumruğunu olanca gücüyle kum torbasına indirdi. Darbenin çıkardığı tok sesin ardından, kum torbasını miğferin içine çeken zincirin tıkırtıları duyuldu. Göstergenin limitinin üzerine çıkan ibre ürkek ürkek titriyordu. Montlu gençler hep bir ağızdan gülüştüler. Yumruğun gücü göstergenin limitini aşınca, düzenek takılmış, eski haline dönememişti. Ben bu işin ustasıyım, diyen bir edayla çevresine bakınan delikanlı bir karate hareketiyle kum torbasını hafifçe tekmeledi. Bunun üzerine göstergenin ibresi nihayet 150'ye düştü ve kum torbası miğferin içine yerleşti. Gençler yeniden yüksek perdeden gülüştüler.

Bird kaynağını tam olarak kestiremediği bir coşkuya kapılmıştı. Ceketini çıkarıp, Afrika haritasının kırışmamasına özen göstererek arka taraftaki boş oyun tezgâhlarından birinin üzerine bıraktı. Sonra, hastanedeki karısına telefon etmek üzere sürekli üzerinde bulundurduğu bozuk paralardan birini miğferdeki hazneye yerleştirdi. Ejder deseni işlemeli montlu gençler onun her hareketini dikkatle izliyordu. Kum torbasını sarkıtıp, bir adım geri çekilerek gardını aldı. Bird'ün, taşra kentindeki liseden kovulup da, üniversite sınavına girebilmek için yeterlilik sınavına hazırlanması gerektiği sıralarda yaşadığı

şehirdeki serserilerle neredeyse her hafta yumruklaştığı bir dönem olmuştu. Ondan korkarlardı ve kendinden küçükler arasında ona tapan bir grup da oluşmuştu. Bird yumruğunun gücüne güvenirdi. Az önceki delikanlı gibi hoplayıp sıçrayarak değil, kurallara uygun bir şekilde gardını alarak yumruğunu yapıştıracaktı. Bird bir adımını hafifçe öne çıkararak sağ direkt yumruğunu kum torbasına yapıştırdı. Yumruğu göstergedeki 2500 rakamını aşarak düzeneği allak bullak edebilmiş miydi acaba? Olacak iş değil, 300'de kalmıştı! Bird kum torbasına vurduğu yumruğunu göğsüne yaklaştırarak vücudunun üst kısmını hafifçe öne çıkarıp, bir süre boş gözlerle göstergeye baktı. Sonra yüzünün sıcak bir kanla kaplandığını hissetti. Arkasındaki ejder işlemeli montlu gençler sessizliklerini koruyorlardı. Fakat, tüm dikkatlerinin göstergedeki rakam ve Bird'de yoğunlaştığı kesindi. Oğlanlar, öylesine cılız bir yumruğun sahibinin ortaya çıkması karşısında afallamışlardı.

Bird, gençler orada değillermiş gibi pervasızca miğfere yaklaşıp, haznesine yeniden bozuk para yerleştirdi. Sonra, bu kez kurallara uygun gard almayı bir kenara bırakıp vücudunun tüm ağırlığını yumruğuna vererek kum torbasına vurdu. Bird'ün sağ kolu omzundan bileğine kadar uyuşmuş, gösterge ise 500 rakamında kalıvermişti.

Bird kısaca nefeslendikten sonra arkasına dönüp oyun tezgâhının üzerindeki ceketini giydi. Sonra, sessizce kendisini izleyen gençlere döndü. Takdir ve hayranlık dolu bir gülümsemeyi genç şampiyona yönelten emekli olmuş eski şampiyon edasıyla gülümsemeye çalıştı. Fakat ejder işlemeli montlu gençler istiflerini bozmadan, sanki bir köpeğe bakıyormuş gibi onu süzüyorlardı. Bird neredeyse kulaklarının arkasına varana kadar kızarmış bir halde başını öne eğerek hızlı adımlarla oyun salonundan çıktı. Her haliyle mahsus yapıldığı belli olan bir kah-

kaha tufanı doldurdu kulaklarını. Bird çocuksu bir utançla gözlerinin önü kararmış bir halde meydanı geniş adımlarla geçip karanlık ara sokaklardan birine daldı. Artık kalabalığa karışarak başkaları arasında hareket etme cesaretini kaybetmişti. Karanlık sokakta hayat kadınları müşteri bekliyorlardı ama Bird'ün dünyadan kopmuş halini görünce seslenmeye cesaret edemediler. Nihayet Bird, hayat kadınlarının bile girmeye tenezzül etmediği bir dar sokağa girdiğinde yüksekçe bir bent önünü kesti. Karanlıkta ot kokusunu hissedince, bendin eğimli yüzeyinin otlarla kaplı olduğunu fark etti. Bendin yukarı kısmından demiryolu geçiyordu. Bird gelen bir tren olup olmadığını anlamak için iki yöne baktıysa da, bir şey göremedi. Yüzünü kaldırıp zifiri karanlık gökyüzüne baktı. Kırmızı bir şemsiyeyle kaplanmış gibi duran kısım, altında kalan eğlence merkezinin neon lambalarının yansımasıyla oluşmuştu. Öylece kalan Bird'ün yüzüne aniden bir damla düştü. Yağmur başlamak üzere olduğundan otların kokusu kesifleşmişti. Bird hiç utanması yokmuş gibi otların üzerine çişini yaptı.

O sırada arkasından yaklaşan çok sayıda insanın düzensiz ayak seslerini duymaya başladı. Çişini bitirip arkasını döndüğünde ejder işlemeli montlu gençler etrafını sarmıştı bile. Gençler tiyatro tarafından gelen cılız ışığı arkalarına aldıklarından karanlıkta kalan yüzlerindeki ifadenin anlaşılmasına imkân yoktu. Fakat Bird, o an oyun salonunda onların ifadesiz yüzlerinde hafifçe de olsa kendisini mutlak olarak reddettiklerini anımsatan bir hava olduğunu anımsadı. Oğlanlar o güçsüz varlığı gördüklerinde içlerindeki vahşi içgüdüleri uyanmış olmalıydı. Güçsüz tipleri görünce taciz etmeden duramayan haylaz çocuklar gibi, yumruk gücü ancak 500'e ulaşan koyunu avlamak için peşine düşmüşlerdi. Bird içinde yükselen korkuyla, kaçabileceği bir yol bulmak için çev-

resine bakındı. Aydınlık eğlence merkezine gidebilmesi için oğlanların en kalabalık oldukları kısmı yararak geçmesi gerekecekti ama az önce net olarak anladığı gücüyle (kırk yaş gücü!) buna imkân yoktu. Oğlanlar hamlesini bir çırpıda püskürtüverirdi. Bird'ün sağ tarafında tahta korkulukla kesilmiş kısa bir çıkmaz sokak vardı. Sol tarafında ise demiryolu bendi ile bir fabrika arazisinin yüksek demir parmaklıklarının arasından geçen dar ve karanlık sokak bir hayli uzakta arabaların geçtiği bir caddeye ulaşıyordu. O yaklaşık yüz metre mesafeyi oğlanlardan daha hızlı koşabilirse, kurtulmak için bir umudu olabilirdi.

Bird kararını verdi. Usulca vücudunu çevirerek çıkmaz sokağa dalacakmış gibi yapıp, hemen sonra yüz seksen derece dönerek dar sokağa daldı. Ama rakipleri bu tür saldırılar konusunda profesyoneldi; bir zamanlar yirmi yaşında taşra şehrinin gece yaşantısında Bird'ün de olduğu gibi. Taktiğini anlayınca Bird sağa gidecekmiş gibi yaptığı anda sol tarafı kesivermişlerdi. Arkasına dönerek ileri atıldığı anda Bird vücudunu abartılı bir halde yay gibi gererek kum torbasına karşı yaptığı hareketle üzerine gelen karanlık oğlanla burun buruna geldi. Artık karşısındaki oğlanın hamlesini savuşturma şansı yoktu. Bird ömründeki en ağır aparkat yumrukla birlikte bendin yamacındaki otların üzerine savruldu. İnlemesiyle birlikte ağzından salyayla karışık kan geldi. Oğlanlar kum saatinin göstergesinin takılıp kaldığı an olduğu gibi tiz kahkahalar attılar. Sonra yeniden sessizleşen oğlanlar, çevresindeki çemberi daraltarak donuk bakışlarla yerde yatan Bird'ü süzmeye başladılar. Yapacağı hamleyi bekliyorlardı.

Bird'ün aklından kendisi ile bendin yamacı arasında kalan Afrika haritasının kırış kırış olduğu düşüncesi geçti. Bir de çocuğunun doğmak üzere olduğu kapladı tüm

zihnini. Ani bir öfke ve buruk bir umutsuzluk dalgasına kapıldı. O ana kadar gaflet ve şaşkınlık içerisinde kaçmayı tercih etmişti. Ancak Bird artık kaçınayı aklından geçirmiyordu. "Eğer, kalkıp mücadele etmezsem Afrika seyahati şansımı ebediyete kadar yitirmekle kalmam, çocuğum da sefil bir yaşam için doğmuş olur." Bird sanki bir yabancı ruhun esiri olmuş gibi, aklından geçenlere inanmaya başlamıştı. Bir yağmur damlası patlayan dudağını ıslattı. Başını sağa sola sallayıp, derince nefes vererek yavaşça ayağa kalktı. Oğlanların çemberi hareket etmesine olanak verecek ölçüde genişledi. Sonra içlerinde en dişli görüneni, kendinden emin hareketlerle bir adım öne çıktı. Bird kollarını iki yana sarkıtarak çenesini düşürmüş, oyun salonlarında yumruklanan kuklalar gibi ayağa kalkmıştı. Karşısındaki oğlan sakin hareketlerle hedef belirleyen bir beyzbol oyuncusuna benzer bir hareketle tek ayağının üzerinde yükselip kolunu iyice arkaya çektikten sonra hamlesini yaptı. Kafasını kaçırıp hafifçe eğildikten sonra, boğanın boynuzlaması gibi bir hareketle oğlanın karnına daldı. Oğlanın attığı çığlıkla birlikte salyası etrafa saçıldı ve sesi çıkmaz oldu. Nefesi kesilmiş olmalıydı. Bird çevik hareketlerle diğer oğlanların karşısına dikildi. Kavganın doğurduğu haz dalgası tüm vücudunu kaplamıştı. Kendini böyle hissetmeyeli kaç yıl olmuştu acaba? Bird de, oğlanlar da kımıldamaksızın karşılarındaki ciddi rakiplerini süzüyordu. Kısa bir süre öylece geçiverdi.

Aniden, oğlanlardan biri, "Bırakalım gitsin! Muhatap olmamıza gerek yok. Amcanın teki işte!" dedi, arkadaşlarına.

O anda oğlanlar hep birlikte üzerlerindeki gerginlikten sıyrılarak, gardını almış haldeki Bird'ü görmezden gelircesine bir hareketle bayılan arkadaşlarını karga tulumba kaldırıp tiyatroya doğru uzaklaştılar. Bird yağmu-

run altında tek başına kalakalmıştı. Tuhaf bir şekilde içini gıdıklayan bir gülme hissine kapılınca, bir süre sessiz sessiz güldü. Ceketine kan bulaşmıştı ama yağmur altında biraz yürüyecek olursa kumaşın ıslaklığından fark edilmez hale gelirdi. Bird kendini iyi hissetmeye başlamıştı. Başta yumruk yediği çenesi olmak üzere, gözlerinin çevresi, kolları ve sırtı ağrıyordu ama karısının doğum sancıları başlayalı beri Bird ilk kez kendini bu kadar iyi hissediyordu. Hafifçe topallayarak bent ile fabrika arasından geçen sokakta caddeye doğru yürüdü. Nihayet, bendin üzerinde artık iyice modası geçmiş bir buharlı tren, bacasından kıvılcımlar saçarak ona doğru yaklaşmaya başladı. Bird'ün başının hizasından geçerken karanlık bir gergedan silueti gibiydi. Çıktığı caddede taksi beklerken, kırılan dişinin parçasını diliyle damağı arasından çıkararak yere tükürdü.

2

Bird çamur, kan ve salyalarla lekelenen Afrika haritasını raptiyeyle tutturduğu duvarın önünde ateşle karşılaşmış bir böcek gibi kıvrılmış uyuyordu. Orası Bird çiftinin yatak odasıydı. Onun yattığı yatakla karısının boş yatağı arasında devasa bir kafes gibi görünen bebek için aldıkları beyaz yatak naylon ambalajından çıkartılmamış halde duruyordu. Sabah ayazında hoşnutsuzca inleyerek kötü bir rüya gördü.

Nijerya'nın doğusunda, Çad Gölü'nün batı sahilinde ayakta duruyordu. Orada ne bekliyordu acaba? Çok geçmeden o kocaman yabandomuzlarından biri Bird'ü kıstırıverdi. Vahşi hayvan tozu dumana katarak üstüne doğru geliyordu. Bu hiç de fena bir durum değildi. Bird macera, ölüm tehlikesi ve yeni kabilelerle karşılaşmak yoluyla şu anki sakin ve kronik tatminsizlik yüklü yaşamın uzaklarında bir şeyleri görebilmek için yola çıkmıştı. Fakat Bird'ün elinde o yabandomuzuyla savaşabilecek bir silah yoktu. "Hazırlıksız ve hiçbir eğitim almadan geldim Afrika'ya," diye aklından geçirdi, korku içerisinde. O arada vahşi hayvan yaklaşmaya devam ediyordu. Bird, o taşra kentinde serserilik ettiği gençlik yıllarında kıvırdığı pantolonunun paçasının içine bir ağırlık gibi

koyduğu sustalı bıçağı sürekli taşıdığını anımsadı. Fakat, o pantolonu yıllar önce çıkarıp atmıştı. Komikti, ama yabandomuzunun Japonca nasıl söylendiğini bir türlü anımsayamıyordu. Yabandomuzu! Bird'ü arkada bırakıp daha güvenli bir yere kaçan tiplerin, "Durma, kaç! Yabandomuzu!" diye bağırışlarını duyuyordu. Kızgın yabandomuzu alçak çalılıkların on metre ötesine kadar gelmişti artık. Bird'ün kaçabilmesine imkân yoktu. Tam o sırada, kuzey yönünde kurşuni çizgilerle çevrili bir yer olduğunu fark etti. O çizgilerin dikenli tel olduğuna şüphesi yoktu. O dikenli tellerin arkasına kaçabilirse kurtulacaktı. Onu bırakıp kaçan tipler de o dikenli tellerin arkasından bağırıyorlardı. Koşmaya başladı Bird. Fakat adımları çok yavaştı. Yabandomuzu artık tam arkasındaydı. Hazırlıksız ve hiçbir eğitim almadan çıkıp gelmişti Afrika'ya. Yabandomuzunun saldırısını savuşturması olanaksızdı. Aklından bu düşünceler geçtiği halde, Bird dehşet içinde koşmaya devam etti. Dikenli tellerin ardında "güvende" sayısız göz, kaçan Bird'ü izliyordu. Yabandomuzunun dişleri Bird'ün ayak bileğine sımsıkı yapışıverdi...

Telefonun zili çalmaya devam ediyordu. Gün ağarmıştı, dün geceki yağmur devam ediyordu. Bird yataktan fırlayarak tüylerini ürpertecek ölçüde nemli ahşap zemin üzerinde tavşan gibi sıçraya sıçraya telefona ulaştı. Ahizeyi kaldırır kaldırmaz, bir erkek sesi selamsız sabahsız ona Bird olup olmadığını sorduktan sonra, "Hemen hastaneye gelin lütfen. Bebeğinizde bir anormallik var. Konuşmak istiyorum," dedi.

Bird birden, kendini yapayalnız hissetti. Rüyasının geri kalan kırıntılarını yaşamak istiyordu; korku dikenleriyle kaplı bir denizkestanesinden farksız bir rüya olsa da. Sonra, gerçeklerden kaçmaya çalışan parçasına bir süre direndikten sonra, demir yürekli bir adammış gibi,

hiçbir şey olmamışçasına, "Annesi iyi mi?" dedi, öyle bir sesin, aynı sözleri edişine binlerce kez şahit olduğu hissine kapılarak.

"Bir şeyi yok. Acilen gelin lütfen."

Bird, deliğine kaçan bir yengeç gibi, telaşla yatak odasına döndü. Önce, eğer o şekilde reddetmeye devam ederse, rüyasındaki Nijer bozkırı gibi her şeyin bir anda uçup gidivereceğine inanmışçasına yüzünü sıcaklığını koruyan yatağa gömmeye çalıştı. Sonra, başını iyice silkeleyerek doğrulup, çıkarıp yatağın yanına attığı gömlek ve pantolonunu yerden aldı. Eğildiği anda tüm vücudunu kaplayan sızı, önceki akşamki kavgayı anımsamasını sağladı. Kavgada ayakta kalabilecek ölçüde güçlü oluşundan doğan gururlu haline yeniden dönmek istediyse de, buna imkân yoktu. Gömleğinin düğmelerini iliklerken duvardaki Batı Afrika haritasına baktı. Rüyasında bulunduğu yer Diffa'ydı. Haritanın tam o kısmında koşar halde bir yabandomuzu resmedilmişti. Hemen üzerindeki dalgalı kurşuni çizgi avlanmanın yasak olduğu bölgeyi işaret ediyordu. Rüya da olsa, demek ki Bird o alana girebilse bile kurtulamayacaktı. Bird kafasını bir kez daha silkeleyerek, bir yandan ceketini giyerken, bir yandan da ses çıkarmamaya özen göstererek merdivenlerden indi. Eğer birinci katta oturan ev sahibi çift uyanıverirse, iyi niyet ve merak törpüsünde sivriltilmiş sorularını nasıl yanıtlayacağını bilemiyordu. Bird henüz hiçbir şey bilmiyordu. Yalnızca bebekte bir anormallik olduğu söylenmişti. Fakat, akla gelebilecek en berbat durumda olduğunu tahmin edebiliyordu. Eliyle yoklayarak antredeki ayakkabılarını bulunca, kapıyı olabildiğince sessizce açarak, şafak ışıklarıyla aydınlanmaya başlayan sokağa çıktı.

Bird'ün bisikleti bahçe duvarını oluşturan çalıların gölgesinde çakılların üzerine devrilmiş, yağmurdan ıslanmıştı. Bisikletini yerden kaldırınca gidonun derisine

yapışan inatçı yağmur damlalarını ceketinin koluyla sildi. Fakat, yeterince silmediği halde gidonun üstüne oturarak, kızgın bir at gibi çakılları tekmeleyip çalıların arasından yola çıktı. Kalçaları hemen rahatsız edici bir şekilde ıslanıvermişti. Bir de yağmur; rüzgâr karşı yönden estiğinden yüzü sırılsıklam olmuştu. Bird bisikletin tekerlerinin yoldaki çukurlara düşmemesi için gözlerini olabildiğince açarak ilerliyordu. Yağmur damlaları doğrudan gözbebeklerine çarpıyordu. Nihayet daha geniş ve aydınlık olan caddeye çıktı, sola döndü. Artık rüzgâr sağ taraftan esiyordu ve korunmak bir nebze daha kolaydı. Bird rüzgârın şiddetine karşı bisikleti, vücudunu sağ tarafa eğip dengede tutarak ilerledi. Caddenin asfaltını kaplayan su tabakasının üzerinde ilerleyen bisiklet su tabakasında ince dalgalar oluşturuyor, çevreye çiy gibi damlalar sıçratıyordu. O manzaraya bakarak, vücudu yana yatık halde ilerleyen Bird'ün bir süre sonra başı dönmeye başladı. Bunun üzerine yüzünü kaldırdı. Sabahın erken saatlerinde caddede kimsecikler yoktu. Cadde boyunca sıralanan ıhlamur ağaçlarının koyu ve dolgun yaprakları, o sayısız yapraklar bol yağmurla beslenince iyice dirileşmişti. Kara ağaç gövdeleri, koyu yeşil bir denizi havada tutuyor gibiydi. Eğer o deniz bir anda yere düşüverecek olsa, Bird herhalde bisikletiyle birlikte yaprak kokusu yüklü bir selin içinde boğulup giderdi. Bird, ağaçların onu tehdit ettiği hissine kapıldı. İyice yüksek-lerdeki, rüzgârın doğrudan vurduğu uç yapraklar hışırtılar saçıyordu. Bird ağaçların iyice daralttığı gökyüzünün doğusuna baktı. Tamamen koyu kurşuni renkteydi ama uzaklardaki uçuk pembe bir renk, doğmakta olan güneşin habercisiydi. Ürkek hava ve o havada sokak köpekleri gibi hırpani halleriyle sürekli yer değiştiren bulutlar. Onlarca martı birden hırçın kediler gibi önünden geçiverince, Bird bir an sersemledi. Sürüdeki martıların kuy-

ruklarında gümüş rengi damlaların benekler oluşturduğunu görebilecek kadar yakından geçmişlerdi. Bird her an korkuya kapılabilecek halde olduğunu; gözlerinin, kulaklarının ve burnunun duyu yetisinin güçlendiğinin farkına vardı. Bu ancak bir uğursuzluğa işaret olabilirdi. Uzun süre sarhoş kaldığı o sıralarda da aynı haldeydi.

Vücudunu öne eğerek, belini yükseltip vücudunun tüm ağırlığını pedallara vererek hızını artırdı. Rüyasındaki çaresizce kaçışını anımsayıverdi birden. Ama ilerlemeye devam etti. Omzuna takılan bir ıhlamur dalı kırılarak sıçrayınca kulağını hafifçe yırtıverdi. Bird yine de hızını düşürmedi. Yağmur damlaları hışırtılar çıkararak, kulağını yalayıp geçiyordu. Sanki kendisi çığlık atıyormuş gibi, bisikletin frenini gıcırdatarak hastanenin park yerine girdi. Suya düşmüş köpek gibi ıslanmıştı. Üzerindeki yağmur damlalarını çırpmak için vücudunu sallarken, kendini çok uzak bir yoldan gelmiş gibi hissetmeye başladı.

Tedavi odasının önünde nefesini düzenledikten sonra, loş odaya göz atıp orada kendini bekleyen, tam olarak göremediği yüzlere doğru, "Ben babasıyım," dedi çatlak sesiyle. Bir yandan da ışıkların neden yanmadığını merak ediyordu.

Sonra, kayınvalidesinin sanki kusma isteğini bastırmaya çalışırmış gibi, gömleğinin koluyla yüzünün alt kısmını kapatmış halde oturduğunu görünce yanına yaklaştı. Kadının yanındaki sandalyeye oturduğunda sırılsıklam olmuş giysilerinin sırtına ve kalçalarına yapıştığını hissetti. Bu kez bisikleti bıraktığı yerdeki kadar şiddetli olmasa da, cılız bir civcivinkini andıran bir titreme Bird'ün vücudunu sardı.

Gözleri içerideki karanlığa hızla alışırken, Bird dikkatle sessizliğini koruyarak yargıç gibi bekleyen üç doktoru seçebildi. Mahkeme yargıçlarının başlarının üzerinde hukuk otoritesini sembolize eden bayraklar olduğuna

göre, şu an hastane odasındaki yargıçlar için arkalarında kalan anatomi haritası kendilerine özgü otorite sembolü olmalıydı.

"Ben babasıyım," dedi Bird tekrar, içinde yükselen tehdit altında olma duygusu sesine net bir şekilde yansıyarak.

"Evet, biliyoruz," dedi üç doktorun ortasında olanı (başhekimdi; Bird'ün, yattığı yerde inleyen karısının yanında ellerini yıkayan adamdı). Bird'ün ses tonundaki saldırgan havadan etkilenmiş, savunmaya geçmiş gibi yanıtlamıştı.

Bird başhekimi süzerek konuşmasını bekledi. Fakat adam hemen açıklama yapmaya başlamak yerine, kir içindeki kırış kırış doktor önlüğünün cebinden piposunu çıkarıp tütün doldurmaya başladı. Tıknaz, fıçı gibi şişman, aşırı kilolarının ağırlığı duruşundan belli olan bir adamdı. Ortasına kadar açık yakasının içindeki göğsü deve sırtı gibi kıllıydı. Burun altından kulaklarına kadar olan yüzü, hatta boynundaki yağ bezeleri bile kıllarla kaplıydı. Sabah tıraş olmaya fırsat bulamamış olmalıydı. Öyleyse dün öğleden sonrasından beri Bird'ün çocuğu için uğraşmış olmalıydı. Bird minnettarlık hissiyle aklından bu düşünceleri geçirdiyse de, o kıllı orta yaşlı adamda anlam veremediği yapmacık bir şeyler olduğu hissi ona tam olarak güven duymasını engelliyordu. Piposunu tüttüren başhekimin vücudunu kaplayan kıllı derisinin altında kıpırdanmaya başladığı anda bastırılan, ihmal etmeye gelmez bir şeyler varmış gibi bir hisse kapılmıştı.

Başhekim nihayet ıslak dudaklarının arasındaki piposunu top gibi yuvarlak eline geri aldığında, Bird'ün gözlerinin içine bakarak, "Önce, nasıl göründüğüne bakmak ister misiniz?" dedi, bulundukları ortama hiç de uygun olmayan gür bir sesle.

"Öldü mü?" diye sordu Bird, boğazı düğümlenerek.

Başhekimin yüzünde Bird'ün o soruyu sorması tuhafına gitmiş gibi bir ifade belirdiyse de, cılız bir gülümsemeyle o ifadeyi silerek, "Hayır, hayır. Şu an için ağlaması normal, vücut hareketleri de bir hayli güçlü," dedi.

Bird yanındaki kayınvalidesinin oldukça ciddi bir şeylerin varlığını hissettirmek istercesine derince iç çekişini duydu. Eğer kayınvalidesi gömleğinin koluyla ağzını kapatmamış olsaydı, çıkan sesin aşırı içmiş iriyarı bir adamın geğirtisinden farkı kalmazdı ve yalnızca Bird değil, doktorlar da nasıl tepki vereceklerini bilemezlerdi. Kayınvalidesi ya ne yaptığını bilemez haldeydi ya da Bird'e, karıkoca birlikte düştükleri sıkıntı bataklığının derinliğini tahmin etmesi için bir mesaj göndermeye çalışıyor olmalıydı.

"Eh, nasıl göründüğüne bakalım mı?"

Başhekim sorusunu tekrarlayınca, adamın sağ tarafındaki genç doktor ayağa kalktı. Zayıf, uzun boylu bir adamdı ve kemikli yüzündeki gözlerinin hatları orantısızdı. Bir gözü sabırsızlandığını anlatırken, diğeri sakindi. Bird de onlarla birlikte oturduğu yerden kalkmaya yeltendiyse de, sonra ani bir hareketle tekrar oturduğunda o doktorun daha ılımlı duran gözünün takma olduğunu fark etti.

"Hayır. Görmeden önce açıklayın lütfen," dedi Bird, "nasıl göründüğü" sözleri aklına takılıp kaldıkça iyice derinleşen tedirginliği ses tonuna yansıyarak.

"Öyle elbette, birden görürseniz şaşırırsınız. Çıktığı an biz de şaşırdık zaten."

Başhekim bu sözlerinin ardından, kendinden beklenmeyecek bir şekilde kalın gözkapaklarını hafifçe düşürerek kıs kıs güldü. İşte bu gülüşü, az önce adamın kıllı derisinin altında gizlenen yapmacıklığın yüzeye çıkmış haliydi ve neden olduğu belirsiz bir gülümseme şeklinde açığa çıkıvermişti. Bird kıs kıs gülmeye devam eden

kıllı başhekimi öfkeyle süzdüğü anda, adamın, içindeki sıkıntı yüzünden o şekilde güldüğünü fark etti. Adam tanımadığı birinin karısının bacaklarının arasından tanımlayamadığı bir ucubeyi yeryüzüne çıkarmıştı. Kedi kafalı, balon gibi şişkin karınlı bir ucube belki de. İşte öyle bir şeyin doğumunu yaptırdığı için kendinden utanıyor, aklına kıs kıs gülmekten başka bir şey gelmiyordu. Deneyimli bir doğum polikliniği başhekiminin meslek otoritesine uygun bir işten ziyade, hokkabazlık gösterisi yapan bir doktora yaraşır bir iş yapmıştı. Şaşırmış, ne yapacağını bilemez hale gelmiş, sonra da utanca kapılmıştı. Bird, başhekimin gülme krizinin geçmesini hiç kımıldamadan bekledi. Ucube, ama nasıl bir ucube? Başhekimin gerçek hal sözcüğü, Bird'de ucube çağrışımı yapmıştı. O ucube sözcüğünün dikenleri de, Bird'ün göğsünü içten içe tırmalamaya başlamıştı. Kendisini tanıtarak, çocuğun babası olduğunu söylediği an doktorların ne tepki vereceklerini kestiremeyişleri de, söylediklerini başka türlü algıladıklarından kaynaklanıyordu herhalde: O ucubenin babası benim!

Hemen sonra başhekim gülmesini kontrol ederek, önceki otoriter halini takındı. Yalnız, adamın gözkapakları ve yanaklarındaki allık geçmedi. Bird gözlerini adamın yüzünden ayırarak içindeki öfke ve korkunun oluşturduğu girdabı bastırmaya çalışıp tekrar sordu.

"Şaşırmak dediniz de, ne gibi?"

"Dış görüntü, ilk izlenim olarak mı? Sanki iki kafası varmış gibi. Wagner'in *Çift Başlık Kartal Bayrağının Altında* parçası vardır ya, işte öyle bir şey!" dedi başhekim, yeniden başlayacakmış gibi olan gülmesini son anda bastırarak.

"Siyam ikizleri gibi mi?" diye sordu Bird, çekinerek.

"Hayır, yalnızca iki kafası varmış gibi duruyor. Nasıl göründüğüne bakalım mı?"

"Tıbbi olarak..." diyen Bird, sözlerinin devamını getiremedi.

"Beyin fıtığı. Kafatasındaki eksiklik yüzünden beyni dışarı taşmış. Evlenip bu polikliniği kurduğumdan beri ilk kez böyle bir vakayla karşılaşıyorum. Çok nadir görülen bir vaka! Şaşkınlıktan ne yapacağımı bilemedim."

Beyin fıtığı... Bird gözünde canlandırmaya çalıştıysa da, zihninde somut bir görüntü oluşmadı.

"Böylesi beyin fıtığı olan çocukların normal olarak gelişmeleri için bir ümit var mı?" diye sordu Bird, ümitsizlik içerisinde.

"Normal olarak gelişmeleri için bir ümit!" dedi başhekim, birden sesinin kontrolünü kaybederek. "Beyin fıtığı diyorum. Kafatasını açarak dışarı fırlayan beyni içine soksak bile, en iyi şartlarda bitkisel yaşam sürebilir belki. Normal olarak gelişme derken, ne anlamda söylüyorsun?"

Başhekim, Bird'ün dünyadan bihaber hali karşısında yaşadığı bıkkınlığı anlatmak istercesine, başını çevirerek yanındaki diğer doktorlara baktı. Takma gözlü doktor da, yüksek alnından boynuna kadar bronz bir tenle kaplı, tepkisiz kalan öbür doktor da başlarıyla onayladıktan sonra, yanlış yanıt veren öğrenciyi azarlayan mülakat sınavı jüri üyeleri gibi sert bakışlarını Bird'e yönelttiler.

"Peki, fazla yaşamaz mı?" dedi Bird.

"Hemen ölmez herhalde. Yarına kadar, belki de biraz daha fazla yaşar. Güçlü bir bebek çünkü," dedi başhekim, son derece soğukkanlı bir ses tonuyla. "Ne yapmak istersiniz?"

Bird dayak yemiş çocuk gibi, oturduğu yerde suskun kalakaldı. Ne yapılabilirdi ki? Başhekim sinsi bir satranç oyuncusu gibi, Bird'ü açmaza almış, sonra da kalkmış ne yapmak istediğini soruyordu. Ne yapsam? Dizüstü çöküp ağlasam mı acaba?

"İsterseniz N. Üniversitesi'ne bağlı tıp fakültesine nakil için aracı olabilirim. Eğer isterseniz elbette!" dedi başhekim, tuzağı gizlenmiş bir bulmaca sorusu sorar gibi.

"Başka yolu yoksa..." dedi Bird, bulanık bir sisin öte yanında ne olduğunu anlamaya çalışır gibi temkinli bir tavırla.

"Başka yolu yok," diye kestirip attı başhekim. "Neticede biz elimizden geleni yapmış oluruz."

"Burada kalamaz mı?" diye söze karıştı, Bird'ün kayınvalidesi.

Yalnızca Bird değil, doktorlar da irkilerek, birden sorulan sorunun sahibine baktılar. Kadın hiç kımıldamamıştı; dünyadaki en usta vantrilok gibi bir hali vardı. Başhekim değer biçiyormuş gibi ciddi bakışlarla kadını süzdü. Sonra da, savunmaya geçtiği açıkça belli olacak şekilde, "Bu imkânsız. Beyin fıtığı çünkü. Maalesef imkânsız!" dedi.

Kadın bu sözlere rağmen ağzını kapattığı elini indirmediği gibi, en ufak bir tepki bile vermedi.

"Üniversite hastanesine götürelim," dedi Bird, kararını kesinleştirerek.

Kıllı başhekim, Bird'ün sözlerine havada yapıştığı gibi birden canlanıverdi. Yanındaki iki doktora üniversite hastanesine nakil işlemleri ve nakil ambulansının ayarlanması için usta bir organizatör gibi emirler yağdırmaya başladı.

"Ambulansla bizim doktorlardan biri de birlikte gider. Endişeniz olmasın," dedi başhekim, onun emirlerini duyan iki doktor odadan çıktıktan sonra, anlamsız bir yükü omuzlarından atmanın rahatlığı içerisinde piposunu yeniden doldururken.

"Teşekkür ederim."

"Annesi eşinize refakatçi kalsın. Siz de isterseniz gi-

dip üzerinizdeki ıslak elbiseleri değiştirin. Ambulansın hazır olması yirmi dakikayı bulur."

"Öyle yapayım," dedi Bird.

Bird'e vücutları sürtünecek ölçüde yaklaşan başhekim, müstehcen bir şaka yapıyormuş gibi, "Elbette, sizin ameliyatı reddetme hakkınız var," dedi, mırıldanırcasına bir sesle.

"Biçare, zavallı küçüğüm," dedi Bird, içinden. "Dünyada ilk karşılaştığı insan, bu şişko, kıllı adam oldu işte." Fakat Bird'ün yaşadığı şok henüz geçmemişti; içindeki öfke ve üzüntü tam kristalleşmeye başlayacakken, patlayan bir köpük gibi dağılıverdi.

Bird, kayınvalidesi ve başhekim dışarıdan gelen hastaların bekleme salonunda birbirlerinin yüzüne bakmaksızın sessizce yürüdüler. Oradan ayrılmak üzereyken Bird kayınvalidesinin yüzüne baktı. Kadın da, karısına kız kardeşiymiş gibi benzeyen gözleriyle Bird'e baktı. Bir şeyler söylemek istermiş gibi bir hali vardı. Bird bekledi. Fakat kadın, ifadesiz, kısık ve donuk bakışlarını Bird'den ayırmadan suskunluğunu korudu. Bird, kadının sanki halkın önünde çırılçıplak kalıvermiş gibi utanmakta olduğunu hissetti. Başta gözleri, yüzünün teni hissizleşecek ölçüde uyuşacak kadar, neden utanıyordu acaba? Kadın gözlerini ondan ayırmadan önce, Bird bakışlarını başhekime çevirerek, "Bebek erkek mi? Kız mı?" diye sordu.

Başhekim hazırlıksız yakalanınca yine kıs kıs gülerek, henüz asistanlık çağında bir doktor gibi bir tavırla, "Hangisiydi acaba? Unuttum. Fakat, sanki görmüş gibiyim çüke benzer bir şeyi," dedi.

Bird tek başına park yerine yöneldi. Yağmur dinmiş, rüzgâr da hafiflemişti. Gökyüzündeki bulutlar da pamuk gibi beyazlaşmıştı. Şafağın loş karanlığı kaybolmuş, her yer aydınlanmıştı. Güzel bir sabahtı. Yaz başlangıcına

uygun o havanın kokusuyla sanki tüm kasları, hatta iç organları bile yumuşayıvermişti. Islak cadde ve yolun kenarlarında sıralı ağaçlardan yansıyan ışınlar, binanın içindeyken gecenin kalıntıları içerisinde hantallaşan Bird'ün gözbebeklerine, keskin ve sert ok gibi saplanıyordu. O ışıklara karşı pedallara yüklenip yola çıkmak üzereyken, bir an kendini bir tramplende duruyormuş gibi hissetti. Kesin olarak zeminden havalanmış, görüşü bulanıklaşmış bir haldeydi. Örümcek ağına yakalanmış zayıf bir böcek gibi bitkindi. "Şimdi bisikletinle doğruca daha önce görmediğin bir yerlere gidip günlerce alkole verebilirsin kendini." Sanki ilahi bir ses kulaklarında yankılanıyordu. Her haliyle bisikletin üzerindeki duruşunun dengesizliği belli olan Bird sarsılarak gelecek bir sonraki sesi bekledi. Fakat, sesi bir daha duyamadı. Bird kendini toparlayarak, hareket halindeki bir tembel hayvan gibi bisikleti hareket ettirdi.

... Mutfakla birleşik oturma odasında çırılçıplak öne eğilerek televizyonun üzerindeki yeni iç çamaşırlarını almak için kolunu uzattığında çıplak kolunu gören Bird, ilk kez o an çıplaklığının farkına vardı. Sonra kaçan bir fındık faresini izlercesine bir hareketle cinsel organına baktığında, içini alev alev yakan bir utanç dalgası kapladı. Hemen sonra iç çamaşırlarını, pantolonunu tencerede kızartılan bir fasulye tanesi gibi sıçraya sıçraya giyen Bird, ceketini üzerine aldığında başhekim ve kayınvalidesini hapseden zincir halkasının içine kendisinin de çekildiğini hissetti. "Tehlikelere açık, kırılgan insan vücudu ne kadar da utanç verici!" Bird futbol stadyumunun soyunma odasına yanlışlıkla girmiş bir genç kız gibi başını önüne eğerek kaçarcasına oturma odasından çıkıp merdivenlerden indi, sokak kapısından fırladı ve bisikletine atladı. Arkasında kalan her şeyden kaçıyordu. Mümkün olsa kendi vücudundan da kaçmak istiyordu. Yürümekle

karşılaştırıldığında, bisiklette olmak bir nebze olsun vücudundan da kaçabildiği hissini yaşamasını sağlıyordu...

Pedal çevirerek hastanenin bahçe kapısından giren Bird, kucağında sazdan sepet gibi bir şeyle hızlı adımlarla çıkagelen bir adamın, insan kalabalığını yararak arka kapısı açık duran ambulansa bindiğini gördü. Bird'ün içindeki, kaçma arzusu taşıyan yumuşak, zayıf kısım o manzarayı kilometrelerce ötedeki bir olaymış gibi algılamaya çalışıyordu; sanki Bird, o manzarayla ilgisi olmayan sabah yürüyüşüne çıkan bir yabancıymış gibi. Fakat, hayali bir duvarı kazarak ilerleyen köstebek misali üzerine bir ağırlıkla çöken direnci kırıp ambulansa yaklaşmaktan başka çaresi yoktu.

Bird insan kalabalığının arkasından dolaşıp bisikletini durdurdu. Sonra bisikletinden inerek eğilip ıslanmış, çamura batmış tekere zincir dolayarak kilidini taktı.

"Bisikletinizi oraya bırakmayın," dedi, arkasından gelen azar tonundaki ses.

Bird şaşırarak döndüğünde, azarlayıcı bakışlarını üzerine yönelten başhekimle karşılaştı. Bunun üzerine bisikletini omuzlayarak saksıların arasına bırakmaya gitti. Aralya yapraklarını kaplayan yağmur damlaları ensesine düşerek sırtından aşağı süzüldü. Normalde sinirli, her şeyden şikâyet edebilen bir mizacı olan Bird'ün artık ufak talihsizliklere aldırdığı yoktu; hatta çok doğal şeylermiş gibi kabullenebiliyordu bunları. Kızgınhğını belirtmek için dilini şaklatmak bile aklından geçmemişti.

Ayakkabıları kirlenen Bird, saksıların arasından çıktığında, başhekimin yüzünde az önceki abartılı davranışından kaynaklanan pişmanlık yüklü bir ifade vardı. Tombul elini Bird'ün sırtına koyarak, çok önemli bir sır veriyormuş gibi, "Erkek. Evet, gördüğüm şey pipisiymiş," dedi.

Ambulansa, sepetle oksijen tüpü arasında oturan

takma gözlü doktor ve esmer tenli bir acil yardım görevlisi binmişti. Sepet o görevlinin arkasında kalmış, görünmüyordu. Su dolu cam küpün içerisinde yükselen kabarcıklardan gelen ses duyuluyordu yalnız; bir sinyal gibi yankılanıyordu. Adamların oturduğu uzun taburenin karşısındaki tabureye de Bird oturdu. Oturduğu yer hiç de rahat değildi. Taburenin üzerindeki örtü yığınının çıkıntı yaptığı yere denk gelmişti. Oturduğu yerde kalçalarını oynatıp yerleşmeye çahşarak pencereden dışarı baktığı anda irkiliverdi. Hastanenin ikinci katında pencere namına her yerde, hatta balkonlarda, belki de uykudan uyanıp yüzlerini bile daha yeni yıkamış, tenleri sabah güneşi altında iyice beyaz görünen hamile kadınlar sıralanmış, ambulansa bakıyorlardı. Üzerlerinde de tek tip kesim, kırmızı, mavi, uçuk mavi gecelikler vardı. Özellikle balkondaki kadınlar topuklarına kadar inen gecelikleri hafif rüzgârla salındıkça havada süzülen melekleri andırıyorlardı. Bird, kadınların yüzündeki endişe, ümit, hatta sevinci okuduktan sonra başını çevirdi. Ambulans siren çalmaya başlayarak yola çıktığında, Bird sarsıntıyla oturduğu tabureden düşecek gibi olunca tüm gücünü ayaklarına vererek tutundu. "Lanet olası siren!" O an Bird'ün aklından yalnızca bu düşünce geçiyordu. O ana kadar Bird için sirenler uzaktan yaklaşıp, yanına geldikten sonra uzaklaşan bir kütlenin habercisi olmaktan öteye geçmemişti. Fakat o an siren, içinde taşıdığı bir tümör gibi yapışıp kalmıştı sanki. Asla da uzaklaşıp gitmek bilmiyordu.

"Her şey yolunda," dedi, takma gözlü genç doktor, Bird'e dönerek.

"Teşekkür ederim."

Doktorun tavrındaki hafif de olsa, kendini açıkça hissettiren otorite coşkusu karşısında, Bird neredeyse şeker gibi eriyecekti. Girdiği kavgayı kaybeden bir köpek

gibi pasifleşen Bird'ün tepkisi doktorun gözündeki tedirginlik ve kuşku dolu bakışları silip götürmüştü. Doktor için artık, otoritesini sergilemesini engelleyecek bir şey kalmamıştı.

"Bu çok ender görülen bir durum. Ben de ilk kez karşılaşıyorum," dedi doktor, başını sertçe sallayıp kendini onaylayarak. Ambulansın sarsıntıları arasında bir boşlukta Bird'ün yanına geldi. Taburenin üzerindeki örtü yığınının verdiği rahatsızlık hiç umurunda olmamıştı.

"Beyin uzmanı mısınız?" diye sordu Bird.

"Hayır, hayır. Jinekoloğum," diye düzeltti takma gözlü doktor. Böylesine ufak bir yanlış anlamada otoritesini zedeleyecek bir durum yoktu. "Hastanemizde beyin uzmanı yok. Fakat, bu belirtiler yeterince açık! Beyin fıtığı olduğu kesin. Beyinden fırlayan büyük topaktan parça alınıp biyopsi yapıldığında durum daha da netleşir ama beyin dokusuna zarar verilecek olursa büyük sorunlar ortaya çıkabilir. İşte onun için üniversite hastanesine naklediyoruz. Ben jinekoloğum ama beyin fıtığı vakasıyla karşılaşmış olmam büyük şans. Otopsisine de katılmak niyetindeyim. Şu aşamada böyle şeyler söylemek yersiz kaçabilir belki ama bu birikimler sağlıyor tıbbın gelişmesini. Senin bebeğinin otopsisi beyninde fıtık olan başka bebeklerin kurtulması için bir ışık olabilir. Dürüst olmak gerekirse, hem bu bebek için hem de siz karıkoca için bir an önce ölmesi en iyi şey olur. Bu tür bir bebek için boş yere ümitlenenler olabilir ama evet, bu durumda ne kadar çabuk ölürse o kadar iyi. Benim kuşağımın karakteri böyledir belki de. 1935 doğumluyum, ya sen?"

"Aşağı yukarı aynı," dedi Bird, hemen Batı takviminde hesap yapabilecek durumda değildi. "Peki, sıkıntılı mı?"

"Bizim kuşak mı?"

"Hayır, bebek."

"Sorun sıkıntı sözcüğünün anlamında. Bu bebek, olasılıkla ne duyar, ne görür, ne de koku alır. Herhalde acıyı hissettiği kısım da eksiktir. Başhekimin sözlerine bakılırsa, bitkiden farksızmış. Yoksa, bitkilerin de acı çektiğini düşünenlerden misin?"

Bird suskun kalarak düşündü. "Bitkilerin acı çektiğini düşünenlerden miyim acaba? Keçinin ısırdığı bir marulun acı çekeceğini hiç düşündüm mü acaba?"

"Nasıl sence? Bitkisel yaşamdaki bir bebek sıkıntılı mıdır?" diye sorusunu tekrarladı doktor.

Bird uslu uslu kafasını iki yana salladı. Soru onun alev alev yanan kafasının hüküm verme yeteneğini aşıyordu. Oysa ilk kez karşılaştığı bir insan karşısında direnmeyi düşünmeksizin yenilgiyi kabullenebilen bir insan değildi.

"Düzgün oksijen alamıyor sanırım," dedi, acil kurtarma görevlisi. Doktor hemen doğrulup hortumu kontrole girişti.

O an, Bird ilk kez kendi çocuğunu gördü. Kırış kırış yağ parçaları içinde küçük, kırmızı yüzlü çirkin bir bebekti. Yan yana gelmiş midye kabuğu gibi gözleri vardı. Burun deliklerine hortumlar takılmış, inci pırıltıları saçan pembe ağzını ağlıyormuş gibi açmıştı. Bird istençsiz bir hareketle doğrularak bebeğin sargı beziyle sarılmış başına baktı. Sargı bezinden üst kısmı kandan vıcık vıcık olmuş pansuman tamponlarına gömülmüştü ama orada normal olmayan irice bir şeyin saklı kaldığı rahatça anlaşılabiliyordu.

Bird bakışlarını kaçırıp tekrar otururak alnını pencereye yapıştırdı, dışarıda akıp giden şehir manzarasına baktı. Siren sesiyle irkilen yayalar, Bird'ün geride bıraktığı hamile kadınlar sürüsü gibi aynı merak ve ne olduğu tanımlanamayan beklenti dolu bakışlarla ambulansa bakıyorlardı. Onlarda birden donup kalan sinema ekranı

gibi, doğal olmayan bir şekilde oldukları yerde kalakalmış gibi bir hava vardı. Günlük monoton yaşamlarında oluşan ince bir çatlağı bir anlığına görmüşlerdi yalnızca. Aynı zamanda yüzlerindeki ifadelerde masum bir alçakgönüllülük de seziliyordu. "Savaş alanında yaralanan Apollinaire[1] gibi sarmalamışlar başını oğlumun, diye aklından geçirdi Bird. Benim bilmediğim karanlık bir cephede yalnız başına savaşırken yaralandı oğlum ve Apollinaire gibi başı sargılar içerisinde, sese dönüşmeyen çığlıklar atıyor."

Aniden, Bird'ün gözyaşları akmaya başladı. Apollinaire gibi başının sarılı olması benzetmesi, Bird'ün duygularını birden basitleştirmiş ve tek bir yöne doğrultmuştu. Bird duygusal ve yumuşak halini içten içe kabullenmiş, haklı görüyordu; hatta gözyaşlarından şeker tadı almaya başlamıştı. "Savaş alanında yaralanan Apollinaire gibi sarmalamışlar başını oğlumun, benim bilmediğim karanlık bir cephede yalnız başına savaşırken yaralandığı için." Bird'ün gözyaşları akmaya devam etti.

1. Guillaume Apollinaire (1880-1918): İtalyan asıllı Fransız şair. (Ç.N.)

3

Bird özel yenidoğan odası önündeki merdivenlere oturmuş, elleriyle dirseklerini sımsıkı kavrayarak gözyaşları sonrasında üzerine kâbus gibi çöken uyku arzusuyla savaşmaya çalışırken takma gözlü doktor, sanki ellerindeki boşluktan rahatsız olmuş gibi bir halde çıkageldi. Ayağa kalkan Bird'e, ambulansta olduğundan tamamen farklı, kendine güvenini yitirmiş bir ses tonuyla, "Burası biraz bürokrasisi sıkı bir hastane. Hemşireler bile söylediklerimi dinlemeye yanaşmadılar. Oysa bizim başhekimden, tanıdığı bir profesöre yazılmış kartvizit getirmiştim. O hocaya ulaşabilmek bile mümkün değil," dedi.

Böylelikle Bird, doktorun neden yelkenleri suya indirdiğini anladı. Burada doktorun kendisi bile bebek muamelesi görmüş, otoritesini yargılamaya başlamıştı.

"Peki ya bebek?" diye sordu Bird, o amaçta olmasa da, doktoru teselli etmeye çalışırmış gibi bir ses tonuyla.

"Bebek? Haa... Nöroloji hocası muayene ederse ne olacağı hemen anlaşılır. Elbette, bebek o zamana kadar yaşarsa. Yaşamazsa otopside durum çok daha net olarak anlaşılır. Sanırım yarına çıkmaz. Yarın saat üç gibi tekrar gel istersen. Fakat seni uyarmış olayım, burası bürokratik bir hastane, hemşirelerine varana kadar!"

Sonra doktor, Bird'ün daha fazla soru sormasını istemediğini anlatmak istermiş gibi bir hareketle, sağlam gözündeki ifadeyi de takma gözündeki gibi donuklaştırarak yürümeye başlayınca, Bird artık boş kalan bebek sepetini temizlikçi kadınlar gibi koltuğunun altına alarak peşine takıldı. Birlikte yataklı hastalar bölümünü hastanenin ana binasına bağlayan koridora ulaştıklarında, orada sigara içerek bekleyen ambulans şoförü ve oksijen tüpünü kontrol eden acil yardım görevlisi de onlara katıldı. Önde takma gözlü doktor, ardında ambulans görevlileri ve kolunun altında sepetle Bird, koridordan geçerek ana binaya yöneldiler.

İki ambulans görevlisi, takma gözlü doktorun ambulanstaki havasını kaybettiğini hemen anlamış gibiydiler. Zaten onların da, kulak tırmalayan sirenlerini çala çala kendi halinde vatandaşların arasından trafik ışıklarını görmezden gelerek, koca şehrin ortasında sanki bozkırın ortasında yol alan bir cip gibi ambulansı sürerken Stoacı tarzı elbiselerinin içinden dolup taşan gururlarından eser kalmamıştı. Bird adamların arkasından baktığında, ikisinin de tepe kısmının kelleştiğini görünce, adamların eş yumurta ikizi gibi birbirlerine benzediklerini fark etti. İkisi de artık genç değildi; orta boylu ve keldiler.

"Günün ilk işinde oksijen ekipmanı kullanmak gerekince, o gün akşama kadar sürekli kullanılıyor," dedi, oksijen tüpünü idare eden görevli, tok sesiyle.

"Sen de hep böyle dersin zaten," dedi şoför, diğer adamdan farksız tok sesiyle.

Takma gözlü doktor bu konuşmayı duymazdan gelmiş, Bird'ün de ilgisini çekmemişti ama iki adamın o an içlerindeki hayal kırıklığını karşılıklı olarak onarmaya çalıştıklarını anlayabiliyordu. Bunun üzerine Bird, oksijen tüpüne bakan görevliyi başını sallayarak onaylayınca,

adam Bird'den bir soru gelmiş gibi, "Ne vardı?" diyerek Bird'ün sorusunu bekledi.

"Şu ambulans, dönüş yolunda da siren çalarak kırmızı ışıkta geçebiliyor musunuz?" diye sordu.

"Dönüş yolunda mı?" diye iki görevli düet yapıyorlarmış gibi aynı anda, Bird'ün sorusuna soruyla karşılık verip aynı anda suskun kalarak, birbirlerinin sarhoşlarınki gibi pembeleşmiş yüzlerine bakarak, nefeslerini burunlarından püskürterek güldüler.

Bird sorduğu sorunun saçmalığına ve adamların tepkisine içten içe sinirlendi. O siniri, içinde bastırılmış halde duran öfke tankına bir boruyla bağlıydı. Şafak saatlerinden beri Bird'ün içinde bir türlü dışa vuramadığı öfke biriktikçe birikmiş, basıncını sürekli artırmıştı. Fakat, ambulans görevlileri talihsiz babaya karşı ciddiyetsiz bir şekilde güldüklerine pişman olduklarını, tavırlarıyla da olsa fazlasıyla gösterince, Bird de öfke borusunun vanasını kapatmayı başardı. Hatta, neredeyse görevlilere söylediği laftan ötürü kendi kendine kızmaya başlamıştı. Zaten bu, içindeki üzüntü ve uykusuzlukla sarhoştan farksız hale gelen kafasında oluşan gevşeklik yüzünden olmamış mıydı? Bird, koltuğunun altına sıkıştırdığı bebek sepetinin içine baktı. O anki haliyle haddinden fazla kazılmış bir oyuk gibi duruyordu. Katlanmış battaniye ve bir top gazlı bez içinde bırakılmıştı. Tampon ve sargı bezlerini kızıla boyayan kanın rengi henüz uçuklaşmamıştı ama artık Bird başı sargı beziyle sarılmış, burnuna hortumlar sokuşturulmuş halde usul usul oksijen almaya çalışan bebeğin görüntüsünü zihninde canlandıramıyordu. Bebeğin başının tuhaf şeklini, pembe tenine yapışıp kalmış pütür pütür yağ parçacıklarını bile anımsayamıyordu. Bebek artık Bird'den olabilecek en yüksek hızda uzaklaşmaktaydı. Bird sinsi bir rahatlamayla derin bir korkuyu aynı anda yaşıyordu. "Ben o bebeği zamanla

unutur giderim herhalde; sınırsız bir karanlıktan çıkagelip on aylık embriyo halini yaşayan, sonra da kısa bir zaman da olsa dayanılması güç bir rahatsızlık yaşayarak, yeniden mutlak bir karanlığa gömülüp gidecek olan o varlığı. Belki de her şeyi hemen unutuveririm. Belki de, kendi ölümüm yaklaştığında yeniden anımsarım. O an geldiğinde ölüm sıkıntım ve korkum bir kat daha artarsa eğer, tam anlamıyla olmasa da babalık görevimi yerine getirmiş olurum."

Bird ana binanın ön kapısından dışarı çıktı. İki görevli park yerine yönelerek aceleyle yanlarından ayrıldılar. Sürekli anormal durumlarla yüz yüze yaşamalarını gerektiren bir iş yaptıklarına göre, nefesleri kesilene kadar koşuşturmak, onlar için günlük yaşamın sıradan özelliği haline gelmiş olmalıydı. İki adam, arkalarından atlı kovalıyormuş gibi, hastanenin önündeki beton zeminli alanı koşa koşa geçtiler. O arada takma gözlü doktor, umumi telefondan kendi başhekimini aradı. Olabildiğince az sözcük kullanarak durumu özetledi. Rapor etmesi gereken yeni bir şey yoktu aslında. Sonra, Bird'ün kayınvalidesi telefona çıktı. Doktor, Bird'e dönerek, "Eşinizin annesi. Bebeğin şu andaki durumunu anlattım. Konuşmak ister misiniz?" dedi.

"Hayır!" Bird'ün zihninden geçen tek sözcük buydu. Dün akşamdan beri yaptıkları telefon görüşmeleri sırasında kadının telefon hattı üzerinden kulağına ulaşan sesi Bird'de sürekli neredeyse tiksinmeye yakın bir baskı unsuruna dönüşmüştü. Karısının sesine benziyordu, ama ondan çok daha cılız, sinek vızıltısı gibiydi. Bird, bebek sepetini beton zemine bıraktıktan sonra sıkıntılı bir yüz ifadesiyle ahizeyi aldı.

"Yarın öğleden sonra tekrar geleceğim buraya. Nöroloji uzmanı hocanın muayene sonucu çıkacak," dedi.

"Ne için? Ne amaçla?" diye sordu kadın, Bird'ün

mutlaka uzak durmak istediği türden, azarlar gibi tiz bir sesle.

"Ne amaçla diye neden soruyorsunuz? Bebek hâlâ hayatta da onun için," dedi Bird. Sonra istemeyerek de olsa kadının bir şeyler söylemesini bekledi. Fakat kadın tek bir söz etmeksizin sesi Bird'e ulaşacak şekilde burnundan solumakla yetindi. Bunun üzerine Bird, "Oraya geliyorum zaten. Geldiğimde görüşürüz," diyerek, telefonu kapatmak üzere hareketlendi.

"Hayır, gelme lütfen!" dedi kayınvalidesi, öksürükle karışık bir sesle. "Kızıma senin bebekle birlikte kalp konusunda uzman bir hastanede olduğunu söyledim. Buraya gelirsen şüphelenir. Birkaç gün geçip de kız kendini toparladığında, çocuk kalp yetmezliğinden öldü diyerek gelmen daha doğal olur. Gelişmeleri telefonla bildirirsin artık."

Bird kabul etti. Sonra, oradan kayınpederinin yanına durumu anlatmaya gideceğini söylemeye çalışırken telefon tek taraflı olarak sert bir sesle kapanıverdi. Demek ki, kayınvalidesi de Bird'ün sesinden tiksinmeye başlamış, o ana kadar da sabretmişti. Bird ahizeyi yerine koyup bebek sepetini yerden kaldırdı. Takma gözlü doktor park yerinden gelen ambulansa çoktan binmişti. Bird de onun yanına çıkmak yerine, yalnızca bebek sepetini örtü yığınının üzerine koydu.

"Teşekkür ederim. Buradan ben kendim giderim," dedi Bird, doktor ve iki görevliye.

"Kendiniz mi döneceksiniz?" diye sordu doktor.

"Evet," dedi Bird ama aslında, tek başıma bir yerlere gideceğim demek istemişti. Kayınpederine doğumla ilgili bilgi vermesi gerekiyordu ama daha sonra Bird tamamen özgür kalacaktı. Üstelik kayınvalidesinin yanında olmakla karşılaştırıldığında, kayınpederinin yanına gitmenin kendini rahatlatacağına inanıyordu.

Takma gözlü doktor kapıyı içeriden kapatınca, ambulans sesini yitirmiş güçsüz bir canavar gibi suskunca hız sınırlarını koruyarak yola çıktı. Bird kendisinin bir saat boyunca ağlayarak dışarıdaki insanları izlediği pencereden, oksijen ekipmanına bakan görevlinin sağa sola yalpalayarak şoförün yanına gittiğini gördü. O üçünün kendisi ve bebek hakkında neler konuşacağı Bird'ün umurunda değildi. Kayınvalidesiyle yaptığı telefon konuşması sonrasında birden elde ettiği özgürce kendisi için harcayabileceği zaman düşüncesi Bird'ün beyin damarlarına taze kan gitmesini sağlamıştı. Bird ambulansın ardından hastanenin futbol stadyumu kadar geniş ön bahçesini boydan boya geçti. Bahçenin ortasında dönüp arkasına bakarak ilk oğlunu, talihsizce ölmek üzere olan bebeği bıraktığı binaya baktı. Kale gibi ihtişamlı bir binaydı. Yaz başlangıcının güneş ışıklarının vurduğu, bir köşesinde inci ışıltıları saçtığı minnacık pembe ağzıyla zorlukla duyulacak şekilde ağlayan bebeğin ancak bir kum tanesi kadar ufak bir varlık hissi yaymasına izin veren o büyük bina. "Yarın geldiğimde, belki de bu modern kalenin labirentinde kaybolur giderim. Bebekse ya çoktan ölmüş ya da ölümle mücadele ediyor olur," diye geçirdi içinden Bird. Bu düşünce biraz daha sakinleşmesini, felaketten bir adım daha uzaklaşmasını sağladı. Geniş adımlarla ilerleyerek bahçenin dış kapısından geçip caddeye çıktı.

Bird yürümeyi tercih etti. Yaz başlangıcında öğle öncesi ilkokul gezilerindeki anıların tadıyla yüklü hafif rüzgâr Bird'ün yanan yanaklarında ve kulakmemelerinde hafifçe titremesine neden olacak bir his bırakıyordu. Teninin duyu gücü ve sinir hücrelerindeki bilinçten uzaklaştığı ölçüde, net bir şekilde o mevsimin mükemmelliğini ve özgürlük duygusunu yaşıyordu. Sonunda bu duygu bilincinin yüzeyini de kapladı.

"Kayınpederle buluşmaya gitmeden önce sakal tıraşı olup yüzümü yıkayayım," diye geçirdi içinden Bird. Sonra bir berber tabelası görür görmez dosdoğru içeri girdi. Orta yaşlarının sonundaki berber, çok sıradan bir müşterisini karşılar gibi koltuğa buyur etti. Bird'ün yaşadığı talihsizliği anlayamamıştı elbette. Bird o berber gibi başka bir insanın kendini algıladığı kalıba girerek üzüntü ve tedirginliğinden özgür kalabilirdi. Gözlerini kapattı. Yanakları ve çenesini dezenfektan kokusu yayan sıcak havluyla kapladı. Bird çocukluğunda berber dekorunda geçen bir *rakugo*[1] oyunu izlemişti. Berberin çırağı yakıcı ölçüde sıcak bir havluyu müşterinin yüzüne basıyor, havlu çok sıcak olduğu için eline geri alamıyor ve öylece müşterinin yüzünde bırakıyordu. O günden beri Bird, yüzü sıcak havluyla örtültüğünde gülmeden edemezdi. Yine hafiften gülümsediğini hissetti. Fakat bu fazlasıyla iyimser bir davranıştı. Hafifçe silkinerek gülümseme isteğini içinden atıp talihsiz bebeğini düşünmeye başladı. Gülebilmesini kendisinin de suçlu olduğunun bir kanıtı olarak görmüştü.

"Bitkiden farksız bir bebeğin ölümü," diye Bird kendisine en sivri ucuyla saplanan açıdan bebeğinin talihsizliğini düşünmeye başladı. "Bir bitkinin işlevlerinden fazlasına sahip olmayan bebek ölürken acı çekmese bile, acaba ölüm onun için ne demek? Ya da yaşam? Milyonlarca yıldır süregelen boşlukta küçük bir tanecik şeklinde varlık filizi ortaya çıkıyor, on ay boyunca serpiliyor. Elbette bebeğin bunun bilincinde olmasına imkân yok. Ilık, nemli, yumuşak ve karanlık bir dünyayı tek başına doldurarak, dizlerini karnına çekmiş halde varlığını sürdürüyordu yalnızca. Sonra taşıdığı tehlikeyle birlikte dış

1. Geleneksel Japon tiyatrosu türü. (Ç.N.)

dünyaya. Soğuk, sert, kuru ve gözleri kamaşacak ölçüde aydınlık. Bu dünya tek başına dolduramayacağı kadar geniş. Muazzam sayıdaki yabancı insanla birlikte yaşamak zorunda. Fakat, bitkiden farksız bebeğin bu dış dünyada kalabileceği süre sayılı saatlerden öteye geçmeyecek. Sonra nefesinin duracağı an gelecek ve yeniden milyonlarca yıl süregelen hiçlik çölünde minnacık bir kum parçasına dönüşecek. Mahşer günü son mahkeme kurulacaksa bile, doğar doğmaz ölüp giden bitkiden farksız bir bebek ne tür bir ölü olarak dava edilir ve hakkında nasıl hüküm verilir? Deliller yetersiz değil mi? Evet öyle, deliller yetersiz." Bird gitgide derinleşen bir korku nefesini daraltana kadar düşünmeye devam etti. "Eğer orada tanık olarak beni çağırsalar bile, kendi çocuğumu tespit edemem herhalde, bebeğin başındaki yumruyu işaret olarak kullanmadığım müddetçe." Bird üst-dudağında ince bir sızı hissetti.

"Kımıldamayın lütfen. Biraz kesiverdim işte," dedi berber, usturasını Bird'ün tam burnunun hizasında sabitlemiş halde, bakışlarını Bird'ün gözlerinden ayırmadan, azarlayıcı bir ses tonuyla.

Bird parmağının ucunu dudağına dokundurarak gözünün hizasına getirdi. Bir damla kan parmağının ucunu boyamıştı. Bird parmağının ucundaki kan lekesine bakarken midesinin derinliklerinde kusma isteği hissetti. Onun da, karısının da kan grubu A idi. Şu an ölmek üzere olan talihsiz bebeğin vücudunda dolaşan bir litreyi geçmeyen kan da A grubu olmalıydı. Bird kan bulaşan parmağını tekrar beyaz örtünün altına sokup, midesini bastırmaya çalışarak gözlerini kapattı. Berber kesilen kısmın etrafını özenerek tıraş ettikten sonra, kaybettiği zamanı kapatmak istermiş gibi, yanaklarını ve çenesini çabuk el hareketleriyle tamamlayıverdi.

"Saçını yıkayalım mı?"

"Hayır, istemez."

"Saçın toz toprak içinde kalmış," dedi berber, soğuk bir ses tonuyla.

"Dün akşam yürürken düştüm," diyen Bird, koltuktan kalkarken öğlen güneşi altında parlayan deniz gibi duran aynada yüzüne baktı. Saçları gerçekten de kirden sertleşmiş, çalı gibi olmuştu ama sivri çenesinden yanaklarına kadar olan kısım taze bir pembelikle kaplıydı. O gözlerdeki jelatin tabakası kalkıp da güçlü ışıltılar saçsa, gergin gözkapakları gevşese ve dudaklarındaki hafif titreme geçiverse, dün akşam kitabevinin vitrin camına yansıyan görüntüsüyle karşılaştırıldığında çok daha genç bir Bird görüntüsü ortaya çıkardı. Bird kayınpederiyle görüşmeye gitmeden önce berbere uğramakla iyi ettiğini düşündükçe, içi derin bir tatmin hissiyle dolmuştu. Nihayetinde, şafak saatlerinden itibaren yenilgi yokuşunda aşağılara yuvarlanmak şeklindeki psikolojik dengesinde, artı hanesine ekleyebileceği bir unsur bulmuştu. Burnunun altında üçgen şekilli bir ben gibi duran kesiğe aynada şöyle bir göz attıktan sonra berberden çıktı. Kayınpederinin çalıştığı üniversiteye ulaşana kadar ustura ve havlu marifetiyle yanaklarında ortaya çıkan hayat dolu renklerin kaybolacağını biliyordu. Fakat, oraya ulaşmadan önce kan pıhtısı beni tırnağıyla kazıyıp silebilirdi ve kayınpederinin gözünde zavallı, yenik düşmüş bir köpek olarak görünmezdi. Geniş adımlarla yürüyerek çevrede bir otobüs durağı ararken, dün geceden beri cebinde duran fazlalık parayı anımsayınca, geçen taksilerden birine el kaldırdı.

Bird üniversitenin giriş kapısında öğlen tatili için dışarı çıkan öğrenci kalabalığı içerisinde taksiden indiğinde saat 12.05'i gösteriyordu. Üniversitenin iç bahçesine girerek ilerleyip iriyarı bir öğrenciye seslenerek İngiliz Dili ve Edebiyatı bölüm ofisinin nerede olduğunu sordu. An-

cak, öğrenci gülümseyerek, çok özlemiş gibi bir edayla, şarkı söyler gibi bir tonla, "Aa, hocam! Uzun zaman oldu görüşmeyeli!" deyince Bird afalladı. "Dershanede sizden ders almıştım. Devlet üniversitelerine giremedim ama babam buraya biraz bağış yapınca, arka kapısından da olsa girmeyi başardım."

"Demek buraya girdin," dedi Bird, *Grimm Masalları*'nın resimlerindeki Alman köylüleri gibi burnu ve gözleri düğme gibi olmasına rağmen, hiç de çirkin olmayan o öğrenciyi anımsayınca, biraz olsun rahatlayarak. "Öyleyse dershanenin pek faydası olmamış."

"Hayır, hocam, o kadar çalışma hiç boşa gider mi? Aklımda pek bir şey kalmasa da, çalıştım ne de olsa!"

Bird alay edildiği hissine kapılarak sert bakışlarla öğrenciyi süzdü. Ama iriyarı öğrenci Bird'e karşı bir hayli içten davranıyordu. Bird o an, oğlanın yüz kişilik sınıfta dikkati çekecek ölçüde salak bir öğrenci olduğunu net olarak anımsadı. İşte öyle bir öğrenci olduğu için de, şimdi son derece basit ve neşeli haliyle ikinci sınıf bir özel üniversiteye bile ancak arka kapıdan girebildiğini ralıatlıkla söyleyerek, işe yaramayan dershane öğrenimi için Bird'e teşekkür edebiliyordu. Diğer doksan dokuz öğrenciden biri olsa, dershane öğretmeni Bird'den uzak durmaya çalışırlardı herhalde.

"Böyle söylemen rahatlattı beni. Dershaneler çok pahalı ne de olsa," dedi Bird.

"Hayır, o kadar da değil. Peki hocam, yoksa burada çalışmaya mı başlayacaksınız?"

Bird başını hayır anlamında iki yana salladı.

"Olsun hocam," dedi öğrenci, konuşmayı becerikssizce devam ettirmeye çalışarak. "Sizi ofise kadar götüreyim. Buyurun, bu taraftan. Gerçekten de, dershane boşa gitmiş değil. Öğrendiklerim kafamın içinde bir yerlerde duruyor, bir gün gelir işe yarar mutlaka. Benim sadece o

günü beklemem yeterli olur. Zaten, çalışmak nihayetinde öyle bir şey değil midir hocam!"

Bird, çevresine aydınlanma dönemi havası yayan, rahat halini hiç bozmayan o öğrencinin arkasına takılarak, iki yanında yapraklanmış ağaçların sıralandığı yürüyüş yolundan geçip kızıla çalan kiremit binanın önüne ulaştı.

"İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü bu binanın üçüncü katında, en dip kısımda hocam. Böyle bir üniversiteye bile olsa, bir üniversiteye girebildim diye çok sevinmiş, her yeri köşe bucak dolaşmıştım. Şu an üniversite binalarının tamamını çok iyi biliyorum," dedi öğrenci, gururla göğsünü kabartarak. Sonra bir an yüzünde ihtiyar bir adamınkinden farksız bir gülümseme belirip kayboldu. "Abarttım herhalde."

"Hayır, hayır. Övünmekte haklısın," dedi Bird.

"Bunları duymak gerçekten çok sevindirici. Öyleyse, kalın sağlıcakla hocam. Yüzünüzün rengi pek iyi değil hocam!"

Bird merdivenlerden çıkarken, az önce ayrıldığı eski öğrencisini düşündü. "O tip herhalde yaşam konusunda benden bin kat daha becerikli çıkar. En azından bebeğinin beyin fıtığı yüzünden ölmesi gibi bir durumla karşılaşmaz. Her şey bir yana, kendine özgü zihni olan birine ders vermişim zamanında."

Bird İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü ofisinin kapı aralığından bakarak kayınpederini bulmaya çalıştı. Kayınpederi odanın öte yanındaki köşede dışarıya doğru balkon gibi çıkıntı yapan kısımda Amerikan devlet başkanlarının kullandıkları türden meşeden yapılma bir döner koltuğa oturmuş, arkasına iyice yaslanarak açık pencereden dışarıya bakıyordu. Ofis, Bird'ün mezun olduğu üniversitedeki bölüm ofisinden daha geniş ve aydınlık, toplantı salonu gibi bir odaydı. Döner koltuk dahil olmak üzere, kayınpederinin emekliliği sonrasında bu özel

üniversiteye geçtiğinde, devlet üniversitesiyle karşılaştırılamayacak ölçüde iyi olanaklar sağlandığını (burada biraz kayınpederinin kendi kendini eleştirirken başvurduğu ona özel alaycı konuşma tarzı da söz konusuydu) söylemesinin, basit bir şaka olarak düşünülmemesi gerektiğini Bird bir bakışta anlayabiliyordu. Fakat güneş ışınları biraz daha güçlü olduğunda döner koltuğun biraz geri çekilmesi ya da balkonun tamamen perdelerle kapatılması gerekeceği muhakkaktı. Odanın kapıya yakın kısmındaki devasa masada ise, yemek sonrası olsa gerek, hafifçe yağlanmış ve pembeleşmiş yanakları parlayan üç doçent oturmuş kahve içiyorlardı. Bird üç adamı da sima olarak tanıyordu. Adamlar, Bird'ün üniversitesinde ondan daha kıdemli olan geleceği parlak araştırmacılardı. Bird haftalar boyunca kendini içkiye vurduğu için raydan çıkmamış olsaydı, o üç adamla aynı kariyer basamaklarını tırmanabilecekti.

Bird açık kapıyı tıklatarak içeri girip, üç adamı başını eğerek selamladı. Sonra döner koltuğu üzerinde dengesini koruyacak şekilde yalnızca başını çevirerek kendisine bakan kayınpederine doğru ilerledi. Üç adam hep birlikte herhangi bir anlam içermeyen gülümsemeleriyle Bird'ün önlerinden geçişini izlediler. Onlar için Bird bir nebze özel bir varlıktı ama aynı zamanda ciddi olarak ilgilenmeleri gerekmeyen bir yabancıydı artık. Haftalar boyu nedensizce içmeye devam ederek lisansüstü çalışmasını yarıda kesen, tuhaf, farklı bir adamdı neticede.

Bird'ün yaklaşmasıyla birlikte döner koltukta doğrulan kayınpederi, yerinden kalkmaksızın gıcırtılar çıkartan koltuğun üzerinde ona döndü. Bird profesörün kızıyla evlenmeden önceki alışkanlığını bozmayarak, "Hocam," diye seslendi.

"Bebek doğdu mu?" diye sordu profesör, arkalığı yüksek diğer döner koltuğu işaret ederek.

"Evet. Doğdu doğmasına ama," dedi Bird. Bunları söylerken sesinin gitgide kesik kesik çıkmaya başladığını fark edince bir an duraksadı. Sonra her şeyi bir çırpıda anlatabilmek için kendini toparlayarak, "Bebekte beyin fıtığı var. Doktorlar en fazla yarına kadar, bilemediniz birkaç günlük ömrü olduğunu söylüyorlar. Karımın bir şeyi yok," dedi.

Döner koltuğun arkalığı duvara denk gelince tam olarak döndüremeyen profesör, Bird'e karşı biraz çapraz duruyordu. Ak saçlarının altında kalan, aslanı andıran, cildi pürüzsüz yüzü fark edilebilir ölçüde yavaş yavaş pembeleşti. Torbalanmış gözkapakları ise kana batırılıp çıkarılmış gibi kızıllaşmıştı. Bird kendi yüzünün de kızardığını hissedebiliyordu. Bird gündoğumundan o ana kadar yapayalnız ve çaresiz olduğunu bir kez daha aklından geçirdi.

"Beyin fıtığı mı? Sen bebeği gördün mü?" diye sordu profesör, kesik kesik çıkan sesiyle. O seste de karısınınkine benzer tınılar yakaladıysa da, profesörün sesini duymayı özlemişti.

"Gördüm. Bebeğin başı tamı tamına Apollinaire gibi sargılar içerisindeydi," dedi Bird.

"Apollinaire gibi, sargılar içerisinde," dedi profesör, duyduğu küçük bir şakayı tekrarlıyormuş gibi bir tavırla. Sonra Bird'den ziyade, o üç doçentle konuşuyormuş gibi, "Neyse, doğmamış olmaktansa, doğmuş olmanın iyi olup olmadığını anlayamadığımız bir devirdeyiz zaten," dedi.

Bird üç adamın kendilerini bastırmaya çalışarak da olsa seslice güldüklerini duyunca, dönüp adamlara baktı. Adamlar da bakışlarını Bird'den ayırmadılar. Gözlerinde zaten tuhaf bir adam olan Bird'ün başına öylesi anormal bir şeyin gelmiş olmasını çok doğal karşılarmış gibi bir hal vardı. Bunu rahatça anlayabilen Bird'ün içinden is-

yan etmek geldi. Çamura bulanan ayakkabılarına bakarak, "Her şey bitince, tekrar telefonla ararım sizi," dedi.

Profesör tek kelime bile etmeksizin koltuğunu hafifçe oynattı. Bird, profesörün artık sıradanlaşan koltuk rehavetinden bıkmış olabileceğini düşündü bir an. Artık, kayınpederiyle konuşması gereken her şeyi konuştuğunu sanıyordu. Durumu karısına açıklarken de böyle kısa ve öz olarak anlatabilecek miydi acaba? Hayır, buna imkân yoktu. Gözyaşları, yüzlerce soru, çaresizlik, boğazda sızı ve alev alev yanan bir kafa, Bird ve karısını sarmalayan sinir krizi zinciri...

"Hastanede halletmem gerek işlemler var. İzninizle," dedi Bird, nihayet.

"Geçmiş olsun," dedi profesör, koltuktan kalkmak için hamle yapmaksızın. Bird biraz daha kalmasını söylemediği için kendini şanslı hissetmişti. O sırada profesör, "Etajerimde bir şişe viski var, alabilirsin," dedi.

Bird gerilmişti; üç doçent de bir an gergin bakışlarını Bird'e yönelterek olanları dikkatle izlemeye koyuldular. Elbette profesör de, o üç doçent de Bird'ün haftalar boyu sarhoş kaldığı o dönemi ayrıntılarıyla biliyor olmalıydılar. Bird bir an tereddüt ettiyse de, dershanede öğrencilere okuttuğu kitaptan bir cümle aklına geliverdi.

Are you kidding me, kidding me?[1]

Fakat Bird, etajerin önünde çömelerek dolap kapağını açıp Johnnie Walker şişesini iki elinin arasında tutarak çıkardı. Gözleri kızaracak ölçüde, buğulu bir sevinç dalgasının içini kapladığını hissedebiliyordu. "Belki de bu son günah, ama geri çekilmeye niyetim de yok."

1. (İng.) Benimle dalga mı geçiyorsun, alay mı ediyorsun sen?

"Teşekkür ederim," dedi Bird.

Bird'ü izleyen üç doçentin gerginlikleri yumuşamıştı. Profesör pembeleşen yüzünün yönünü değiştirmeksizin, döner koltuğunu ağır ağır ilk baştaki yönüne çevirdi. Bird adamları seri bir hareketle başıyla selamladıktan sonra ofisten dışarı çıktı.

Johnnie Walker şişesine sanki el bombası taşıyormuş gibi titizlenerek sarılıp, taş döşeli orta bahçeye indi. O andan itibaren özgürce geçirebileceği bir zamana sahip olma düşüncesiyle Johnnie Walker birbirine bağlanmış, Bird'ün zihninde tehlike önsezileri gezinmeye başlamıştı. Yarın, belki ertesi gün, olmadı bir haftalık rahat bir zaman sonrasında bebeğin o feci ölümünü öğrenen karısıyla birlikte zalim sinir krizleriyle çevrili bir zindana atılıverecekti. Dolayısıyla, o günkü bir şişe viski ve özgürce geçirebileceği saatler onun yerden göğe kadar hakkıydı. Bird aklından bu düşünceyi geçirerek, içinde çalmaya başlayan tehlike sinyallerini bastırmayı başardı. Sinyaller korkakça susuvermişti. "Hadi bakalım, içmeye başlayayım şu Johnnie Walker'ı." Fakat, saat henüz 12.30'du. Bird önce kirada oturdukları evin çalışma odasına dönüp içmeye başlamayı aklından geçirdiyse de, bu açık olarak yapılabileçek en kötü plandı. Oraya dönecek olursa ev sahibi yaşlı çift ve tanıdıkları doğrudan yanına gelerek ya da telefonla arayarak bebeğin durumunu soracaklardı. Üstelik yatak odasına baktığında beyaz bebek yatağı belki de bir hayalet gibi boğazına sarılıverecekti. Bird başını sertçe sağa sola sallayarak, o fikri aklından atmayı başardı. "Çevremde tanımadığım insanlardan başka kimsenin olmayacağı, ucuz otellerden birinde mi kalsam acaba?" Fakat Bird, içeriden kilitli bir otel odasında tek başına içmek düşüncesi karşısında korkuya kapılıverdi. Birden aklına kadın arkadaşlarından biri geldi. Kadın yaz kış, gündüzleri karanlık yatak odasına kapanır, mistik konular üzerinde düşünmeye ça-

lışırdı; odayı göz gözü görmeyecek kadar tütsü dumanına boğarak. Akşam saatlerinde de evinden ayrılırdı.

Bird üniversitenin ana kapısından çıkınca taksi beklemeye başladı. Caddenin karşı tarafındaki kafeteryanın camlarının ardında, az önceki eski öğrencisi arkadaşlarıyla birlikte oturuyordu. Oğlan hemen Bird'ün farkına varıp cana yakın bir yavru köpek gibi içten bir hareketle onu selamladı. Arkadaşları da, hangi duygularla olduğu belli olmasa da, dikkatli gözlerle Bird'ü süzdüler. "O oğlan arkadaşlarına benim hakkımda neler anlatır acaba? Haftalar boyu sarhoş gezdikten sonra lisansüstü öğrenimini bırakıp dershane öğretmenliğini seçecek kadar anlamsız coşkuların, belki de korkuların esiri bir adam." Yine de eski öğrencisi, Bird taksiye binene kadar gülümsemesini bozmadan bakmayı sürdürdü. Araç hareket ettikten sonra, Bird kendisine merhamet edildiğinin farkına vardı. Son ana kadar şimdiki zaman kalıbı ile isim-fiil arasındaki farkı öğrenemeden dershane günlerini tamamlayan, ancak kedininki kadar bir beyne sahip eski öğrencisinin merhameti.

Bird o kadın arkadaşının oturduğu yere nasıl gidileceğini şoföre tarif etti. Devasa bir viyadükle geçilen sayısız tapınak ve küçük mezarlıkla çevrili bir tepeydi. Arkadaşı sokağın dip kısmında, köhne bir müstakil evde tek başına yaşıyordu. Bird onunla üniversiteye girdiği yılın mayıs ayında sınıf kaynaşma yemeğinde tanışmıştı. Kız kendini tanıtırken "alev görünen" anlamındaki adı Himiko'nun nereden geldiğini bilen olup olmadığını sormuş, Bird de onu coğrafya kayıtları içeren klasik *Fudoki* eserindeki "Higo Yöresi" anlatısından geldiğini söyleyerek yanıtlamıştı. "İmparator hazretleri kürekçilere emretti; alevler görünecek ufukta, korkmadan ilerleyin..." Böylece Bird ve Kyuşu Adası'ndan gelen kız öğrenci Himiko arkadaş olmuşlardı.

Bird'ün üniversitedeki az sayıdaki kız arkadaşları, özellikle de taşra kökenli edebiyat fakültesi öğrencileri, en azından Bird'ün bildiği kadarıyla, hepsi mezuniyet yaklaştığında tanımlanamayan yaratıklara dönüşmüşlerdi. O kızların hücrelerinin bir kısmı günden güne gelişip deforme olarak, sonunda da davranışları cıvıklaşmış, yüzlerini hüzünlü ifadeler kaplamıştı. Sonra da mezuniyet ertesinde günlük yaşama uyum sağlayamamışlardı. Evlenenleri boşanmış, işe girenleri ayrılmıştı; hatta hiçbir şey yapmaksızın zamanını seyahatlerle geçiren biri de komik ve aydınlatılamayan bir kazaya karışmıştı. Acaba neden öyle olmuştu? Sıradan kız üniversitelerini bitiren öğrenciler tüm canlılıklarıyla yeni yaşamlarına ayak uydurup, hatta liderliğe soyunabildikleri halde, Bird'ün okuduğu üniversitedeki kızlar neden o hale gelmişti? Himiko mezun olmadan önce yüksek lisans öğrencilerinden biriyle evlenmişti. O boşanmamıştı ama onun da kocası intihar edivermişti. Kocasının babası oturdukları evi Himiko'ya vermişti ve her ay yaşamasına yetecek kadar bir parayı vermeye devam ediyordu. Elbette yeniden evlenmesini de istiyordu ama Himiko, gündüzleri mistik meditasyonlarla geçirip, akşam olunca da spor arabasıyla şehirde dolaşmaktan başka bir şey yapmıyordu. Bird Himiko'nun sapkın, cinsel macerapestlerden olduğuna dair tamamen yalan bir dedikodu da duymuştu. Hatta bunu kocasının ölümüyle bağdaştırdıklarını da. Bird bir kez Himiko'yla yatmıştı ama o gün ikisi de feci halde sarhoştular ve cinsel ilişkinin gerçekleşip gerçekleşmediğini bile hatırlamıyorlardı. Daha sonra da aynı şeyi tekrarlamamışlardı. Himiko'nun talihsizce sonuçlanan evliliğinden çok daha önce olmuştu bu. O sıralarda Himiko yoğun arzularla dolu, her şeyden zevk almaya çalışan deneyimsiz bir üniversite öğrencisinden başka bir şey değildi.

Bird, Himiko'nun oturduğu sokağın girişinde taksiden indi. Cüzdanını çıkarıp kalan parasını süratle saydı. Ertesi günkü dersi sonrasında o ayki maaşından avans çekebilirdi. Bird cebine Johnnie Walker'ı tıkıştırdığı ceketindeki şişkinliği koluyla kapatmaya çalışarak hızlı adımlarla sokağa girdi. Himiko'nun farklı yaşantısı çevredekiler tarafından çok iyi bilindiğine göre, Himiko'nun ziyaretine gelen herkesin perdelerin arkasından gözetlendiğinden şüphelenmeden edememişti.

Bird dış kapının ziline bastı. Yanıt gelmeyince, kapıyı iki üç kez hafifçe sarsarak, alçak sesle, "Bayan Himiko, Bayan Himiko," diye seslendi, her görgülü insanın yapacağı gibi. Sonra evin arkasına dolaştığında Himiko'nun yatak odasının penceresinin altında kirli, kibrit kutusu biçimli ikinci el MG'nin park halinde olduğunu gördü. Kan kırmızısı arabanın tentesi açık, koltukları toz içerisindeydi. Uzun süredir hiç el sürülmemiş gibiydi ama aynı zamanda Himiko'nun da evde olduğunun bir göstergesiydi. Bird eziklerle kaplı tampona, kendi çamurlu ayakkabılarıyla yüklendi. MG bir kayık gibi sallandı. Bird perdeleri kapalı pencereye doğru bir kez daha seslendi. Derken perde hafifçe aralanarak, oluşan açıklıktan tek bir göz Bird'e baktı. Bird MG'yi sarsmayı bırakarak gülümsedi. Kız arkadaşlarının önünde her zaman özgür ve doğal davranabilirdi.

"Oo, Bird..." Kızın sesi perde ve pencerenin camı tarafından engellenince zayıf ve anlamsız bir iç geçirme gibi çıkmıştı.

Bird öğlen ortasında Johnnie Walker'ı içmek için en iyi yeri seçtiğini hissedebiliyordu. O günkü ruhsal tablosuna bir artı daha eklemiş gibi bir duyguyla tekrar dış kapıya yöneldi.

4

"Uyuyor muydun?" diye sordu Bird, kendisi için kapıyı açan Himiko'ya.

"Uyumak, bu saatte mi?" dedi arkadaşı, alaycı bir ses tonuyla.

Bird'ün arkasından gelen öğlen güneşi avuç içini yüzüne siper etmeye çalışan Himiko'nun yana çevirdiği boynu ve kalın pamuklu mor elbisesinden açıkta kalan yaşına uygun hatlardaki omzuna vuruyordu. Himiko'nun Kyuşulu bir balıkçı olan dedesi, Vladivostok'tan kaçırır gibi yanında getirdiği bir Rus kızıyla evlenmişti. O yüzden Himiko'nun teni kılcal damarları sayılacak ölçüde aşırı beyazdı ve hareketleri de bir türlü bulunduğu topraklara alışamayan bir yabancı gibiydi. Bir an bocalayan Himiko, hemen tavuk gibi bir hareketle telaşla kapının arkasına kaçıverdi. Artık Himiko genç kızlığındaki masum güzelliğini yitirmiş, üstelik bir sonraki yaş kuşağının olgunluğuna da ulaşamamış bir halde kalmıştı. Himiko belki de dengeye oturmamış bir halde uzun süre yaşamak zorunda kalanlardandı. Bird, böylesi handikapları olan arkadaşını güneş ışıklarından korumak için dar antreye dalarak çabucak kapıyı kapatıverdi. İçeri girdiğinde geçici bir körlük yaşayan Bird, o dar antrede kendini hayvan taşımacılığı için kullanılan kamyonlardan

birinin kafesindeymiş gibi hissetti. Ayakkabılarını çıkarırken, biraz olsun karanlığa alışabilmek için gözlerini sürekli kırpıştırdı. Kız arkadaşı onun o halini karanlıkta izlemekle yetinmişti.

"Uyuyan birini zorla kaldırmak istemem," dedi Bird.

"Bugün seni biraz çekingen gördüm Bird. Fakat uyumuyordum, gündüzleri uyuyunca akşamları asla uyuyamıyorum. Çokboyutlu uzay hakkında düşünmeye çalışıyordum yalnızca."

"Çokboyutlu uzay? Tamam, öyleyse o konu hakkında konuşuruz viskiyi içerken," diye içinden geçirdi Bird. Gözbebeklerinin genişliği hızla normale dönüyordu. Burnuyla koklayarak çevresini tanımaya çalışan kediler, köpekler gibi çevresine bakınarak kız arkadaşının ardı sıra oturma odasına girdi. Neredeyse akşam saatlerindeymiş gibi loş karanlık odada, hasta bir evcil hayvanın üzerinde yattığı saman yığınını andıran, sıcak ve nemli, durgun bir hava vardı. Bird oraya her gelişinde oturduğu, eski ama sert hasır sandalyeye bakarak üzerindeki dergileri bir kenara kaldırıp dikkatle oturdu. Himiko duş alarak kıyafetini değiştirip makyajını tazeleyene kadar, perdeleri açmak bir yana, odanın ışığını bile açmayacağını çok iyi biliyordu. Misafiri karanlıkta sabırla beklemek zorundaydı. Bird bir sene önce geldiğinde karanlık zeminde duran cam bir tasın üzerine basarak kırmış ve ayak başparmağı eklem yerinden yarılmıştı. Bird o anki acısını ve düştüğü biçare durumu anımsayarak oturduğu yerde büzülüverdi.

Himiko'nun oturma odasının zemini, masası, pencerenin önündeki alçak kitap rafı, hatta video cihazı ve televizyonun bulunduğu küçük dolaba varana kadar kitap ve dergi, boş kutular, şişeler, midye kabukları, bıçak ve makas, böcek numuneleri, kış zamanı bir korudan alınmış kurumuş çiçekler, eski mektuplar, yeni mektup-

larla kaplıydı. Bird viski şişesini nereye koyacağını bilemedi. Sonra ayağıyla yeri eşelermiş gibi bir hareketle küçük bir açıklık yaratıp Johnnie Walker şişesini topuklarının arasına sıkıştırdı.

Himiko, Bird'ün hareketlerini izleyerek sanki yeni selamlaşıyorlarmış gibi, "Eskiden olduğu gibi, bir türlü düzenli olmayı öğrenemiyorum Bird. Geçen geldiğinde de böyle miydi burası?" diye sordu.

"Böyleydi elbette. Ayak parmağımı kesmiştim."

"Öyle ya, o sefer ortalık kap kacak doluydu," dedi Himiko, özlem duyduğu bir anıyı dile getirirmiş gibi. "Uzun zaman oldu Bird. Ben nasıl bıraktıysan öyleyim. Ya sen?"

"Ben kötü bir talihsizlik yaşadım."

"Talihsizlik?"

Bird yaşadığı felaketi bu kadar çabuk anlatmayı düşünmediğinden bir an nasıl söyleyeceğini bilemedi. Daha sonra olabildiğince az sözcükle açıklayabilecek şekilde durumu basitleştirerek, "Çocuğum oldu, ama doğar doğmaz öldü," dedi.

"Demek senin başına da aynı şey geldi. Arkadaşlarının başına da aynı şey geldi. Üstelik bir değil, iki ayrı arkadaşımın. Seni de katarsak üç kişi etti. Nükleer tozlarla kirlenen yağmurlar yüzünden olmasın?"

Bird iki kafası varmış gibi doğan kendi bebeğini ve bir zamanlar gördüğü radyasyon yüzünden anormal doğan bebeklerin resmini zihninde canlandırarak karşılaştırmaya çalıştı. Ama kendi açısından bebeğinin anormalliği, onun hakkında birileriyle konuşmak bir yana, son derece yakıcı bir utanç olarak boğazına takılıp kalan, yalnızca Bird'e ait bir felaketti. Dünyadaki tüm diğer insanlarla ortak, bütün insanoğlunu ilgilendiren bir sorun olmadığını sanıyordu.

"Bizimkinin nedeni bir kazaymış," dedi Bird.

"Çok acı bir deneyim olmuş Bird," dedi arkadaşı göz çukurları siyah bir şeyle doldurulmuş gibi duran, nasıl bir ifade taşıdığı anlaşılmayan gözlerle Bird'e sakin sakin bakarak.

Bird o bakışların anlamını derinlemesine düşünmeyi bir yana bıraktı, ayaklarının arasındaki Johnnie Walker şişesini kaldırarak, "Senin yanına gelirsem, öğlen saatlerinde de olsa viski içmeme izin verirsin diye düşündüm. Birlikte içelim mi?" dedi.

Bird bir an, arkadaşına yüzsüz bir jigolo gibi sırnaştığı hissine kapıldı. Fakat, Himiko'nun erkek arkadaşlarının tümü ona bu şekilde davranırdı. Himiko'yla evlenen adam, Bird başta olmak üzere bütün diğer erkek arkadaşlarından daha güçlü bir şekilde, sanki erkek kardeşiymiş gibi evlilik hayatlarının idaresini Himiko'nun omuzlarına yıkmış, sonra da bir sabah aniden intihar edivermişti.

"Yaşadığın bebek felaketi henüz taze herhalde Bird. Henüz kendini tam olarak toparlayamamışsın. Bebek meselesini bir daha açmayalım."

"Öylesi daha iyi olur. Konuyu açsan bile pek fazla bir şey söyleyebileceğimi sanmıyorum."

"Neticede, içmek mi istiyorsun?"

"Evet, içelim."

"Ben bir duş alıp geleyim. O arada sen bardak, sürahi falan getirip başla istersen Bird."

Bird, Himiko banyoya girdikten sonra kalktı. Oturma odasının yanındaki yataklı tren kompartımanı kadar daracık yatak odasının önünden geçince tam karşısı mutfaktı. O küçük evin dip tarafında kalan kısmı banyo ve mutfak olarak bölünmüştü. Bird, Himiko'nun üzerinden yeni çıkardığı yerde kıvrılmış yatan bir kedi gibi duran giysi ve iç çamaşırı yığınının üzerinden atlayarak mutfağa girdi.

Sürahiye su doldurup, yıkadığı bardakları ikişer ikişer ceplerine tıkıştırarak geri dönerken, buzlu cam kapının aralığından evin en karanlık kısmı olan banyoda duş alan arkadaşının sırtı, kalçaları ve bacaklarına istemeden de olsa bir anlığına göz atıverdi. Himiko başının üzerindeki karanlıktan akan siyah su damlalarına engel olmaya çalışırmış gibi sol elini yukarı kaldırmış, sağ elini karnına yapıştırmış bir halde sağ omzunun üzerinden kalçalarına ve hafifçe büktüğü sağ bacağının baldırına bakıyordu. Bird kendini, tüm vücudu ürperecek ölçüde rahatsız hissetti. Sanki hayaletli bir karanlıktan kaçarmış gibi koşar adımlarla yatak odasından geçip, artık alıştığı koltuğa geri döndü. Kalbi küt küt atmaya başlamıştı. Ne zaman kontrol edebilir hale geldiğini unutacak ölçüde, çıplak vücut karşısındaki tedirginlik ve gençliğe adım attığı yıllardaki sıkıntılı hal yeniden yakalayıvermişti onu. Hastane yatağında yatmış "kalp rahatsızlığı yüzünden babasıyla başka bir hastaneye gitmiş olması gereken" bebeğinden başka bir şey düşünemeyen, yeni doğum yapan karısına karşı da aynı tedirginliği yaşayacağından adı gibi emindi. "Bu durum kalıcı mı acaba? Üstelik ilerler belki de." Bird viski şişesinin kapağındaki emniyet ambalajını yırtıp, tıpasını çıkararak kendi bardağını doldurdu. Kolunun titremesi geçmemişti; bardaktan kızgın farelerin diş gıcırdatmalarını andıran keskin bir ses geliyordu. Bird hoşgörüsüz ve içine kapanık bir ihtiyar gibi gözlerini kısarak sek viskiyi boğazına akıtıverdi. Boğazı yanmıştı; öksürürken gözlerinden yaş geldi. Fakat keyif verici sıcaklık Bird'ün midesine kadar indiğinde titremesi de o an geçiverdi. Bird dağ çileği kokan geğirti sonrasında, ıslanan dudaklarını elinin tersiyle silip, titremesi duran ve hareketleri netleşen eliyle bardağını yeniden doldurdu. "Kaç bin saat alkol almaktan uzak durmayı başarabildim acaba?" Bird'ün içinde kime karşı olduğunu bilemediği

bir öfke kabarmaya başlamıştı; arpa tanelerini kapma telaşındaki bir serçe gibi ikinci bardağı da tepesine dikti. Bu kez boğazı yanmamış, öksürmemiş ve gözünden yaş da gelmemişti. Bird şişeyi kaptığı gibi etiketindeki resme şöyle bir göz atıp, iç geçirdikten sonra üçüncü bardağı da içti.

Himiko oturma odasına geri geldiğinde Bird sarhoş olmak üzereydi. Himiko'nun vücudunun varlığı karşısındaki hassas tedirginlik, alkol zehriyle uyuşmaya yüz tutmuştu. Üstelik Himiko üzerindeki tek parça yünlü elbiseyle komik bir ayı karikatürünü andırdığından, içindeki bedenin varlığını unutmak kolaylaşıyordu. Himiko saçlarını toparladıktan sonra odanın ışığını açtı. Bird masanın üstünü biraz toparlayarak Himiko'nun bardaklarını yerleştirip birine su diğerine de viski koydu. Himiko oymalarla süslü koltuğa, teninin tek parça elbisesinin eteklerinin dışına mümkün olduğunca az taşmasına özen göstererek oturdu. Bu Bird için de iyi olmuştu. İçindeki tiksintiyi bastırmak üzereydi ama henüz tam olarak silmeyi başarabilmiş değildi.

"Hadi bakalım!" dedi Bird, kendi bardağını kaldırıp içerken.

"Hadi bakalım!" dedi Himiko da. Sonra tanımadığı bir sıvının tadına bakan bir maymun gibi altdudağını sivrilterek viskiden küçük bir yudum aldı.

Bird ve arkadaşı sıcak nefeslerini dışarı verdiklerinde odaya alkol kokusu yayarken, ilk kez göz göze geldiler. Himiko duş aldıktan sonra dirileşerek çirkinliği kaybolmuş, kapının arkasında güneş ışıklarından kaçmaya çalıştığı anki haliyle şimdiki görüntüsü arasında ana-kız ölçüsünde fark oluşmuştu. Bird kendini iyi hissetti. Himiko'nun yaşında da böylesi bir gençleşme mümkün olabiliyordu.

"Duş alırken aklıma geldi, şu şiiri anımsıyor mu-

sun?" diyen Himiko, büyü yaparmış gibi mırıldanarak İngilizce bir dize söyledi. Bird, Himiko dizeyi bitirdiğinde tekrar etmesini istedi.

"Sooner murder an infant in it's cradle than nurse unacted desires"

"Bebeği beşiğinde öldür... Henüz harekete geçmemiş arzuları beslemektense... anlamında."

"Fakat, her bebeği de beşiğinde öldüremeyiz," dedi Bird. "Kimin şiiri bu?"

"William Blake. Anımsarsan mezuniyet tezimi Blake üzerine yazmıştım."

"Doğru. Sen Blake'i almıştın," dedi Bird, başını çevirip yatak odasıyla oturma odasını ayıran ahşap duvardaki röprodüksüyon Blake resmine bakarak. Bird o resmi birçok kez görmüştü ama hiç dikkatlice baktığı olmamıştı. Fakat şimdi, tuhaf bir yanı vardı. Taşbaskı türü bir resimmiş gibi görünüyordu, ama suluboya olduğu kesindi. Orijinal resim renklendirilmiş olabilirdi ama kalın çerçevesi içerisinde duvarı süsleyen resmin tamamı uçuk siyah mürekkep tonlarındaydı. Ortadoğu tarzı binalar arasında kalmış bir meydan. Arka planda tek tip olarak resmedilmiş iki piramit olduğuna göre Mısır'da bir yer olmalıydı. Manzaraya akşam ya da sabahın ilk saatlerinin loş karanlığı hâkimdi. Meydanda karnı açılıp temizlenmiş balık gibi yatan bir ölü ile yas tutan üzüntülü annesini ellerinde fenerleriyle çevrelemiş yaşlılar ve kucaklarında bebekleriyle kadınlar resmedilmişti. Fakat en önemli tarafı, bu insanların başlarının üzerinde kollarını iki yana açmış meydanı geçmekte olan devasa varlıktı. İnsan mıydı acaba? Göz alıcı kaslı vücudu balık pullarıyla kaplıydı. Acı ve hüzün yüklü bakışları, burnunu aşağıya kıvrılmış gibi gösterecek ölçüde büzdüğü dudaklarıyla semender gibi

duruyordu. Tanrı mı, yoksa şeytan mı? Karanlık ve karmakarışık gökyüzüne doğru üzerindeki pulları yaka yaka yükselmeye çalışırmış gibi bir hali vardı...

"Ne yapıyor acaba? Vücudunun üzerindekiler balık pulu değil de, Ortaçağ tarzı zırhtır herhalde."

"Sanırım balık pulu. Bu resmin renkli versiyonunda yeşil renkteydi; tam da balık pulu gibi. Tüm Mısırlıların büyük çocuklarını baştan başa öldürmeye çalışan Veba."

Bird Tevrat ve İncil hakkında hiçbir şey bilmezdi. Belki de Mısır'dan çıkış bendidir, diye geçirdi aklından. Bu pullu adamın gözleri ve ağzının anormalliği ise çok farklıydı. Keder, korku, hayret, bitkinlik, yalnızlık duygusu, hatta gülümsemeye varana kadar karanlık gözleri ve semendere benzettiği ağzı yeterince kaplamıştı.

"Çok hoş değil mi?"

"Pullu erkeklerden mi hoşlanırsın?"

"Evet," dedi Himiko. "Eğer ben Veba'nın ruhu olsaydım, kendimi nasıl hissederdim diye düşünmekten de hoşlanıyorum."

"Sen Veba'nın ruhu olsaydın, bu pullu adam gibi gözlerin ve ağzın olurdu yalnızca," dedi Bird, Himiko'nun ağız kısmına bakarak.

"Korkutucu."

"Evet, korkutucu."

"Beni korkutan şeylerle karşılaştığımda, eğer ben başka bir insanı korkutuyor olsaydım kendim daha çok korkardım herhalde diye düşünüp psikolojik olarak rahatlıyorum. Senin hiç taşıdığın en korkutucu duyguyu başka birinin zihnine yerleştirdiğin oldu mu?"

"Bilmem," dedi Bird. "Bunun için biraz düşünmem lazım."

"Düşünmekle anlaşılabilecek türden bir şey değil."

"Öyleyse, şimdiye kadar başka bir insanın gerçekten korkmasına neden olacak bir şey yapmamışımdır."

"Evet, mutlaka öyledir. Yapmamışsındır. Fakat, bir gün gelir öyle bir deneyimin olabilir," dedi Himiko, çekingen bir tavırla da olsa, kehanette bulunuyormuş gibi.

"Bir bebeği beşiğinde öldürmek söz konusu olduğunda, ister kendin için, isterse başka birisi için gayet korkutucu bir deneyim olur," dedi Bird.

Sonra Bird, aynı hızla boşalan bardaklarını yeniden viskiyle doldurdu. Doldurduğu bardağı bir dikişte içip, yeniden doldurdu. Himiko onun kadar hızlı içmiyordu.

"Ölçülü olmaya mı çalışıyorsun?"

"Araba kullanacağım," dedi Himiko. "Hiç benim kullandığım arabaya bindiğin olmuş muydu Bird?"

"Hayır, henüz olmadı. Bir ara bindirirsin artık."

"Gece yarısı gelirsen bindireyim. Gündüzleri gelip geçen yayalar oluyor, tehlikeli biraz. Üstelik benim sürüş tarzım da gece tipi, gündüzleri o kadar iyi değilim."

"O yüzden mi gündüzleri eve kapanarak düşünüp duruyorsun? Filozof tarzı bir yaşam. Gece yarısı kırmızı MG'si ile dolaşmaya çıkan bir filozof. Şu üzerinde düşündüğün çokboyutlu uzay, nasıl bir şey?"

Bird, Himiko'nun sevinç ve gerginliği aynı anda yaşamasını hafif bir tatmin duygusuyla birlikte izledi. Bird aslında, birden evine gelip güpegündüz viski içmeye başlama görgüsüzlüğünün karşılığını vermeye çalışıyordu. Bird dışında, Himiko'nun hayallerini dikkatle dinlemeye kalkışacak kişi sayısı pek fazla olamazdı.

"Şimdi burada konuşuyoruz ya, Bird. Bizim için öncelikle bu gerçek dünyamız var," diye konuşmaya başladı Himiko. Bird yeni doldurduğu viski bardağını bir çocuğun oyuncağını tutuşu gibi dikkatle avuç içine yerleştirerek dinleyici konumunu aldı. "Ancak, beni ve seni tamamen farklı varlıklar olarak içine alan, buradan başka sayısız uzay var, Bird. Bizim geçmişteki farklı zamanlarda ölüm kalım olasılığımızın yarı yarıya olduğunu dü-

şündüğümüz anlar olmuştur. Sözgelişi ben, çocukken döküntülü tifüs geçirdiğimde yaşayan bir ölü gibiydim. Ölümün kucağına doğru aşağıya mı ineyim, yoksa hayatta kalmak için yokuş yukarı tırmanayım mı diye şaşırıp kaldığım anı çok iyi anımsıyorum. Sonra gerçekte senin de bulunduğun bu uzayda yaşama devam etme yolunu seçtim. Ancak, o dönüm noktasında bir başka Himiko ölümü tercih etti. Sonra o kırmızı döküntü izleriyle dolu cesedimin çevresi, o ölen Himiko hakkında çok az anıları olan insanların yaşadığı uzaya dönüşmeye başladı. Baksana Bird, insan ölüm kalım yol ayrımına geldiğinde, ölümüyle birlikte bağının kalmayacağı uzayı ve yaşamını, dolayısıyla bağını sürdüreceği uzayı yan yana halde, hemen burnunun dibinde görüverir. Sonra da, ölü olarak varlığının sona ereceği uzayı, üzerindeki giysileri çıkarıp atarmış gibi arkasında bırakıp yaşamaya devam edeceği uzaya girer. İşte böyle, bir insanın çevresinde ağacın gövdesinden çıkan yapraklar ve dalların ayrışmasına benzer şekilde uzaylar vardır. Kocam intihar ettiğinde de ona benzer bir şekilde, uzayın hücre bölünmesini yaşadım. Şu an burada bulunan ben, kocamın öldüğü uzayda kaldım ama kocamın intihar etmeksizin yaşamını sürdürdüğü diğer uzayda, başka bir Himiko birlikte yaşamaya devam ediyor. Bir insanın gencecik yaşta ölerek arkasında bıraktığı uzay ile ölümden kurtularak yaşamını sürdürdüğü uzay şeklinde, bizi çevreleyen uzaylar çoğalıp gidiyor. İşte benim söylediğim çokboyutlu uzayın anlamı bu. Sen de bebeğinin ölümünden dolayı yıpratma kendini. Bebek merkezli ayrım noktasının ötesindeki diğer uzayda hayatta kalan bebeği çevreleyen bir dünya daha var. Bu yüzden, mutluluk sarhoşluğu içerisindeki genç baba olarak sen, duyduğu mutluluk verici söylenti sayesinde kendini iyi hisseden benimle kutlama yapıyorsun. Tamam mı, Bird?"

Bird viskisini içerken sakince gülümsedi. Aldığı alkol, artık vücudundaki kılcal damarlara varana kadar yayılmış, etkisini göstermeye başlamıştı. Bird'ün içindeki pembeye çalan karanlık ile dış dünya arasındaki baskı dengesini koruyordu. Gerçi, Bird bunun pek uzun sürmeyeceğini çok iyi biliyordu.

"Yeterince anlayamasan bile, ana hatlarını kavramışsındır Bird. Senin de yirmi yedi yıllık yaşamında kendini ölüm kalım yol ayrımında buluverdiğin olmadı mı? Öyle anlarda, şu an bulunduğumuz uzayda yaşamını sürdürürken, ardında kalan uzaylarda birer ceset bırakırsın. Şöyle bir düşün, öylesi anları anımsarsın."

"Evet, anımsıyorum. Gerçekten de, sık sık ölmeyip hayatta kaldığım anlar oldu. Fakat, her seferinde arkamda bir ceset bırakarak bu uzayda kurtulmuş mu oldum?"

"Aynen öyle Bird."

"Şöyle bir düşünüyorum da, nasıl olup da hayatta kaldığıma anlam veremediğim anlar da oldu," dedi Bird, uzaklarda kalan anıların çağrısına kapılıp her an ayakta uyuyacakmış gibi bir sesle. "Demek öyle, her seferinde ardımda birer ceset bıraktım. Buradan farklı uzaylarda, şaşkın ve cılız bir ilkokul öğrencisi, basit kafalı ama sağlam vücutlu bir lise öğrencisi şeklinde, birçok ölü Bird var öyleyse. Şu anki Bird'ün öyle olmadığı kesin, ama o ölülerden hangisi olmayı en çok isterdim acaba?"

"Başka bir uzaya geçerek kurtulamadığımda, yani bu uzayda öldüğümde, tüm uzaylarda ölmüş mü oluyorum. Yani, benim için bir son ölüm var mı? Yok mu?"

"Eğer yoksa, en azından başka bir uzayda sonsuza dek yaşayacaksın demektir. Var olduğunu düşünelim," dedi Himiko. "Bu ölüm, doksanını geçtikten sonra güçsüz düşünce gelir. Tüm insanlar son uzaylarında güçsüz düşüp ölene kadar, farklı uzaylarda akıllarından bile ge-

çirmedikleri ölümleri tecrübe ederek başka uzaylarda yaşamaya devam ederler. Sonuçta tüm insanlar kendilerinin son uzaylarında güçsüz kalıp ölüyorlarsa, eşitlik bu değil midir, Bird?"

Bird birden aklına gelen düşünceyle Himiko'nun sözünü keserek, "Sen intihar eden kocanı hâlâ yüreğinde yargılıyorsun," dedi. "Onun için de, ölümün geri dönüşü olmayan mutlaklığını silebilmek için bu şekilde psikolojik dolambaçlara giriyorsun. Haksız mıyım?"

"Nihayetinde, bu uzayda kalan kendim olarak, intihar eden kocamı aklımdan çıkarmamayı görev edindim," dedi Himiko, zayıflamaya başlayan gözlerinin etrafındaki derisi, kendini çirkinleştirecek ölçüde kızararak. "En azından, ben bu uzaydaki sorumluluklarımdan kaçınıyorum."

"Seni yargılıyor değilim, ama şu anlama geliyor," dedi Bird, hafif gülümsemesiyle söylediklerinin etkisini azaltmaya çalışarak da olsa inatla konuşmasını sürdürdü: "Sen, o diğer uzayda yaşamaya devam eden kocanı aklından çıkarmamakla, bulunduğumuz bu uzayda ölen kocanın asla geriye gelmeyecek oluşunu göreli hale getirmek istiyorsun. Fakat, ne tür bir psikolojik numaraya başvurursan başvur, bir insanın ölümünün mutlaklığını göreli hale getiremezsin. Yanlış mı?"

"Belki de haklısındır. Bana bir kadeh daha viski verir misin?" dedi Himiko, birden kendi çokboyutlu uzayına ilgisini kaybedip de hüzünlenmiş gibi bir halde.

Bird, Himiko'nun kadehiyle birlikte kendi kadehini de tazeledi. Himiko'nun, aklına öylesine gelerek söylediği sözleri unutana kadar sarhoş olup, ertesi gün o çokboyutlu uzayla ilgili hayallerine geri dönebilmesini istiyordu. Bird, zaman makinesine binerek on bin yıl önceki dünyayı ziyaret etmiş bir gezgin gibi, kendisinden kaynaklanan bir etkiyle gerçek dünyada anormal bir şeyler

olmasından korkuyordu. Bebekteki anormalliği öğrendiği andan beri aynı hisleri taşıyordu. Üst üste gelen kötü eller sonrası bir kâğıt oyununa ara verir gibi, bir süreliğine dünyaya ara verebilmeyi arzuluyordu. Bird ve Himiko suskunlaştıklarında, herhangi bir anlamı olmadan birbirlerine gülümseyerek, böceklerin ağaçların özsuyunu emmesi gibi ciddiyetle viskilerini içiyorlardı. Yaz öğleden sonrasında caddeden gelen farklı sesler, Bird için duymazlıktan gelinen anlamsız sinyaller gibiydi. Hafifçe oturuşunu değiştirip esnerken, gözünden anlamsız bir damla yaş geldi. Sonra bardağını tekrar doldurdu. Dünyaya ara vermeyi başarıyla sürdürmek istermiş gibi...

"Baksana, Bird."

Bird viski bardağı parmaklarının arasında durduğu halde uyumak üzere olduğundan, omzu hafifçe titreyiverince dizine viski döküldü. Sarhoşluğun ikinci aşamasına girdiğini hissedebiliyordu.

"Hıı?"

"Amcandan aldığın güderi paltoya ne oldu?" dedi Himiko, sarhoşluğa kapıldığı domates gibi yuvarlak ve kırmızı yüzünden anlaşılacak bir halde, dilini yavaşça oynatarak düzgün telaffuz etme çabası içerisinde.

"Ne oldu bilmem. Doğru, üniversite birinci sınıftayken giyiyordum."

"İkinci sınıfın kışına kadar giydin, Bird."

Kış sözcüğü, Bird'ün alkolün etkisiyle ağırlaşan bellek havuzunda yarattığı sert etkiyle dalgalar oluşturdu.

"Öyleydi. Seninle yattığımızda, kereste deposunun zeminine, altımıza sermiştik. Ertesi sabah, yapışan çamur lekeleri ve talaş parçaları bir türlü çıkmak bilmemişti. O sıralarda kuru temizlemeciler güderi kabul etmiyorlardı üstelik. Öylece yüklüğe tıkıştırıvermiştim, ama bir ara atmışımdır," dedi Bird, belleğinde eski bir anı gibi kalan o kış ortasındaki geceyi aklından geçirirken.

Hangi vesileyle öyle olduğunu anımsamıyordu ama Bird ve Himiko o kış gecesi aşırı içmişler ve çok feci sarhoş olmuşlardı. Himiko'yu evine bırakan Bird, onun ikinci katındaki bir odada kaldığı marangozhanenin arka tarafındaki kereste deposunda karanlığın içinde Himiko'ya sarılmıştı. Başlangıçta soğuktan üşüyerek birbirine masumca sarılan bir çiftten öteye geçmemişlerdi ama sonunda Bird kazayla olmuş gibi, elini Himiko'nun cinsel organına sürtmüştü. Sonrasında iyice heyecanlanan Bird, Himiko'yu ahşap duvara yaslayıp penisini içine sokmak için çabalamaya başlamıştı. Himiko da Bird'e yardımcı olmaya çalıştıysa da, sonunda dayanamayıp seslice gülmüştü. Evet, heyecanlanmışlardı ama henüz bir oyun niteliğinden öteye geçmemişti. Fakat, ayaktayken penisi içeri sokmanın imkânsız olduğunu anlayan Bird, haksızca çocuk muamelesi gördüğü hissiyle işi inada bindirmişti. Güderi paltosunu yere serip, gülmeye devam eden Himiko'yu üstüne yatırmış, uzun boylu Himiko'nun başı ve dizlerinden alt kısmı doğrudan çıplak zeminde kalmıştı. Nihayet Himiko gülmesini kestiğinde, Bird kızın orgazma ulaştığını düşünmüştü. Emin olmak için sorduğunda, Himiko yalnızca üşüdüğünü söylemişti. Bunun üzerine de Bird ilişkiyi yarıda kesmişti.

"O gün vahşiydim biraz," dedi Bird, yüz yaşındaki bir adamın geçmişi anımsamasına benzer bir ses tonuyla.

"Ben de vahşileşmiştim."

"Neden daha sonra başka bir yerde doğru düzgün birlikte olmadık ki? O günden sonra bir daha hiç yatmadık."

"Kereste deposunda olanlar tesadüfen oluveren bir kaza gibi gelmişti bana. Ertesi gün düşündüğümde, tekrar etmenin anlamsız olacağına hükmettim."

"Haklısın, sıradan değildi, bir olay gibiydi. Neredey-

se tecavüz olayıydı," dedi Bird, pişmanlık yüklü ses tonuyla.

"Tamı tamına tecavüzdü," diye düzeltti Himiko.

"İyi de, hiç mi zevk almadın? Orgazmın yakınından olsun geçemedin mi?" dedi Bird, biraz malıcup düşmüş gibi.

"Buna olanak yoktu. Çünkü, yaşadığım ilk ilişkiydi."

Bird şaşırarak Himiko'yu süzdü. Bird, Himiko'nun o konularda yalan söylemeyeceğini, şaka yapmayacağını biliyordu. Bir an afallayan Bird, kendini korku ve o korkudan ince bir kâğıt parçasıyla ayrılan komiklik hissi arasında bir yerde bulunca hafifçe güldü. Gülüşü Himiko'ya da bulaştı.

"Yaşam ne kadar tuhaf! Her an şaşırtıcı olaylarla karşılaşabiliyorsun," dedi Bird. Yüzünde oluşan kızarma yalnızca sarhoşluktan kaynaklanmıyordu.

"Üzücü laflar etme Bird. Eğer o ilişkinin ilk deneyim olarak bir anlamı olsaydı, bu yalnızca benimle ilgili olurdu ve seninle ilgisi olmazdı," dedi Himiko.

Bird bu kez daha büyük olan bardağı viskiyle doldurup bir dikişte içti. Kereste deposunda olanları daha net olarak anımsaması gerektiği hissine kapılmıştı. Gerçekten de, o an penisi büzülerek sivriltilmiş dudak gibi bir nesnenin sürekli direnciyle karşılaşmıştı. Bird, o sırada Himiko'nun soğuktan dolayı büzüştüğünü sanmıştı. Fakat ertesi gün, gömleğinin etek kısmındaki kan lekesini görmüştü. "Acaba neden o lekenin nasıl olduğunu merak etmedim?" Bu soru aklından geçtiği an, geçici bir arzuya kapıldı. Sanki bir acıya tahammül ediyormuş gibi dişlerini sıkıp, elindeki viski bardağını tutan parmaklarına verdiği gücü artırdı. Vücudunun derinliklerinde bir yerde keskin bir acı ile endişe hissinin karışımından bir et yumağı oluşmuş gibiydi ve kesinlikle arzudan başka bir şey değildi. Kalp hastaları gibi göğüs kafesinin içinde hissetti-

ği, biraz acıya, biraz da endişeye benzeyen bir arzu. Üstelik, bilincinin zirvesini süsleyen Afrika gezisi rüyasıyla taban tabana zıt durağan günlük yaşamında bir kırıntıdan öteye geçmeyen, haftada bir iki kez karısıyla ilişkiye girdikten sonra silinip giden sakin arzudan, güçsüz bir huh sesiyle üzüntü veren bir yorgunluk çamuruna gömülüp giden aile tipi arzudan farklıydı. Binlerce kez tekrarlanan cinsel ilişkiyle silinip gitmeyecek bir arzu. Arzular içerisinde en şiddetli, en karşı konulmaz olanı. Ulaşıldığında, kan ter içerisinde kalmış çıplak vücudun sırtına ölümün yaklaştığı tedirginliğini yaşatacak ölçüde tehlikeli bir arzu. Ancak yıllar önce bir kış gecesi bir bakireye tecavüz ettiğini bilirse, tatmin edilmiş olacak bir arzuydu.

Bird sarhoşluğun etkisiyle yanmaya başlayan gözbeklerine güç vererek, Himiko'ya sert bir bakış fırlattı. Beyni balon gibi şişmiş, kanla dolmuş gibiydi. Çıkacak yer bulamayan sigara dumanı sardalye sürüsünü andıran ışıltılarla odada gezindiğinden Himiko sis içerisinde yüzüyormuş gibi görünüyordu. Sarhoşluğun da etkisiyle saflaşmış kuşku dolu gülümsemesiyle Bird'e bakıyordu ama aslında gözleri bir şey görmüyordu. Hayallere dalıp giden Himiko'nun vücudunun tamamı bir nebze kilo almış gibiydi; özellikle pembeleşen yüzü.

"Bir kez daha Himiko'yla o kış gecesi yaşadığım tecavüz oyununu yineleyebilsem," diye geçirdi aklından Bird. Fakat buna imkân yoktu. Onunla cinsel ilişkiye girse bile, sabah çamaşırlarını değiştirirken bir an gözüne takılan cılız bir serçe yavrusu halindeki cinsel organı ile karısının doğum sonrasında usul usul daralan cinsel organı arasında bağh kalacaktı. Her an ölmek üzere olan bebeğe ulaşacak; gerçek dünyada tüm beklentileri boşa çıkardığı halde, insanların işbirliği halinde bilmezden gelerek hümanizm dedikleri insanoğlunun karmaşık trajedisine saplanıp kalacaktı. Arzunun saflaştırılması şöyle

dursun, ufalanıp yitmesinden başka bir şey olmazdı. Bird viskiyi kafasına dikerek, ılık iç organlarındaki irkilmeyi hissetti. "Himiko'yla o kış gecesi berbat ettiğim heyecan yüklü cinsel ilişkiyi yeniden canlandırmak için, artık boğazını sıkıp onu öldürmekten başka yol olmasa gerek," diye geçirdi aklından Bird. İçinde, derinlerde bir yerdeki arzu yuvasından çıkıp kanat çırparak uçuşan sesler, "Öldür! Cesediyle seviş!" diye haykırıyordu. Fakat Bird, o anki haliyle öylesi bir maceraya kalkışmayacağını biliyordu. "Şu an yalnızca, o gece Himiko'nun bakire olduğunu öğrendiğim için öfkelendim, o kadar." Bird, içine düştüğü karmaşadan dolayı kendini aşağılık hissediyor, o halini reddetmeye çalışıyordu. Ancak, o dikenli kırmızımsı siyah denizkestanesi yok olup gitmek bilmiyordu. "Öldürüp, cesediyle sevişemiyorsan, ondan aşağı kalmayacak ölçüde heyecanlı bir oyun çıkaracak bir şeyler bul!" Fakat Bird, kımıldayacak durumda olmadığı gibi, anormal ve tehlikeli şeyler konusundaki bilgisizliği karşısında afallamış haldeydi. Üst üste yaptığı hatalar nedeniyle oyundan alınmış bir basketbol oyuncusunun yedek kulübesinde oturup su içmesi gibi bitkin ve kendine kızgın haliyle, yüzünü ekşiterek viskisini içti. Artık viskinin ne kokusunu ne de tadını alabiliyordu.

"Bird, her zaman böyle hızlı ve çok mu içiyorsun? Çay içer gibi. Çay bile sıcakken bu kadar hızlı içilmez."

"Böyleyim, hep böyleyim... içki içerken," dedi Bird, çekingen bir ses tonuyla.

"Eşinle birlikteyken de mi?"

"Niye?"

"Bu kadar içersen birlikte olduğun kadını tatmin edemezsin. Bu bir yana, sen kendin de orgazma zor ulaşırsın. Yorgunluktan halsiz düşmüş uzun mesafe yüzücüleri gibi kalbin de yorulur. Alkol yüzünden kadının başının çevresinde hale bile görürsün!"

"Niyetin benimle yatmak mı?"

"Böylesine içmiş haldeyken seninle yatmam. İkimiz için de bir anlamı olmaz."

Bird elini pantolonun cebine sokarak delik kısmına parmağını daldırıp o sıcak ve yumuşak şeye dokundu. Huzurlu huzurlu uyuyan bir fındık faresi gibiydi. İçinde oluşan denizkestanesi ile tezat oluşturacak şekilde büzüşmüştü.

"Gördün mü, Bird?" dedi, Bird'ün hareketini dikkatlice izleyen Himiko, zafer kazanmış kumandan edasıyla.

"Ben orgazm olamasam bile Süpermen gibi çalışır, senin olmanı sağlarım."

"O kadar kolay değil, benim orgazm olmam! Sen benim o kereste deposunda düz yerde yatarkenki halimi doğru dürüst anımsamıyor gibisin. Olsun, benim için o başlangıç ayiniydi. Soğuk, kirli, komik ve sefil bir ayin. O günden beri zorlu mücadelelerle uzun mesafe yarışmayı öğrendim Bird."

"Cinsel soğukluk yaşamana mı neden oldum?"

"Sıradan bir orgazmı çok çabuk buldum. Orada, zemini tırmaladığım tırnaklarımın arasından kereste deposunun tozu toprağı henüz silinmemişken sınıf arkadaşlarımdan birinin yardımıyla. Hep merdiven tırmanır gibi daha güçlü orgazm olmanın peşindeydim Bird."

"Üniversiteden mezun olduktan sonra yalnızca bununla mı uğraştın?"

"Mezun olduktan sonra değil, öğrencilik sıralarımdan itibaren en önemli uğraşım bu oldu. Şimdi dönüp de geçmişe bakacak olursam..."

"Usanmış olmalısın."

"Hayır hayır, öyle değil Bird. Bir zaman senin de anlamanı sağlarım. Eğer sen benim cinselliğimi, kereste deposundaki olayla belleğine yerleştirmek istemezsen elbette."

"Öyleyse ben de sana kendi uzun mesafe yarışımda

elde ettiklerimi öğreteyim," dedi Bird. "Tatminsiz civcivler gibi gagalaşmayı keselim. Haydi yatalım!"

"Aşırı alkollüsün Bird."

"Cinsellikle ilgili tek organ penis mi? Mükemmel orgazmı arayan biri için çok ham bir düşünce."

"Parmakla mı, dille mi? Yoksa körbağırsak gibi uzun müthiş bir organla mı? Ben istemem öyle bir şeyi. Masturbasyon yapmış gibi hissederim kendimi."

"Çok açık sözlüsün, neredeyse gösteriş yapar gibisin," dedi Bird, yenilgiyi kabullenerek.

"Üstelik Bird, bugün cinsellikle ilgili bir şeyler arzuluyor da değilsin sen. Aksine, cinsellikten iğrenir gibi bir halin var. Yatsak bile bacaklarımın arasında diz çöker kusarsın en fazla. İçindeki tiksintiye dayanamayıp karnımın üzerini kahverengi viski ve sarı mide özsuyunla kaplarsın. Daha önce bir kez yaşamıştım aynı deneyimi."

"Deneyimler insanlara bir şeyler öğretiyor demek. Gözleminde haklısın."

"Acele etmeye gerek yok," dedi Himiko, yumuşak bir ses tonuyla.

"Öyle, aceleye gerek yok. Sanırım çok uzun zamandır gerçekten acele etmemi gerektirecek bir şey çıkmadı karşıma. Çocukluğumda sürekli acele ederdim. Neden acaba?"

"Çocukluk çok çabuk bittiği için olmasın?"

"Doğru. Çocukluğum çabucak bitiverdi. Şimdi babalık yaşındayım. Fakat baba olmak için yeterince hazır değildim. Doğru düzgün bir çocuk sahibi olamadım. Ne zaman sıradan bir baba olabileceğim acaba? Kendime güvenemiyorum," dedi Bird, duygusallaşarak.

"O dediğin konuda hiç kimse kendine güvenemez. Bir sonraki çocuğun sağlam bir çocuk olursa, sen de kendini daha fazla baba gibi hissedersin. Geçmişe dönüp baktığında içindeki güven güçlenecektir."

"Müthişsin. Yaşam erdemi konusunda çok bilgili bir insan olmuşsun," dedi Bird, neşelenerek. "Benim sana..."

Sonra Bird, uyku karanlığının baskısına, artık ancak bir dakika daha dayanabileceğini fark etti. Baktığı her yer salınıyormuş gibiydi. Boş viski bardağını manası varmış gibi bakışlarla inceleyerek, bir bardak daha içip içemeyeceğini düşündükten sonra, artık bir mililitre viskiyi bile kaldıramayacağına kanaat etti. Bird'ün elinden kurtulan bardak dizine düştü ve oradan da yere yuvarlandı.

"Benim sana sormak istediğim bir soru daha var. Bebekken ölen bir insanın öldükten sonraki dünyası nasıl bir yerdir acaba?" diye sordu Bird, ayağa kalkıp kalkamayacağını anlamak için ayaklarına yüklenerek.

"Eğer varsa, mutlaka çok basit bir dünyadır Bird. İyi de, benim çokboyutlu uzay savıma inanamıyor musun? Senin o çocuğun, son uzayında doksan yaşına kadar yaşayacak."

"Hmm, hmm," dedi Bird. "Ben artık yatıyorum Himiko. Gece oldu mu? Perdeden dışarı bir bakar mısın?"

"Hâlâ gündüz Bird. Yatacaksan benim yatağımda yatabilirsin. Akşamüzeri çıkacağım zaten."

"Zavallı arkadaşını bir başına bırakıp, kırmızı spor arabanla gezmeye mi çıkacaksın?"

"Zavallı arkadaşlar sarhoşken, yapılacak en iyi iş onları yalnız bırakmaktır. Aksi takdirde sonradan ikimizin de pişman olacağı işler olabilir."

"Evet! İnsanlık erdemiyle ilgili bilmediğin hiçbir şey kalmamış! Peki sabaha kadar MG ile mi dolaşıyorsun?"

"Bazen evet, Bird. Uyuyamayan çocukları arayarak dolaşan uyku perisi Sandman gibi."

Bird eğrilip doğrularak sanki başka birine aitmiş gibi hissettiği vücudunu son bir hamleyle hasır koltuktan kaldırıp, Himiko'nun gelişmiş omzundan destek alarak yatak odasına yöneldi. Kafasının içi güneş gibi alev alev

yanarak kızarmıştı. O haldeyken, bir an gözlerinin önünden komik bir cüce, Disney filmlerinde gördüğü Peter Pan'ın perisi gibi ışıltılı zerrecikler saçarak geçip gidiverdi. Bird gördüğü halüsinasyona yüksek sesle güldü.

Sonra hemen uykuya daldı. Rüyasında akşam güneşi altındaki şehir meydanından geçen hüzünlü ve karanlık bakışlarıyla bahk gibi ağzı iki yana doğru yırtılmış yeşil pullu adamı gördü ama sonunda her şey akşam kızıllığında kayboldu. Spor arabanın yola çıkış sesi sonrasında derin bir uyku. Bird gece boyunca iki kez uyandı. İki seferde de Himiko henüz dönmemişti. Bird'ün uyanmasına neden olan pencerenin ardından gelen seslerdi. Kısık, ama inatçı ses, "Himiko! Himiko!" diyordu.

İlk seferki ses bir delikanlıya ait olmalıydı. İkinci kez uyandığında seslenen orta yaşlı bir adamdı. Bird yatakta doğrulup, Himiko'nun ona yaptığı gibi, perdeyi kaldırarak gelenin kim olduğuna baktı. Küçülmüş gibi dar ama eksiksiz bir takım elbise giymiş, yumurta kafalı, ufak tefek bir adamdı. Bird'ün ay ışığı altında görebildiği kadarıyla biraz utanmış, biraz da kendine kızıyormuş gibi bir hali vardı. Bird perdeyi indirdi ve yan odada viski şişesini bulup, kalan viskiden biraz daha içtikten sonra yine kız arkadaşının yatağına döndü.

5

Bird üst üste gelen inleme sesleri üzerine isteksizce uyandı. Başlangıçta seslerin kendinden çıktığını sanmıştı. Gerçekten de, uyandığı anda midesindeki sayısız iblisin sapladığı mızraklar yüzünden bir kez inledi. Fakat hemen sonra kendisine ait olmayan bir inleme sesi daha duydu. Uyandığı andaki halini hiç bozmadan yalnızca kafasını biraz kaldırıp yatağın yanına baktı. Yatakla televizyon arasındaki daracık zeminde Himiko uyuyordu. Vahşi hayvanların hırlamasını andırır bir sesle inliyordu. Himiko rüyasındaki dünyadan sinyal gönderirmiş gibi inleme sesleri gönderiyordu. Üstelik korku yüklü inlemeler. Bird, Himiko'nun yuvarlak hatlı metalimsi bir renge dönüşmüş, hiç kan dolaşmıyormuş gibi duran yüzünün sıkıntıyla gerilip, sonra tekrar gevşemesini odanın loş karanlığında izledi. İnleme sesi yükseldikçe kımıldanıyor, boynunu ve göğsünü etli parmaklarıyla tırmalıyordu. Bird, Himiko'nun battaniyenin dışında kalan memelerine ve karnına uzun uzun baktı. Net olarak yarım küre şekilli, ama iki tarafa yatarak birbirlerine sırt dönmüş gibi duran memeler. Aralarında kalan pürüzsüz açıklık. Bird, bir an o çelimsiz göğsü daha önce gördüğünü düşündü. Kış ortasında gece yarısı kereste deposunda. Fakat, büyük kısmı battaniyenin altında kalan karnı

hiçbir şey ifade etmiyordu. O kısım yaşının ilerlediğini gösterecek şekilde yağlanmaya başlamıştı. Orası Himiko'nun yaşamındaki yeni döneme, Bird'ün bilmediği bir zamana aitti. Yağ tabakası kalınlaştıkça, Himiko'nun vücudunun daha da farklı bir şekle gireceği kesindi. Elbette memeleri de, o diriliklerini kaybedecekti.

Himiko tekrar yüksek sesle inleyerek, birden tacize uğradığının farkına varmış gibi gözlerini açtı. Bird uyuyormuş gibi yaptı. Bir dakika kadar sonra Bird tekrar gözlerini açtığında Himiko yeniden uykuya dalmıştı. Bu kez battaniyeyi boynuna kadar çekerek sarınmış, mumya gibi bir halde. İnleme seslerinden ve yüzündeki sıkıntılı ifadeden de eser kalmamıştı. Rüyasındaki hayaletle uzlaşmayı başarmış olmalıydı. Bird rahatlayarak gözlerini kapatıp kendi mide sorunuyla boğuşmaya başladı. Yanması bir türlü bitmek bilmeyen mide sorunuyla. O farkında olmadan midesi büyüdükçe büyümüş, Bird'ün vücudunun içini ve algılayabildiği dünyanın tamamını kaplamıştı. Himiko ne zaman dönmüştü acaba? Bebek, başı Apollinaire gibi sarmalanmış halde otopsi tezgâhına alınmış mıydı acaba? Dershanede o günkü dersini doğru düzgün verebilecek miydi? Düşünceler midenin yarattığı baskıya karşı gelecek gibi olup belirginleştikleri anda yok oluyorlardı. Sanırım her an kusabilirim, diye geçirdi aklından. Korku, yüzündeki derinin tamamını soğutmuştu. "Yatağı kusmuğa bularsam, Himiko benim hakkımda ne düşünür? Sarhoşlukla, kış ortası, dışarıda neredeyse tecavüzden farksız bir şekilde bekâretini bozdum. Ancak, bunu anlamadım bile. Aradan yıllar geçtikten sonra aynı odayı paylaştığımda, sarhoşluktan sızıp kaldığım yetmezmiş gibi, her an kusabilecek bir haldeyim. Sefil herifin tekiyim." Bird, ortalığa koku salan on kadar geğirme sonrasında, kafası zonklaya zonklaya yatakta doğrulup, yatağın dışına doğru o sıkıntılı ve her türlü di-

renci karşısında bulan ilk adımını atarak yalpalaya yalpalaya banyoya yöneldi. Her ne arada olduysa, Bird'ün üzerinde külotundan başka bir şey yoktu. Karşısına dikilen raylı kapıyı açıp, nefes nefese de olsa banyoya girmeyi başardığı anda, aklına hiç getirmediği türden bir sevinç dalgası içini kapladı. Himiko'ya fark ettirmeden kusmayı başarabilirdi belki de. Elbette, bir çekirgenin kusması gibi sessizce kusmayı başarabilirse.

Bird diz çöküp alafranga tuvaletin oturma yerine dirseklerini dayayarak başını ortaya doğru eğip, huşu içerisinde dua ediyormuş gibi bir halde midesindeki gerilimin zirve noktasına ulaşmasını bekledi. Artık soğukluğunu iyice hissettiği yüzünün teni, bu kez anormal bir ateşle terlemeye başlıyor, sonra tekrar ne ateşi ne de teri hissedebiliyordu. O konumda bakan insan için klozet beyaz ve kocaman bir boğaz gibi görünür. Alt dirsek kısmında duran temiz su bile o boğazın bir parçasıdır. Birinci kusma dalgası şiddetle yükselmeye başlamıştı. Bird havlama gibi bir ses çıkarıp öne uzattığı boynunu titreterek kustu. Burnunun içi, tahriş eden bir sıvıyla kaplandı. Kesik kesik soludu. Gözyaşları yanaklarından süzülerek terden ıslanan kısma kadar ulaştı. Bird bir kez daha, yutakta kalan kısmı da kustu. Başının içerisinde sarı havai fişekler uçuştuktan sonra ara verdi. Bird işini tamamlamış bir tesisat ustası gibi kalkıp, duvara takılı tuvalet kâğıdıyla yüzünü silerek, birkaç kez yüksek sesle sümkürdü. Seslice iç geçirdi. Fakat, kusması bu kadarla bitmemişti. Bird'ün huyu böyleydi. Kusmaya başladığında mutlaka en az iki kez kusardı. Üstelik ikinci kusuşunu midesinin kendi başına gerçekleştirmesini beklemezdi. Parmağını boğazına daldırarak ikinci dalgayı davet etmesi gerekiyordu. Bu sıkıntıyı bildiği için iç geçirmişti. Başını tekrar eğdi. Klozet pislikle kaplanmıştı. İçindeki tiksintiyle gözlerini kapatıp, elle yoklayarak bulduğu sifo-

nun ipini çekti. Su gürültüyle akarken, cılız bir rüzgâr yüzünü yaladı. Gözlerini açtığında, o beyaz ve temiz boğaz bir kez daha karşısındaydı. Bird kızarmış, zayıf düşmüş boğazına parmağını daldırarak kusmaya başladı. Sonrası öğürtü, anlamsız gözyaşları, kafasında uçuşan sarı havai fişekler, burnunun içindeki yanma hissinden ibaretti. Kusması bitince, kirlenen parmaklarını ve ağzının çevresini ve gözyaşlarıyla ıslanan yanaklarını sildi, yığılırcasına yaslandı klozete. "Böylelikle bebeğin çektiği sıkıntıları biraz olsun paylaşabildim mi acaba?" Aklından bu düşünce geçince o kadar rahat olmaktan dolayı yüzü kızarıverdi. Akşamdan kalmalığın sıkıntısı katıksız bir sıkıntıydı. Diğer sıkıntılarla karşılaştırılması olanaksızdı. "Kendi kafamda oluşturduğum ufacık bir avuntudan öteye geçmese bile, bu sahtekârlığa izin verecek kadar yüzsüz olmam gerekiyor," dedi Bird, kendi kendine ahlak dersi verircesine. Fakat, kusma sonrası gelen rahatlama hissi ve kesinlikle uzun sürmeyeceğini bildiği halde, midesindeki iblislerin yatışması, Bird'ün uyandığı andan itibaren ilk kez kendini iyi hissetmesini sağladı. "Bugün dershanede ders vermem gerekiyor ve olasılıkla çoktan ölüp gitmiş olan bebeğim için hastanede bir sürü formaliteyi halletmek zorunda kalacağım. Sonra kayınvalidememe bebeğin ölümünü bildirmem, karıma ne zaman söylemem gerektiğini sormam gerekiyor. Bütün bunlar yeterince ağır. Ancak, ben uzun bir zaman sonra ziyaret ettiğim kadın arkadaşımın evinin banyosunda akşamdan kalmalıkla kustuktan sonra tüm vücudumdaki gücü yitirmiş, klozete yaslanmış bir halde aval aval duvara bakıyorum. Ne kadar abes bir durum!" Fakat Bird'ün, o köşeye sıkışmış haliyle korkuya kapılıp kapılmadığı sorulacak olursa hiç de öyle değildi. Aksine, gönül rahatlığıyla sorumluluklarını bir kenara iterek kendini doğal sürece bıraktığı o kısa süre içerisinde sıkıntılarından biraz arın-

mış gibiydi. "Şu anki halimle yığılıp kalmışım, yalnızca burnum ve boğazım yandığına göre ölümle karşı karşıya gelen bebeğin durumuna çok yakın haldeyim. Tek farkım, ağlayıp zırlamıyor olmam. Fakat aslında, o ağlayıp zırlayan bebekten çok daha sefil bir haldeyim."

Mümkün olsaydı Bird herhalde sifonun ipini çekerek kendini klozetin içine atıp, kanalizasyon cehennemine sele karışıp sürüklenmeyi tercih ederdi. Fakat işini tamamlaması için gereken son hareketmiş gibi tükürerek klozetten ayrılınca, raylı cam kapıyı açıp yatak odasına döndü. O sırada Himiko'nun varlığını unutmuştu bir nebze ama çıplak ayaklarıyla yatak odasına ilk adımını attığı anda Himiko'nun tamamen uyanık bir halde, kusuşunun ve sonrasında gelen sessizlik anının her saniyesinin farkında olduğunun anladı. Himiko uyuduğu zamanki gibi yatıyordu, ama perdenin aralığından içeri süzülen cılız ışıkta Himiko'nun yüzünün, gözkapaklarının, burun kemerinin, dudaklarının siluetinin altın sırmalar saçan ışığın altında kaldığını, üstelik gözlerinin bir uçtan bir uca kapkara gölgeler bırakarak, hem de ardına kadar açık olduğunu gördü. Bird onun ayaklarının ucundan bir fare gibi sıçraya sıçraya geçerek, yatağın kenarındaki pantolon ve gömleğine ulaşmak zorundaydı ama o sırada da merceği ardına kadar açılmış fotoğraf makinesi gibi duran gözlerini bir an olsun Bird'den ayırmadı.

"Böylece durup, bir köpek gibi kusmamı mı dinledin?" diye sordu Bird, boğuk bir sesle.

"Köpek gibi? O zaman gayet zengin ses tonları çıkaran bir köpek olurdu," dedi Himiko, ardına kadar açık sakin gözleriyle Bird'ü dikkatle inceleyerek de olsa, uykulu bir ses tonuyla.

"Köpek elbette. Hem de inek kadar kocaman bir Senbernar," dedi Bird, hayal kırıklığı içerisinde.

"Çok sıkıntılıydın herhalde. Geçti mi bari?"

"Eh, şimdilik," dedi Bird. Sonra halsiz, hafifçe yalpalayarak, üstelik battaniyenin üzerinden Himiko'nun ayağına basarak ilerledi, nihayet pantolonuna ulaşıp telaşla bacaklarını pantolona yerleştirmeye çalışırken, "Fakat, sanırım öğleden önce bir kez daha kusarım. Her zaman öyle oluyorum. Bir süredir içki içmemiştim. Akşamdan kalmalığı unutmak üzereydim. Belki hayatımdaki en kötü gün olur. Şimdi düşünüyorum da, haftalar boyu aralıksız içmemin nedeni de, akşamdan kalmalığı bir şekilde halledebilmek için tekrar içmeye başlamak şeklinde alkolün sınırsız rotasına girmemden kaynaklandı," dedi Bird. Acınacak haldeyken kuyruğu bir şekilde dik tutmak amacıyla ortaya gülünebilecek bir şeyler atmak istemişti, ama nihayetinde söylediklerine kendisi pişman olmuştu.

"Yine öyle yap istersen."

"Bugün sarhoş dolaşmama imkân yok."

"Limonlu bir şeyler iç istersen, rahatlarsın. Mutfakta limon var."

Bird söz dinleyen uslu bir çocuk gibi mutfağa baktı. Flanders ekolü resimleri andırır şekilde, buzlu camın ardından gün ışığı alan tezgâhın üzerindeki onlarca limon, midesine çok iyi geleceğinden emin olmasını sağlayan sarı ışıltılar saçıyordu.

"Her zaman bu kadar çok mu alırsın?" diye sordu, pantolonunu giyip gömleğinin düğmelerini de boynuna kadar iliklediğinde kendini daha rahat hisseden Bird.

"Zaman zaman," dedi Himiko, sorunun anlamsızlığını vurgulamak istermiş gibi soğuk bir ses tonuyla.

Bird az önce yaşadığı rahatlık hissini kaybederek; "Kaçta döndün? Sabaha kadar MG ile mi dolaştın?" diye sordu. Himiko'nun boş bakışlarıyla karşılaşınca, çok önemli bir rapor veriyormuş gibi ekledi. "Gece yarısı iki arkadaşın geldi. Biri daha çocuktu herhalde. Diğerine de

perdenin aralığından baktım, yumurta kafalı, orta yaşlı bir adamdı. Selam vermedim gerçi."

"Selam? Gerek de yok zaten," dedi Himiko, hiç umursamadığı rahatlıkla anlaşılacak şekilde.

Bird ceketinin cebinden kol saatini çıkarıp, saati kontrol etti. Dokuz olmuştu. Dersi saat onda başlıyordu. Önceden izin almadan dersi iptal edebilecek, geç gelebilecek cesareti olan bir dershane öğretmeni hayranlık verici olabilirdi. Bird'ün ne böyle bir cesareti vardı ne de o kadar aptaldı. Eliyle yoklayarak kravatını bağladı.

"O ikisiyle birkaç kez yattım. Onun için kendilerinde gece yarısı gelme hakkı buluyorlar. Oğlan tuhaf bir tip. Benimle baş başa yatmak pek o kadar ilgisini çekmiyor. Daha ziyade ben başka biriyle yatarken yanımızda durup adama yardımcı olmanın haylini kuruyor. Onun için evime birileri geldiğinde mutlaka uğruyor. Bir o kadar da kıskanç!"

"Bu şansı tanıdın mı ona?"

"Ne münasebet!?" diye yanıtladı Himiko, kuşkuya yer bırakmayacak şekilde. "O oğlan senin gibi büyük erkeklerden hoşlanıyor. Bir gün beraber olursanız, sana haddinden fazla ilgi gösterecektir. Bird, senin zaten o tür deneyimlerin yok mu? Okulda alt sınıflardan sana tapanlar, çalıştığın deshanede senin için her şeyi yapabilecek öğrenciler yok mu? Bence sende öylesi küçük topluluklardaki çocukların kahramanı olabilecek bir hava var."

Bird başını hayır anlamında sallayarak mutfağa geçti. Tabanları soğuk zemine değdiğinde henüz çoraplarını giymediğini fark etti. "İşte şimdi çattık belaya! Çorapları aramak için eğildiğimde midemde oluşacak baskı yüzünden yine kusabilirim." Fakat, çıplak ayaklarla yere basmak hoşuna gitmiş, musluktan akan cılız suyla parmaklarını ıslatmak, ıslak parmaklarıyla limonları tutmak hafif bir haz vermişti. İrice limonlardan birini alıp iki

parçaya ayırarak sıkıp içti. Özlediği rahatlık, boğazından taciz altındaki midesine doğru limon suyunun serinliğiyle birlikte yayılmaya başladı.

"Limon iyi geldi galiba," dedi Bird minnet yüklü ses tonuyla, yatak odasına dönüp belinden üst kısmını olabildiğince dik tutmaya çalışarak çoraplarını ararken.

"Tekrar kusacak bile olsan, bu sefer limon tadı verir."

"İçimdeki umut ışığını söndürmeyi başardın," dedi Bird. Limon suyunun verdiği tatmin duygusu bir an içinde dağılıp gidivermişti.

"Ne arıyorsun? Su boyunda yengeç yakalamaya çalışan ayılar gibi bir halin var."

"Çoraplarımı," dedi Bird sesini alçaltarak. Çıplak ayaklarıyla aptal bir görüntü sergilediğinin farkındaydı.

"Ayakkabılarının içine koydum. Giderken giyer de çıkarsın diye."

Bird battaniyeye sarınmış halini hiç bozmadan duran Himiko'ya öyle bir hareket beklemediğini hissettirecek şekilde bakıp, bunun Himiko'nun yatak arkadaşları geldiğinde tekrarladığı bir alışkanlık olduğunu tahmin edebildi. Adamla kendilerinden daha iri ve hırpani başka bir yatak arkadaşı geldiğinde ayakkabılarını kaptıkları gibi yalınayak kaçabilsinler diye öyle yapıyor olmalıydı.

"Ben çıkıyorum öyleyse. Öğleden önce iki saat ders yapmam gerekiyor. Dün akşam ve bu sabah için çok teşekkür ederim," dedi Bird.

"Yine gelir misin Bird? Biz birbirimiz için gerekli insanlar olabiliriz."

Bird dilsiz birinin aniden çığlık attığını duymuş gibi şaşırdı. Himiko etli ve yuvarlak kaşlarının ortasında kırışık katmanları oluşmuş halde Bird'e bakıyordu.

"Olabilir. Belki de birbirimiz için gerekliyizdir," dedi.

Sonra karanlık oturma odasını, çıplak ayak tabanlarına dikenler, iğneler batırılıyormuş hissi içerisinde, bataklıkta ilerlemeye çalışan bir gezginin temkinli adımlarıyla aşıp antreye ulaştığında, yeniden kusma korkusuyla çoraplarını ve ayakkabılarını çabuk hareketlerle giydi.

"Hadi hoşçakal! İyi uykular!" diye seslendi içeriye.

Kız arkadaşından herhangi bir yanıt gelmedi. Bird kapıdan dışarı çıktı. Asit gibi keskin ışıklarla kaplı bir yaz sabahıydı. Kan kırmızısı MG'nin yanından geçmeye çalışırken, kontak anahtarının yerine takılı olduğunu gördü. Biraz üzüntüyle, aklından bir hırsızın o spor arabayı güçlük çekmeden çalmasının an meselesi olduğu düşüncesi geçti. Her şey bir yana, o çalışkan ve akıllı üniversite öğrencisi kız bu hallere nasıl düşmüştü acaba? Üstelik evlendiği genç kocası intihar ediyor, gece yarısı araba sürerek sıkıntı attıktan sonra bile korkulu rüyalar görüyordu.

Bird kontak anahtarını çıkartmak için hamle yaptı. Fakat, kendisi şu an loş karanlıkta gözlerini sımsıkı yummuş halde yatan kadın arkadaşının yanına dönecek olursa, bir kez daha dışarı çıkacak gücü kendisinde bulamayacağını biliyordu. Parmaklarını anahtardan ayırıp çevresinde göz gezdirerek, en azından o an için bir hırsız ihtimalinin olmadığına kendini inandırmaya çalıştı. Çelik jant tekerlerin yanında bir yerde iyice kısalmış bir puro duruyordu. Olasılıkla gece gelen yumurta kafalı adam atmış olmalıydı. Bird'den daha samimi bir şekilde Himiko'yla ilgilenen bir sürü insanın olduğuna şüphesi yoktu. Bird başını sallayıp derin bir nefes alarak akşamdan kalmalığın tehdit yumağından uzaklaşmaya çalıştıysa da, başarılı olamadı. Başını öne eğerek sokağa çıkmaktan başka bir şey yapabilecek halde değildi.

Fakat, Bird'ün şansı yaver gitti; hiçbir şey olmadan dershanenin kapısından girmeyi başardı. Kaldırım, peron ve tren. En kötüsü de trendi, ama Bird boğazı tam-

takır kurumuş halde titreşimlere ve başkalarının kokusuna katlanmayı başarabildi. Vagondaki yolculardan yalnızca Bird terliyordu. Sadece onun çevresindeki bir metrekarelik alan içerisinde yaz ortası sıcağı yaşanıyormuş gibiydi. Bir kasa limon yemiş domuz gibi, limon kokusu yüklü nefesini her verişinde çevresine mahcup bakışlar fırlatmak dışında elinden bir şey gelmiyordu. Üstelik, çevresine her bakındığında acil durumda kusmak için koşabileceği bir yer bulmaya çalışıyordu. Dershanenin kapısına kadar kusmadan ulaşmayı başardığında, uzun süren ve yenilgiyle sonuçlanan bir seferden dönen savaşçılar gibiydi. Fakat, işin zor olan kısmı yeni başlıyordu. Düşman önünü kesmiş, pusuda bekliyordu.

Bird özel dolabından ders notlarını ve bir kutu tebeşir çıkardı. Sonra raftaki sözlüğe şöyle bir baktıysa da, gözüne her gün olduğundan daha ağırlaşmış gibi görününce sınıfa götürmekten vazgeçti. Zaten Bird'ün sınıfında söz dağarcığı ve dilbilgisi yapıları konusundaki bilgiler açısından kendisini kat kat aşan öğrencileri de vardı. Eğer bilmediği bir sözcük ya da kalıp çıkarsa onlardan birine söz vermesi yeterli olurdu. Öğrencilerin kafası ayrıntı bilgilerle fazlaca dolu olduğundan, üzerinde düşündükleri şeyin bütünselliğini kavramaları gerektiğinde ne yapacaklarını bilemez hale geliyorlardı. O yüzden, Bird'ün işi metnin bütünselliğini kavratmaya çalışmaktı. Fakat Bird, derslerinin üniversite giriş sınavlarında yararlı olup olmadığından emin değildi.

Dolapların bulunduğu odadan çıkınca, Michigan Üniversitesi çıkışlı, her yönüyle yurtdışı tecrübeli elit takımından olduğunu hissettiren, cana yakın ve keskin bakışlı yabancı diller birim şefine yakalanmak korkusuyla öğretmenler odasının dip tarafında kalan asansörü kullanmaksızın, önce bir kez daha arka kapıdan dışarı çıkıp binaya solucan gibi yapışık halde duran sarmal yangın

merdivenlerinden geçerek dersliğine yöneldi. Bakış alanı içerisinde gittikçe genişleyen şehir manzarasına bir kez bile dönüp bakmadan, yanından yukarı çıkan öğrencilerin etkisiyle kayıklar gibi salınan sarmal merdivenlerin çıkardığı titreşimlere güçbela dayanarak, alnından boşalan soğuk terlerle birlikte nefes nefese kalmış halde ve arada inler gibi geğirerek tırmanıyordu. Öylesine yavaş çıkıyordu ki, onu geçen öğrenciler kendi hızlarının anormal olduğu hissine kapılıp, yanından geçerken duraksayıp yüzüne kısa bir bakış fırlattıktan sonra merdiveni sarsarak geniş adımlarla tırmanmaya devam ediyorlardı. Bu yüzden Bird neredeyse gözleri kararmış halde korkuluklara tutunmak zorunda kalıyordu.

Merdivenleri tırmanmayı bitirdiğinde rahatlayan Bird, orada kendisini bekleyen bir arkadaşının seslenmesi üzerine eski gergin haline geri döndü. Arkadaşı, Bird gibi arada sırada tercümanlık yapan diğer arkadaşlarıyla birlikte kurdukları Slav Dilleri Araştırmaları Topluluğu'nda yardımlarını gördüğü biriydi. Akşamdan kalmalığıyla mücadele halinde olduğundan, hiç tahmin etmediği biriyle karşılaşınca bir belaya bulaştığı hissine kapıldı. Saldırıya uğrayan midye gibi içine kapanıverdi.

"Oo, Bird!" dedi arkadaşı. Bird lakabı her yerde, her çevreden arkadaşları arasında kullanılıyordu. "Dünden beri birçok kez aradım ama ulaşamayınca çıkıp kendim geldim."

"Ya..." diye sevimsizce yanıtladı Bird.

"Delçev olayını duydun mu?"

"Olay?" diye soruyla yanıtladı Bird, tedirginlik içerisinde. Delçev Balkan Yarımadası'ndaki küçük bir sosyalist ülkenin elçiliğinde çalışıyordu ve Bird ile arkadaşlarının topluluğunun hocalığını yapıyordu.

"Delçev Japon bir kızın dairesine kapanmış, elçiliğe hiç gitmiyormuş. Hem de bir haftadır. Elçilik olayı kendi

içinde çözümleyip Delçev'i geri getirmek istiyormuş ama elçilik daha yeni açıldığından elemanları yetersiz kalmış. Kızın evi Şincuku'nun en karmaşık yerlerinden birindeymiş. Kayıp aramayı becerebilecek elçilik çalışanı da yokmuş. Bunun üzerine bizim topluluktan rica ettiler. Aslında biraz bizim de sorumluluğumuz var."

"Sorumluluk?"

"Delçev aylık toplantılar sonrasında götürdüğümüz meyhanede çalışan bir kızla berabermiş. Şu 'koltuklu' yer," dedi arkadaşı, mahcup bir çocuk gibi gülümseyerek. "Benzi soluk, ufak tefek, biraz garip bir tip vardı ya?"

Bird o benzi soluk, ufak tefek, biraz da garip o tipi hemen anımsadı.

"Fakat, o kız ne İngilizce biliyor, ne de Slav dillerinden birini. Delçev de Japonca bilmez. Nasıl becermişler?"

"Olmuş işte. Bu bir haftayı nasıl geçirdi acaba? Hem de hiç kimseyle konuşamadan," dedi arkadaşı, yüzündeki mahcup ifade derinleşerek.

"Delçev bir daha asla elçiliğe dönmezse ne olacak? Kaçak ya da mülteci gibi bir şey mi olacak?"

"Öyle."

"Başımıza açtığın işe bak Delçev hoca..." dedi Bird, boğuk bir sesle.

"Topluluk olarak bir araya gelip ne yapabileceğimizi konuşalım diyoruz. Bu akşam işin var mı?"

"Bu akşam..." dedi Bird, kısa bir an tereddüt ederek. "Bu akşam olmaz."

"Delçev hocayla en çok senin aran iyiydi. Bizim topluluktan bir temsilci göndermek gerekirse senin olmanı istiyoruz."

"Temsilci... Olabilir de, bu akşam gelemem," dedi Bird. Sonra kararlılıkla, "Bebeğimiz doğdu, ama normal değil. Her an ölebilir."

Arkadaşının yüzündeki ifade anında değişti. "Yapma yahu!" Tam o sırada başlarının üzerindeki dershane zili çalmaya başladı.

"Çok geçmiş olsun, büyük geçmiş olsun. Bu akşamki toplantıyı biz hallederiz. Sen de koyuverme kendini. Eşin nasıl, iyi mi?"

"Eşimin durumu iyi. Teşekkür ederim."

"Delçev meselesini ne yapacağımıza karar verirsek seni ararım. Fakat, çok bitkin görünüyorsun. Kendine dikkat et."

"Teşekkür ederim."

Bird akşamdan kalma olduğunu gizlediği için kendini kötü hissederek, sarmal merdivenlerden büyük bir telaş içerisinde omuzları sarsıla sarsıla inen arkadaşının ardından baktı. Sonra da sınıfa girdi. O an yüze yakın öğrencinin sinekleri andıran kafalarıyla karşılaştı. Bird içgüdüsel olarak başını öne eğdi ve sonra tekrar yüzünü kaldırıp öğrencilerle göz göze gelmemeye özen göstererek *Reader* kitabını ve tebeşir kutusunu kendini korumak için silahlarıymış gibi göğsüne bastırarak kürsüye çıktı.

Artık ders zamanıydı. Bird ders notlarında işaret kağıdı sıkıştırılmış sayfayı açıp, geçen hafta kaldığı kısmın hemen sonrasındaki paragrafı hiç istifini bozmadan okumaya başladı. O paragrafın Hemingway'den alıntı olduğunu anladı hemen. Ders notları, yabancı diller birim şefinin çağdaş Amerikan edebiyatından kendi beğenisine göre parça parça topladığı, her bir cümlesi tuzaklarla dolu, kısa alıntılar derlemesiydi. Hemingway, Bird'ün gücünü toplamasına yardımcı olmuştu. Alıntı paragraf *Güneş de Doğar* eserindendi. Sonlara doğru öykü kahramanının denize girdiği kısım.

"Soyunma odalarından birinde mayomu giydikten sonra, daracık kumsaldan geçip suya girdim. Dalgala-

rın üstünden yüze yüze açılmaya çalıştım, ancak ara sıra dalmak zorunda kaldım. Durgun sulara gelince, sırtüstü döndüm ve dinlendim. Suyun üstünde sırtüstü durunca yalnız gökyüzünü görüyor, dalgaların sesini duyuyordum."

Bird, kendi vücudunun derinliklerinde bastırılması güç ve net bir krizin başladığını hissetti. Boğazı tamtakır kurumuş, dili ağzına sokuşturulmuş yabancı bir cisim gibi şişkinleşmişti. Korku salan mide özsuyunun saldırısı başlamıştı. Yine de okumasını sürdürerek, öğrencilere hissettirmeden fersizce kapıdan tarafa baktı. Yerinden fırlasa yetişebilir miydi acaba? Fakat, bunu yapmasına gerek kalmadan işini tamamlayabilirse mükemmel olacaktı. Bird dikkatini başka yöne çekebilmek için paragrafın öncesini ve sonrasını anımsamaya çalıştı.

"Ben" tepede uzanıp dinleniyor, sonra yine yüzmeye gidiyor. Sonra otele döndüğünde onu terk ederek genç matadorla kaçan sevgilisinden telgraf geliyor.

Bird, telgraftaki ifadeyi de anımsamaya çalıştı.

"Madrid Otel Montana'ya gelebilir misin,
başım dertte. Brett."

Net olarak anımsamıştı. "Bu iyiye işaret. Bu telgraf okuduklarım arasında en cazip olanı! Sanırım, kusma belasını alt edebileceğim." Bird tüm gücüyle düşünmeye çalıştı. Sonra, "Ben"in gözleri açık halde denize daldığında mavi bir şeylerin akarak geçişini gördüğünü anımsadı. "Alıntı içerisinde o kısım geçerse asla kusmam. Bu çok iyi oldu." Bird okumayı sürdürdü. "Ben" denizden çıkıp otele döner, telgrafı alır. Telgraf harfi harfine Bird'ün anımsadığı şekildeydi.

"Madrid Otel Montana'ya gelebilir misin,
başım dertte. Brett."

Fakat "Ben" yüzmesini tamamladığı halde, gözleri açık denize daldığı kısım geçmemişti. Bird şaşırarak, o kısmın başka bir Hemingway kitabında olabileceğinden, hatta başka bir yazarın romanında olabileceğinden kuşkulanmaya başladı. Şansı tükenmişti. Sonunda sesini de yitirdi. Boğazında binlerce kuru çatlak oluşmuş, dili boğazını tıkayacak ölçüde şişkinleşmiş, her an ağzından fırlayabilecek hale gelmişti. Bird karşısındaki yüze yakın sinek kafasına bakarak hafifçe gülümsedi. Komik ve gergin geçen bir beş saniye... Sonra dizlerinin üzerine yığılıp tozlu zemine parmaklarını kurbağa gibi açtığı ellerini yapıştırarak, öğürerek kusmaya başladı. Kusan bir kedi gibi, başını iyice öne uzatmış kusuyordu. İç organları mengeneyle sıkıştırılmış gibiydi; bir an kendini Herkül'ün devasa ayakları altında ezilen iblisler gibi hissetti. Hiç olmazsa kusmasının güldürücü bir yanı olsun diye çabalamıştı, ama aslında yaptığı tam tersiydi. Yalnız, kusmuk parçalarının bir kısmı diline kadar ulaşıp geri dönerken, Himiko'nun söylediği gibi limon tadını hissetti. Aklından "zindanda açan menekşeler" cümlesini geçirerek kendini toparlamaya çalıştı. Fakat bu psikolojik girişimi de faydasızdı; zirvesine ulaşan kusma krizi karşısında pelte gibi kalan, müthiş öğürtüler çıkardığı ağzı açık halde kalakaldı Bird. Yüzünün iki yanından at gözlüğü gibi siyah bir perde yavaşça genişleyerek, Bird'ün görebildiği her yeri kararttı. Bird o halde, daha derin bir karanlığa dalıp, başka bir uzaya geçebilmek arzusundan başka bir şey hissetmiyordu.

Bir süre sonra, Bird elbette hâlâ aynı uzaydaydı. Gözyaşları akmış, burnunun iki yanı ıslanmış, perişan halde kusmuk birikintisine bakıyordu. Bütün olarak kızıla ça-

lan sıvı içerisinde, sarı renkteki taze limon parçacıklarını görebiliyordu. Serin ve kurak bir mevsimde Afrika göğünde planörle alçaktan uçacak olsa, belki de aynı renkte görünebilirdi. O limon parçalarının altında da, gergedanlar ve vahşi keçiler gizleniyor olabilirdi. Paraşütünü açar, tüfeğine sarılır, çekirge gibi aşağıya atlayıverirdi...

Kusma krizi yatışmıştı. Bird toz ve mide özsuyuyla kirlenen eliyle dudağını hafifçe yokladıktan sonra ayağa kalktı.

"Görmüş olduğunuz nedenden dolayı bugünkü dersimi yarıda kesiyorum," dedi Bird, nefes nefese bir sesle.

O yüz kadar sinek kafası durumu anlamış gibiydi. Bird ders notlarını ve tebeşir kutusunu toplamaya girişti. Ancak sinek kafalarından biri birden ayağa kalkıp bağırarak bir şeyler söylemeye başladı. Tam da çiftçi çocuklarına özgü hatları yuvarlak, kadınsı yüzü neredeyse ışıltılar saçacak ölçüde sağlıklı görünüyor, gül rengi dudaklarını oynatarak bir şeyler söylüyordu, ama sesi ağzının içinde dağılıp gidiyormuş gibiydi. Üstelik öfkeyle konuştuğundan neler söylediği anlaşılmıyordu. Yine de, söyledikleri gitgide berraklaşmaya başladı. Oğlan, baştan itibaren Bird'ün tavrının bir dershane öğretmenine yakışmadığını söylüyordu. Oğlan Bird'ün söylediklerini hiç tepki vermeden dinlemesi karşısında iyice saldırganlaşıvermişti. Dershane ücretlerinin yüksekliği, sınav gününe kadarki sürenin kısahğı, nice ümitlerle gelinen dershanenin fos çıkması karşısındaki öfkesini ardı arkası kesilmeyen sözcüklerle sıralamaya devam ediyordu. Neticede Bird'ün karamsarhğı, içkinin sirkeye dönüşmesi gibi, korkuya dönüşüverdi. Korku çevresinde karanlık bir perde haline gelmiş, çevresindeki her şey korku kaynağına dönüşmüş gibi hissediyordu kendini. "Sonra geri kalan doksan dokuz sinek kafasına da bu tipin öfkesi bulaşacak ve ben yüz kızgın serseri tarafından kuşatılacak, kurtul-

manın asla mümkün olmadığı bir kapana sıkışıp kalacağım." O an Bird, her hafta ders verdiği bu yüz öğrenciyi hiç anlamadığının farkına vardı. Haklarında hiçbir şey bilmediği yüz düşmanın kuşatmasında olduğunu, üstelik akşamdan kalmahk neticesinde gelen kusmalar yüzünden gücünün de tükenmek üzere olduğunu düşünmeye başladı. Bağırıp duran oğlan iyice küplere binmiş, bir ağlamadığı kalmıştı. Oğlana cevap vermek istese bile, kusma sonrasında ağzının içi iyice kurumuş, bir damla tükürük bile kalmamıştı. Bird olsa olsa kuş sesi gibi bir sesten başkasını çıkaramayacağını biliyordu. "Ne yapmalıyım acaba!?" Sese dönüşmeyen bu soru Bird'ün kafasının içinde bir haykırış gibi yankılanıyordu. "Günlük yaşamımda bu feci tuzak her zaman duruyormuş ve benim içine düşmemi bekliyormuş. Üstelik feciden de öte. Afrika'da beni bekleyen macera dolu yaşantının tehlikelerinden farklı olarak, bu tuzağa düşsem bile, ne bayılabilirim ne de kaza sonucu ölebilirim. Kımıldamadan tuzağın duvarlarına bakmaktan başka yapabileceğim bir şey yok. 'Başım feci dertte' diye esas benim telgraf çekmem gerekir. İyi de kime gönderebilirim ki böyle bir telgrafı?"

Tam o sırada ortalarda bir sıradan kalkan, sakin ve olgun hareket eden bir oğlan yüzünde bıkkınlık dolu bir ifadeyle "Yeter artık! Kes şu zırlamayı!" diye bağırdı.

Sınıfta yükselmeye başlayan gergin hava bir anda dağılıverdi. Hatta ortalığı neşeli bir hava kaplamıştı. Öğrenciler hep bir ağızdan gülüştüler. Tam zamanıydı. Bird ders notlarını ve tebeşir kutusunu üst üste koyup kapıya yöneldi.

Bird kapıyı açtığı sırada arkasından bir haykırış kopunca dönüp arkasına baktı. Deminden beri bağırıp duran oğlan, Bird'ün kustuğu yerde, aynı Bird gibi emekleme pozisyonunda kusmuğu koklayarak haykırıyordu.

"Alkol kokuyor. Kim bilir dün gece ne kadar içtin! Seni müdüre şikayt edeceğim. Attıracağım seni buradan!"

"Şikayt..." Başta anlayamamıştı. "Haa, şikâyet..." Kendi kendine düşünürken, sınıfın ortalarındaki o rahat oğlan, "Bana bak, sakın yeme tamam mı?" deyince, sınıf yeniden kahkahaya boğuldu.

Bird emekleme pozisyonundaki davacıdan kendini kurtarmayı başarınca, sarmal merdivenlerden inmeye başladı. Himiko'nun söylediği gibi, kapana sıkıştığı anda kardeşi yaşındaki müritleri onu koruyabiliyorlardı. Sarmal basamakları indiği dakikalar boyunca, kusmuğun ağzında ve boğazında bıraktığı limon tadını hissettiğinde, arada kaşlarını çatarak da olsa, kendini mutlu hissetmeye başlamıştı.

6

Çocuk polikliniğine giden koridorla, çocuk yoğun bakım ünitesine giden koridorun kesiştiği yerde, Bird hangi yöne gideceğini şaşırdı. Tekerlekli sandalyeyle üzerine doğru gelen genç bir hasta can sıkıntısını belli eden bakışlarla Bird'ü süzünce, kenara çekilerek yolu açtı. Hasta, ayaklarının olması gereken yere eski model irice bir radyo koymuştu. Tekerlekli sandalyenin hiçbir yerinde onun ayaklarını göremedi. Hasta bir kez daha, vücudu ayaklarının üzerinde yaşayan insanların temsilcisi Bird'e tehdit dolu bakışlar savurduktan sonra müthiş bir hızla koridorda uzaklaştı. Bird arkasından bakarken iç geçirdi. Bebek hâlâ yaşıyorsa, doğruca çocuk yoğun bakım ünitesine gitmesi gerekirdi. Ama ölmüşse bebeğin otopsisi ve cenazesinin yakılması için gerekli işlemleri yapmak üzere çocuk polikliniği sekreterliğine gitmesi gerekecekti. Tam bir kumar havası yaşıyordu. Çocuk polikliniği sekreterliğine doğru yürümeye başladı. Kumarda bebeğin ölümünü seçtiğinin net olarak bilincindeydi. Bird bebeğin gerçek düşmanı, hayatındaki ilk ve en büyük düşmanıydı artık. Sinsi bir işe kalkışmış gibiydi. Aklından, "Ebedi yaşam ve her şeye hükmeden bir tanrı varsa ben suçluyum," düşüncesi geçti. Fakat bu suçluluk duygusunun, bebeğin ambulansın içindeki görüntüsünü

"Apollinaire gibi başı sarılı" diye nitelendirdiği an hissettiği üzüntüyle aynı şekilde, şekerli bal gibi bir tadı vardı. Bird yatak arkadaşıyla buluşmak için acele ediyormuş gibi adımlarını hızlandırıp, bebeğin ölümünü bildirecek sesin sahibini aramaya başladı. "Ölüm bildirildikten sonra, bir sürü işlemi tamamlayıp (hastane otopsi konusunda istekli olacağına göre işlemler uzun sürmez, esas cenaze işlemleri başıma bela olacak, diye kendini hazırlamaya çalıştı Bird) sonra bugün yalnız başıma bebeğin yasını tutar, yarın da karıma felaket haberini vermeye giderim. Herhalde, başındaki yara yüzünden ölen bebeğin aramızdaki tensel bağ olduğunu falan söylerim. Aile yaşantımızı bir şekilde eski haline döndürebiliriz sanırım. Sonra yine aynı tatminsizlikler, gerçekleşmeyen ümitler ve yine uzaklaşıp giden Afrika..."

Bird sekreterliğin banko penceresinden içeri baktı. İçerideki hemşirelerden biri de ona bakınca, adını söyleyerek önceki günkü durumu anlattı.

"Haa, o beyin fıtığı bebek," dedi ağzının çevresindeki tüyler kararmaya başlamış kadın, yüzündeki gülümsemeyi netleştirerek. "Doğruca çocuk yoğun bakım ünitesine gidin. Yerini biliyor musunuz?"

"Evet, biliyorum, ama..." dedi Bird, çatallaşan sesiyle. "Bebek daha ölmedi mi?"

"Elbette yaşıyor! Sütünü de içiyor. Elleri, ayakları da çok güçlü. Tebrikler!"

"Fakat beyin fıtığı olduğu için..."

"Evet, beyin fıtığı," dedi hemşire, Bird'ün yaşadığı tereddüde aldırmaksızın. "İlk çocuğunuz mu?"

Bird soruyu başını sallayarak yanıtlamakla yetinip, arkasına döndüğü gibi aceleyle çocuk yoğun bakım odasına yöneldi. Oynadığı kumarı kaybetmişti. Bu kumar için kaç para ödemesi gerekecekti acaba? Tekerlekli sandalyedeki hasta bir kez daha dönemeçte karşısına çıktı.

Bu kez Bird dönüp bakmadığı için, hastanın kenara çekilerek yolu açması gerekti. Artık tekerlekli sandalyedeki hastaya acımak bir yana, onun özürlü hali bile Bird'ün bilincinde yer etmiyordu. Tatminsiz bakışlarla arkasından onu izleyen tekerlekli sandalyeliden daha tatminsiz biri olmasa bile, Bird'ün kendisi de içi yeni boşaltılmış bir depo gibi boşluktaydı. Akşamdan kalmalık hâlâ midesinde ve kafasında zonklamalar halinde şarkısını söylemeye devam ediyordu. Bird kokusu hayvanlarınkini andıran nefesini kesik kesik vererek koşturdu. Hastanenin ana binasından yataklı hastalar kısmına geçilen koridor asma köprü gibi bir mimariyle yapılmıştı. O manzara Bird'ün huzursuzluğunu daha da artırdı. Üstelik yataklı hastalar binasında, iki tarafında hasta odaları sıralı ancak uzaktaki ucunda ışık görünen koridor karanlık bir köprü gibiydi. Benzi atan Bird, adımlarını iyice hızlandırdı.

Çocuk yoğun bakım ünitesinin kapısı, buzhane kapısı gibi sağlam sacdan yapılmıştı. Bird kapının ardındaki hemşireye çok ayıp bir şey fısıldıyormuş gibi adını söyledi. Bir gün önce bebeğin anormal olduğunu ilk öğrendiği andaki, ağırlığını hissettiği utancı yeniden yaşıyordu. Hemşire, Bird'ü abartılı hareketlerle içeri aldı. Hemşire arkasındaki kapıyı kapattığı sırada, Bird içeride hemen karşısındaki sütuna asılı oval aynadaki, alnından burnuna kadar olan kısmı terle erimiş yağla kaplı, dudakları yarı aralık, her haliyle içine kapanık olduğunu gösteren donuk bakışlı, biraz da sapıkça duran yüzü gördü. Birden içini kaplayan tiksintiyle bakışlarını kaçırdıysa da, o kendi yüzünden edindiği izlenim gözkapaklarının ardına kazınmış gibiydi. Kendisinin o yüz tarafından sürekli taciz edileceği düşüncesi bir an aklından geçiverdi.

"Sizinkinin hangisi olduğunu bulabilir misiniz?" diye sordu Bird'ün yanına gelen hemşire, sanki o hastanedeki en sağlıklı bebeğin babasıyla konuşuyormuş gibi.

Fakat, yüzünde gülümseme olmadığı gibi, dostane bir ifade de yoktu. Bunun üzerine Bird, o sorunun çocuk yoğun bakım ünitesinde kalıplaşmış bir soru olduğunu anladı. Yalnızca soruyu soran hemşire değil, ince uzun salonun dibinde elektrikli su ısıtıcısının önünde üst üste yığılı biberonları yıkayan iki genç hemşire olsun, yanlarında süttozu tartan orta yaşlı hemşire olsun, hatta duyuru panosunun ve karman çorman asılı kâğıtların bulunduğu duvarın önündeki daracık alanda hasta çizelgelerini kontrol eden doktor ve biraz daha yakında Bird gibi oradaki sorunlu çocuklardan birinin babası olduğu anlaşılan ufak tefek adamla karşılıklı oturmuş görüşme yapan doktor bile, bir an ellerindeki işleri bırakıp sessizce umut dolu gözlerle Bird'e baktılar.

Bird bebeklerin bulunduğu cam panellerle çevrili geniş hasta odasına baktı. Doktorların ve hemşirelerin onun üzerindeki ilgisi hemen zayıflayıverdi. Bird, beyaz karıncaların yuvasının yükseltisinden bozkırdaki zayıf hayvanları gözleyen, bakışları donuklaşmış bir puma gibi bebeklere baktı.

Rahatsız edici ölçüde bol ışık vardı. İçerisi yaz başlangıcından ziyade yaz ortasını anımsatıyordu. Her yönden yansıyan ışıklar Bird'ün alnını yakmaya başlamıştı. Yirmi bebek yatağı ve elektronik donanımlı beş kuvöz. Kuvözlerdeki bebekler sisin ardında kalmış gibi zorlukla seçilebiliyordu. Yataklardaki bebekler fazlasıyla uluorta bırakılıvermiş gibiydi. Tümü birden ışığın etkisiyle büzüşüp kalmıştı. Bu dünyadaki en uslu evcil hayvanlarmış gibi bir halleri vardı. Kolları ve bacaklarını ufak ufak oynatanları da vardı ama giydikleri tulumlar ve altlarındaki bezler ağır geliyordu. Bebeklerin esaret altındalarmış gibi bir görüntüleri vardı. Bilekleri yatağın kenarına bağlı olanlar (bu o elleriyle nazik tenlerini kaşıyıp tahriş etmemeleri için yapılıyor bile olsa), ayak bilekleri gazlı

bezle sabitlenmiş olanlar (bu kan vermek için iğne takılan ayak bileklerini korumak için bile olsa) vardı ve özellikle onlar çaresiz mahkûmlar gibiydi. Hepsi de sessizdi. Seslerinin duyulmaması aradaki cam paneller yüzünden miydi acaba? Fakat, bebeklerin tümü iştahsız su kaplumbağaları gibi, küskün bir ifadeyle ağızlarını kapatmışlardı. Bird tek tek tüm bebeklerin başlarına baktı. Kendininkinin yüzünü çoktan unutmuştu, ama bebekte başkalarıyla karıştırılmayacak bir işaret vardı. Başhekim, "Dış görünüm itibariyle ilk bakışta iki kafası varmış gibi görünüyor. Wagner'in *Çift Başlı Kartal Bayrağının Altında* adlı parçasını hiç dinledin mi?" demişti. Adam herhalde şehrin gizli klasik müzik hayranlarından biriydi.

Fakat Bird, kafası o şekilde bir bebek göremedi. Bir kez daha hırslı bakışlarla yatakları kontrol etti. O sırada birden, ortada hiçbir neden yokken bebeklerin tümü aynı anda dana ciğerine benzer renkteki ağızlarını ardına kadar açarak ağlamaya, kıpırdanmaya başladılar. Bird bunun üzerine, neden aynı anda uyanıverdiklerini yargılayan bakışlarını hemşireye yönelttiyse de, kadın bebeklerin ağlamasına hiç aldırmamış gibi duruyordu ve suskun bir halde bakışlarını ayırmadan merakla Bird'e bakan diğer hemşirelerle ve doktorlarla da oyunu sürdürmeye kararlı gibiydiler.

"Bulamadınız mı? Kuvözde. Hadi bakalım, hangi kuvözdeki sizinki acaba?"

Bird söz dinleyen uslu bir çocuk gibi en yakın kuvöze baktı; akvaryumun su lekeleri ve planktonlarla bulanıklaşmış suyuna bakarmış gibi, hafifçe çömelip gözlerini kısarak. Tüyleri yolunmuş tavuk kadar ufacık ve garip ölçüde esmer teni pütür pütür bir bebek gördü. Çıplak bebeğin ipekböceği pupası gibi duran pipisine naylon torba takılmış, göbek bağı gazlı bezle örtülmüştü. Bebek de masallarda çıkan cüceler gibi kalın derili yüzüyle

Bird'e bakıyordu. Sanki hemşirelerin oyununa o da katılmıştı. Bird'ün bebeği olmadığı kesindi ama Bird, yaşlanmış gibi uslu duran o çelimsiz prematüre bebeğe karşı yetişkinler arasında olan türden bir sempati duymaya başlamıştı. Bebeğin kömür karası ıslak ve sakin gözlerinden özel bir çabayla bakışlarını ayırarak doğrulunca, daha fazla oyunlarına katılamayacağı kolayca anlaşılacak bir bakışla hemşireyi süzdü. Işığın geliş açısına göre diğer kuvözlerin içini görebilmek imkânsızdı.

"Hâlâ mı anlayamadınız? Pencere kenarında en dipteki kuvöz. Bebek buradan da görülebilecek şekilde kuvözü yaklaştırayım."

Bird bir an afalladı. Fakat, bununla birlikte hemşireler ve doktorlar Bird'e olan ilgilerini kaybederek ellerindeki işlerine ve konuşmalarına dönünce, o oyunun Bird'ü çocuk yoğun bakım ünitesine kabul etmek için törensel bir olay olduğunu anlamış oldu. Metin olmaya çalışarak hemşirenin yaklaştırdığı kuvöze baktı. Üniteye girdiğinden beri, biraz da hemşirenin etkisiyle direncini ve isyan etme gücünü yitirmeye başlamıştı. Zayıf ve uslu, aniden anlaşılamaz bir şekilde aynı anda hep bir ağızdan ağlamaya başlayan bebeklerle aynı şekilde gazlı bezlerle bağlanmış gibiydi. Nefesinin sıcaklığını hissederek iç geçirip, terleyen avuçlarını pantolonunun kenarlarına sildikten sonra, bu kez aynı ellerle alnında ve şakaklarında biriken terleri temizledi. Avuçlarını gözkapaklarının üstüne iyice bastırınca siyaha bulanmış koyu kırmızı bir alev yükselip, tepe üstü derin bir uçuruma düşüyormuş gibi bir hisse kapılarak sendeledi.

Gözlerini açtığında hemşire aynanın içinde gezinen bir insan gibi, çoktan camın öte yanına geçmiş, kuvözü yakına getirmeye uğraşıyordu. Bird kaskatı kesilip, yumruklarını sıkarak bekledi. Sonra da bebeği gördü. Artık kafasında yaralı Apollinaire'yi çağrıştıran sargılar yoktu.

Ünitedeki diğer tüm bebeklerden farklı olarak, teni haş-lanmış karides kırmızısı tonundaydı. Yüzünün tamamı iyileşmiş yanık yarası izi gibi parlaktı. "Müthiş bir sıkın-tıya katlanıyormuş gibi yummuş gözlerini," dedi Bird içinden. Bebeğin katlandığı sıkıntının kaynağı, kuşkusuz başının arka tarafından çıkan ikinci bir kafa kadar iri yumru olmalıydı. Bird, kızılımsı mor yumruya baktı. Sert ve ağır olduğu belli olan yumru, başa yapıştırılmış bir ağırlık gibiydi. Başı, olasılıkla o yumruyla birlikte do-ğum yolundan geçerkenki baskı yüzünden ince uzun bir hal almıştı. Bird'ün içinde, doğrudan bir şok yaratan, ak-şamdan kalmalığın getirdiğinden farklı, çok daha korku verici bir kusma hissi baş gösterdi. Bird, başını kuvözün ardında duran hemşireye evet anlamında salladı. Artık yeter dermiş, hatta başına gelen, anlam veremediği şey-ler karşısında yenilgiyi kabullendiğini söylemek istermiş gibiydi. Bebek, yumrusuyla birlikte yaşamını sürdürü-yordu işte. Ölüm tehlikesini de atlatmış gibiydi. Tatlı ve kolayca acı gözyaşlarıyla eriyip gidebilecek jöle gibi bir varlık değildi. Yaşamaya devam ediyordu; Bird'e baskı yapmaya, hatta saldırmaya bile başlamıştı. Karides gibi kırmızı, yara izi gibi parlak teniyle hiçbir şey olmamış gibi yaşıyordu; ağır yumru ağırlığını taşımak zorunda ol-makla birlikte. Bitkisel bir varlık? Öyle bile olsa, kaktüs gibi tehlikeli bir bitki. Hemşire Bird'ün tepkisini iyice ölçtükten sonra, kuvözü iterek pencere kenarındaki ye-rine yöneldi. Bebeklerin ağlama sesleri bir kez daha yük-selerek, baca ağzı gibi ışıltılar içerisindeki hasta odasını sarstı. Bird'ün omuzları düştü, başı öne eğildi. Tüfeğin barut ateşiyle dolmasına benzer bir şekilde, Bird'ün öne eğilen başı da bebeklerin ağlama sesleriyle dolmuştu. Bird kendisi için de küçük bir yatak, hatta kuvöz gerek-tiğini düşünmeye başlamıştı. Özellikle bir kuvöz; sis bu-lutuna benzer bir hal almış buharla dolu, Bird'ün içinde

hantal balıklar gibi yüzgeçleriyle soluk alabileceği bir kuvöz.

Bird'ün yanına dönen hemşire, "Yatış işlemlerini olabildiğince çabuk halletmeniz gerekiyor. Teminat olarak otuz bin yen yatıracaksınız," dedi.

Bird başını sallayarak onayladı.

"Sütünü çok iyi içiyor, ellerini ayaklarını da sık sık oynatıyor."

Ne için süt içiyor, ne için hareket ediyordu acaba? Bird, hınç içerisinde bu soruyu sormamak için kendini tuttu. Yenilgiyi hazmedemeyen bir çocuk haline gelmeye başladığından dolayı kendinden tiksinmeye başlamıştı.

"Biraz beklerseniz, bebeğe bakan pediatri doktorunu çağırayım."

Sonrasında Bird'ü rahat bırakmış, sanki orada değilmiş gibi davranmaya başlamıştı. Biberon ya da alt bezi taşıyan hemşirelerin çıkıntı yapan dirsekleri sık sık Bird'e çarpıyordu, ama dönüp bakmıyorlardı bile. Yalnızca Bird, her seferinde kısık sesle özür diliyordu. O arada, cam panellerin Bird'ün bulunduğu tarafında, doktorla kavga edermiş gibi konuşan ufak tefek adamın sesi egemen olmuştu.

"Karaciğerinin olmadığı kesin mi? Bu nasıl olabilir? Yüz kere aynı şeyleri söylediniz, ama aldım almıyor. Karaciğeri olmayan bir bebek... Mümkün mü böyle bir şey hocam!?"

Bird hemşirelerin gidip geldikleri rota dışında bir yere kendini atmayı başardığında, terleyen ellerine bakarken başı öne düşüverdi. Elleri ıslak ve renksiz deri eldivenler gibiydi. O an, kendi bebeğinin kulağına yakın bir yerde tuttuğu eli geldi aklına. Kendisininki gibi etli ve parmakları uzundu. Bird ellerini pantolonunun cebine soktu. Sonra karşısındaki doktorla tartışmayı

inatla sürdüren orta yaşlarının sonlarına gelmiş o ufak tefek adama baktı. Altında kahverengi bir golf pantolonu, üzerinde vücut yapısına ve neredeyse hiç et yokmuş gibi duran vücuduna bariz bol gelen, üst düğmesini açık bırakıp kollarını kıvırarak giydiği gömleği vardı. Gömleğinin yakasından görünen güneş yanığı boynu ve açıktaki kolları yoksulluğunu anlatan sinirlerle kaplıydı. Bünye açısından şanssız, sürekli aşırı çalışan vücut işçilerinde sık rastlanan türden bir ten ve deri yapısı. Yağlanmış dağınık siyah saçların tek tük kaldığı açık tepe, fazlasıyla geniş bir alın ve ölgün bakışlar, başının üst kısmına oranla küçük bir ağız ve çene. Olasılıkla vücut işçisi olmakla birlikte, sıradan bir vücut işçisi değildi. Düşünmesini ve sinirlerini zorlamasını gerektirmeyen küçük bir işletmenin sorumluluğunu alarak, kendisi de ağır işlerde çalışıyor olmalıydı. Neredeyse bel kuşağı kadar geniş bir kemer, koluna da deri bant takmış, kendinden yirmi santimetre kadar uzun doktorla tartışıyordu. Yanıt olarak kullandığı sözcükler ve sesi her haliyle bürokratik doktorun karşısında, o ufak tefek adam diklenerek büyükleniyor, tartışmayı kendi istediği şekilde sonlandırmak için çabalıyordu. Fakat, arada sırada hemşirelere ve Bird'e fırlattığı hızlı bakışlarda yenilgiyi kabullenmişlik, sağlığının bir daha asla eski haline gelmeyeceğini kabullenen insanları andıran bir hava vardı. Tuhaf bir adamdı.

"Neden böyle olduğunu bilemiyorum. Muhtemelen bir kaza. Fakat, gerçek şu ki, bebeğinizin karaciğeri yok. Çişini gördünüz, beyazdı. Başka, hiç öyle beyaz çiş işeyen bebek gördünüz mü?" diye yanıtladı, adamın saldırısını tek harekette püskürtmeye çalışan doktor.

"Civcivlerde beyaz işeyenini gördüm. Hocam, tavuklarda da normalde karaciğer olur. Bilirsin, ciğer ızgarasını yaparlar. İşte o tavuklarda bile beyaz işeyeni olur."

"Konumuz tavuk değil, bir insan bebeği."

"Tamam da, beyaz işeyen bir bebek. Bunun neresi tuhaf? Söylesene hocam."

"Beyaz işeyen deyip durma. Laf üretme!" dedi öfkelenen doktor. "Sarı işeme denir, ama beyaz işeme diye kafana göre laf üretme. İşi iyice karıştırma!"

"Tamam, beyaz sidik diyelim o zaman. Karaciğeri olmayanın sidiğinin beyaz olacağını anladım, ama sidiği beyaz bebeklerin tamamının karaciğeri olmaz diye bir kural mı var?"

"Yahu, sana bunu yüz kez anlatmadım mı!?" dedi doktor, neredeyse haykırışa yakın, öfkeli bir sesle. Soğuk bir gülümseme takınmaya çalışıyordu ama kalın plastik çerçeveli gözlüğün ardındaki uzunca büyük surat korku saçar bir hal almış, dudakları da titremeye başlamıştı.

"Yahu hocam, şu işi bana bir kez daha anlatır mısın?" dedi adam, sakin ve yumuşak bir ses tonuyla. "Karaciğerin olmaması ne bebek ne de benim için gülüp geçilecek bir olay. Başlı başına bir sorun. Öyle değil mi hocam?"

Nihayetinde doktor yenik düşerek adamı yanındaki sandalyeye oturtup, çizelgeleri çıkarıp açıklamaya koyuldu. Artık doktorun sesi de, arada sırada sorular soran adamın sesi de yabancıları dışlar bir hal almış, Bird tam olarak duyamamaya başlamıştı.

"Kim o? Beyin fıtığı bebeğin ailesinden olan," dedi, metal flütü andıran tiz bir ses.

"Benim. Ben babasıyım," dedi Bird, arkasına dönerek.

Doktor sabit bakışlarla Bird'e baktı. Gözleri Bird'e kaplumbağayı çağrıştırıyordu. Yalnızca gözleri değil, küt çenesi ve kıvrım kıvrım olmuş boğazı da bir kaplumbağayı, hem de masum bir kaplumbağa değil vahşi ve saldırgan bir kaplumbağayı. Fakat gözlerinin küçücük kalan

siyah kısmı anlamsız noktalar gibiydi ve tamamına bakıldığında beyazın hâkim olduğu gözlerinde saflık ve iyilik de gizliymiş gibi duruyordu.

"İlk çocuğun mu? Öyleyse, ne yapacağını şaşırmışsındır," dedi doktor, kuşkulu bakışlarını Bird'den ayırmayarak.

"Haklısınız," dedi Bird.

"Henüz bir şey söylemek için erken. Önümüzdeki dört beş gün içerisinde beyin cerrahisi uzmanı doktorlarımız bir baksınlar. Bizim başhekim yardımcımız o konuda otoritedir. Ameliyat olması gerekirse bile, vücut direncini en üst seviyeye çekmezsek, emekler boşa gidebilir. Bizim beyin cerrahisi bölümünün işi başından aşkın. Sorun yaşamak istemem."

"Ameliyat olması mı gerekecek?"

"Eğer vücudu bunu kaldırabilecek duruma gelirse, ameliyat edilir herhalde," dedi doktor, Bird'ün karamsarlığını farklı şekilde algılayarak.

"Ameliyat olarak normale dönmesi ihtimali var mı? Dün, bebeğin doğduğu hastanede, yaşasa bile ancak bitkisel bir varlıktan öteye geçemez demişlerdi, ama..." dedi Bird.

"Bitkisel bir varlık..."

Doktor, Bird'ün sorusunu doğrudan yanıtlamaksızın, öylece suskun kaldı. Bird doktora bakarak söyleyeceklerini bekledi. Sonra aniden, Bird kendisinin utanç verici bir arzuya kapıldığını çok net olarak fark etti. Bu, Bird'ün pediatri polikliniği sekreterliğinde bebeğin yaşadığını öğrendiği an iğrenç kara bit sürüsü tarafından kaplanmış gibi kararan kafasının içinde beliren ve müthiş bir hırsla büyüyerek kendinin ne anlama geldiğini her an biraz daha belirginleştiren bir arzuydu. "Ben ve karım, bu bitkisel varlık, bebek kılığına girmiş canavarın yapışıp kaldığı bir ömrü mü tamamlamak zorundayız?" Bu soru

bilincinde güçlenirken, düşünmeyi sürdürdü Bird. "Ben ne olursa olsun, o bebek kılığındaki canavardan kaçıp kurtulmak zorundayım. Bunu yapamazsam, Afrika seyahatime ne olur?" Bird savunma mekanizmasının coşmasıyla birlikte, neredeyse kuvöz içindeki bebek cam panellerin ardından üzerine atılacak, o da kendini koruyacakmış gibi gardını aldı. Aynı anda Bird, kendine parazit gibi yapışıp kalan egoizmden utanarak, tüm vücudu ter içinde kalırken, yüzü de kızardı. Tek kulağı iyice uyuşmuş, oradaki damarlardan geçen kanın sesi dışında hiçbir şey duymuyordu. Gözleri de şeffaf ve kocaman bir yumruğun darbesine maruz kalmış gibi kanlanmak üzereydi. "Off, ama ben..." dedi kendi kendine Bird, yüzü utanç duygusuyla gitgide kızarıp, gözleri buğulandığı halde. "Ben Afrika seyahati rüyamı korumak için bu bitkisel varlığın ağır yükünden, bebek kılığındaki canavarın ağır yükünden kaçabilsem keşke." Fakat, içindeki utanç duygusu bunları sözcüklere döküp, doktora dert yanmasını önleyecek ölçüde güçlüydü. Bird ümitsizlik içerisinde domates gibi kızaran yüzünü öne eğdi.

"Sen bu çocuğun ameliyat olup düzelmesini, yani olabildiği kadar düzelmesini istemiyor musun?"

Bird, bir örnek vermek gerekirse yumurtalıklarının alt kısmı gibi, en çirkin ama zevk konusunda da en hassas yeri, ne yaptığını bilen parmaklar tarafından okşandığı hissine kapılarak irkildi. Yüzündeki kızarıklık iyice artarak, kendisinin bile duymaya dayanamadığı sesiyle, "Ameliyat olduğunda normal bir çocuk gibi büyüme olasılığı zayıfsa..." diye itiraz etti.

Bir o an, kendisinin rezillik yokuşundan aşağı ilk adımı attığını, rezillik kartopunun ilk yuvarlanışını yaptığını hissetti. Rezillik yokuşundan aşağı inmeye devam edeceğine, rezillik kartopunun da her geçen saniye irileşeceğine şüphe yoktu. Fakat bu sırada bile vücudunda

yükselen sıcaklıkla bulanıklaşmaya başlayan gözleriyle doktora yalvarmaya devam ediyordu.

"Doğrudan bir müdaheleyle bebeğin yaşamına son vermemiz mümkün değil," dedi doktor, Bird'ün gözlerine tiksinti yüklü bakışlar yöneltirken, mağrur bir ifadeyle.

"Elbette, söz konusu olamaz..." dedi tekrar irkilen Bird, sanki hiç aklında olmayan bir şeyi duymuş gibi. Sonra, kendi kurguladığı psikolojik oyuna, doktorun en ufak şekilde dahil olmadığını anladı. Bu iki katlı bir utanç yaratıyordu ama Bird buna direnerek kendini toparlamaya çalışmıyordu.

"Sen genç bir babasın, genç dedimse de, benim kadar varsın herhalde?" dedi doktor, kaplumbağayı andıran başını çevirip, cam panellerin iç tarafında kalan diğer insanlara bakarak. Bird, doktorun kendisiyle alay ettiğinden kuşkulanarak derin bir korkuya kapıldı. "Eğer öyleyse ben bu tipi öldürürüm," dedi içinden, neredeyse gözlerinin kardığını hissederek. Fakat doktor onun utanç dolu ümitsizliğini derinleştirmek ister gibiydi. Adam oradaki diğer insanlara bir bakış fırlattıktan sonra sesini alçalttı.

"Bebeğin sütünü biraz tatlandıralım. Arada sırada süt yerine şekerli su da verebiliriz. Sonra durumuna bakarız, hâlâ gücünden bir şey kaybetmezse, ameliyat etmekten başka yolumuz kalmaz."

"Teşekkür ederim," dedi Bird, edepsizlik yüklü nefesiyle birlikte.

"Bir şey değil," dedi doktor, yine Bird'ün alay edildiğinden kuşkulanmasına fazlasıyla yetecek şekilde. Sonra tekrar eski havasına bürünerek, "Dört beş gün sonra durumuna bakmaya gelin. Boşuna sabırsızlanmayın, öyle pek büyük bir değişiklik olmayacaktır," diyerek, sinek yutmuş kurbağadan farksız bir şekilde, sert dilini ağzının içinde gizledi.

Bird bakışlarını doktordan kaçırarak, başıyla selam verdikten sonra kapıya yöneldi. Arkasından hemşire seslendi: "Yatış işlemlerini bir an önce halledin!"

Bird suç mahallinden uzaklaşır gibi, hiçbir şeyi görmez bir halde loş karanlık koridorda ilerledi. Yakıcı sıcaktı. Bunun üzerine Bird özel çocuk yoğun bakım ünitesinde klima düzeneğinin çalıştığını fark etti. O yaz Bird'ün karşılaştığı ilk klima düzeneği. Bird yürürken, yaşadığı utanç yüzünden gözyaşları akmaya başladı. Üstelik başının içi çevresindeki havadan, akan gözyaşlarından daha sıcaktı. Bird sık sık sarsılarak hastalıktan yeni kurtulmuş bir insan gibi yönü belirsiz bir şekilde ilerliyordu. Kapıları açık ortak hasta odalarında yataklarında yatan ya da bellerinden yukarılarını doğrultmuş sefil ve kirli görünüşlü hastalar, ağlayarak yürüyen Bird'e hissiz bakışlar fırlatıyorlardı. Tek kişilik odaların sıralandığı bir köşeye geldiğinde ağlama krizi dinmişti ama utanma duygusu gözlerinin ardında glokom gibi çekirdekleşmiş halde varlığını koruyordu. Bu yalnızca gözlerinin diplerinde değil, vücudunun farklı yerlerindeki derinliklerde topaklaşmaya başlamıştı. Utanç hissiyle oluşan bir kanser. Bird bu anormal nesneyi hissedebiliyordu ama üzerinde düşünebilecek halde değildi. Zihni boşalmıştı. Tek kişilik odalardan birinin kapısı açıktı. Bird içeride ufak tefek bir kızın çırılçıplak ayakta olduğunu gördü. Kızın vücudunda solgun gölgeler vardı ve gelişimini henüz tamamlamadığı anlaşılabiliyordu. Kız kurşuni ışıltılar saçan gözleriyle Bird'ü süzdükten sonra, sol koluyla küçük memelerinin sişkince durduğu göğsünü sarmalayıp, sağ kolunu aşağı indirerek karnının altındaki düzlüğü okşayarak mahrem tüylerini tutamladı ve sonra, bacaklarını hafifçe açarak arkadan gelen ışıkların bir anlığına görünür kıldığı cinsel organının içine doğru parmağını yavaş hareketlerle daldırdı. Bird seks manyağı kıza kendi ken-

dine orgazma ulaşabilecek zamanı tanımaksızın, fakat kıza karşı tutkuyla karışık merhamet hisleri içerisinde odanın kapısının önünden uzaklaştı. Yaşadığı utanç duygusundan ötürü, kendisinden başka varlıklara karşı uzun süreli ilgiler gösterebilecek durumda değildi. Geçiş koridorundan çıktığı yerde o tıknaz, deri kemerli ve timsah derisi saat kayışlı, teorisyen adamla karşılaştı. Adam Bird'e karşı da tepeden bakan tavrını koruyarak, olasılıkla aradaki boy farkını kapatma çabasıyla ayakları üzerinde yaylana yaylana yanında yürümeye başladı. Sonra kararını kesinleştirmiş gibi tok sesiyle aşağıdan yukarı Bird'e bakarak konuşmaya başladı. Bird suskunca dinlemekle yetiniyordu.

"Mücadele etmen gerek. Mücadele, mücadele, mücadele!" dedi tıknaz adam. "Mücadele! Hastaneyle mücadele edeceksin! Özellikle doktorlarla! Ben bugün bir hayli mücadele ettim. Sen de görmüş olmalısın."

Adamın "beyaz işeme" ifadesini anımsayan Bird başını sallayarak onayladı. Adam hastaneyle mücadelesini kendi lehine çevirmek için blöf yaparak o ifadeyi yaratmış olmalıydı.

"Bizim bebeğin karaciğeri yok da, hastaneyi karşıma alıp mücadele etmezsem, ne zaman canlı canlı otopsi yapacakları hiç belli olmaz. Yok, bu doğru. Büyük hastanelerde işinin yolunda gitmesini istiyorsan, önce savaşmayı göze alacaksın. İpleri uslu uslu karşındakinin ellerine teslim edersen olmaz. Düşünsene, ölmek üzere olan bir hasta, ölüden daha uslu davranır. Bizim gibi hasta yakınları o kadar uslu davranamaz. Savaş! Mücadele! Geçenlerde ben, bebeğin karaciğeri yoksa suni karaciğer takılsın dedim. Savaşacaksan eğer, taktiklerini de araştırıp bulacaksın. Ben de dersimi iyi çalışırım. Gerçekte, kalınbağırsak ucu olmayan bir bebeğe suni anüs taktıklarını duydum. Öyleyse, suni karaciğer neden olmasın

dedim. Karaciğer anüsten çok daha önemli bir organ çünkü!"

Bird ve adam ana binanın giriş kapısına ulaştılar. Bird adamın kendisini güldürmeye çalıştığını hissetmesine hissediyordu ama hiç de gülebilecek halde değildi. Bu yüzden yüzündeki üzüntülü ifade için özür dilemek ister gibi, "Sonbahara kadar düzelir mi?" diye sordu.

"Düzelmek? Hiç aklıma bile getirmiyorum! Neden dersen, bizim oğlanın karaciğeri yok da ondan! Ben savaşıyorum yalnızca. Bu büyük hastanenin iki bin çalışanını karşıma almış savaşıyorum işte," dedi adam, Bird'ü şok edecek ölçüde kendine özgü keder; ve zayıf düşenlerin mağrurluğunu hissettirerek.

Adam üç tekerli motosikletiyle onu yakınlardaki istasyona kadar bırakabileceğini söylediyse de, Bird teşekkür ederek, kendi başına güneş ışıkları altında hastanenin önündeki meydanın otobüs durağına yöneldi. Hastane yatış işlemleri için gereken otuz bin yeni nasıl bulacağını düşünmeye çalıştı. Aslında o parayı nereden tedarik edeceğine çoktan karar vermişti. Bu düşünce aklına tekrar gelince de, o an içindeki utanç duygusu yerini kime karşı olduğu belli olmayan ümitsiz bir öfkeye bırakmıştı. Bird'ün otuz bin yenden biraz fazla bir birikimi vardı. Fakat bu parayı, Afrika seyahatine sermaye sağlamak için ilk adım olsun diye biriktirmişti. O an için otuz bin yen gibi küçük bir para, bir şekilde kendini iyi hissetmesini sağlayan bir işaretten öteye geçmiyordu. Fakat şimdi, o işareti de yitirmek üzereydi. Bird'ün önündeki iki yol haritasında da Afrika seyahatini olası kılacak bir rota kaimamıştı. Vücudunun tüm gözeneklerinden ter fışkırıyor, dudaklarında ve parmak uçlarında ıslak bir soğukluk hissediyordu. Otobüs bekleyen insanların sırasının sonuna ilişen Bird, "Afrika'ymış! Buna ancak gülünür," diye söylendi, mırıldanarak. Hemen önündeki adam bir an

arkasına dönecek gibi olduysa da, vazgeçerek kel ve iri kafasını tekrar eski konumuna döndürdü. Şehre zamansız çöken yaz sıcağından bunalmış olmalıydı herkes.

Bird, fersizce gözlerini kapatıp içindeki üşüme hissiyle titreyerek ter dökmeye devam etti. Nice sonra, vücudunun kötü bir koku yaymaya başladığını fark etti. Otobüs bir türlü gelmek bilmiyordu. Sıcaktı. İçindeki utanma duygusu ve hedefsiz öfkenin oluşturduğu girdabın çevresinde yeniden kızıla çalan bir karanlık oluşmaya başlamıştı. Dışarıdaki ışık ve seslere karşı hissizleşmişti. Sonra kafasının içindeki karanlıkta cinsel arzu filizi belirerek, genç bir kauçuk ağacı gibi her geçen saniye biraz daha büyüdü. Gözleri kapalı halde pantolonunun üzerinden sertleşen cinsel organına dokundu. Bird küçüklük ve âcizlik hissi içerisinde, olabilecek en toplum dışı cinsel ilişkiyi arzuluyordu. O an her tarafını didik didik eden utanç duygusunu iz kalmayacak ölçüde içinden söküp atabilecek bir cinsel ilişki. Bird otobüs kuyruğundan ayrılarak gözlerini açtığında maruz kaldığı güneş ışıklarıyla, çevresindeki meydanın manzarasını siyahı beyazı ters dönmüş bir negatif film gibi görerek taksi aradı. Aklından Himiko'nun öğlen ışıklarını kesen odasına gitmek geçiyordu. "Eğer Himiko beni reddedecek olursa," dedi içinden, "ben de onu döverek bayıltır, düzerim."

7

Bird yorgunluktan beti benzi atmış halde anlatmayı bitirince, Himiko iç çekmeyle karışık, "Sen benimle her yatmaya kalktığında en berbat kondisyon durumunda oluyorsun Bird. Şu anki halin, benim gördüğüm en feci Bird," dedi.

Bird inatla suskunluğunu korudu.

"Yine de seninle yatacağım Bird. Kocam intihar ettiğinden beri ahlak konusunda saflık düşüncem kalmadı. Sen benimle en kirli cinsel ilişkiyi yaşamak niyetinde olsan bile, ben o ilişkide mutlaka *genuine* bir şeyler bulurum."

"*Genuine*; saf, esas, öz, özlü, sahici, hakiki, samimi, içten..." Dershane İngilizce öğretmeni Bird, sözcüğün karşılıklarını aklından geçirmeye başladı. Sonra o an içinde bulunduğu hal açısından bakıldığında o sözcüğün tüm anlamlarından da uzakta bir yerde olduğunu düşündü.

"Sen önden gir yatağa Bird. Ben yıkanıp da geleyim."

Bird tere batmış giysilerini savsak hareketlerle çıkararak aşınmış battaniyenin üzerine sırtüstü uzandı. Ellerini başının arkasında birleştirerek, kısık gözlerle çok az yağlı karnının altında yetersiz sertleşmiş açık tenli penisine baktı. Himiko yatak odası ile banyoyu ayıran buzlu cam kapı açık, klozete ters oturmuş, bacaklarını iyice

yana açmış, bir eliyle duş ucunu tutarak, diğer eliyle de ovalaya ovalaya cinsel organını yıkıyordu. Bird, bunun yabancı bir erkekle ilişki deneyiminden gelen bir alışkanlık olabileceğini düşünerek bir süre izledi. Sonra da, karnını ve penisini uslu uslu izleyerek bekledi.

"Bird. Bugün hamile kalma riskim var, hazırlıklı mı geldin?" diye seslendi Himiko, göğsüne kadar sıçrayan su damlalarını silerek.

"Hayır, bir şey getirmedim."

Bird'ün en yumuşak bölgesine "hamile" sözcüğünün dikeni kor halde batıvermişti. Acıyla inlermiş gibi bir ses çıkardı. Diken iç organlarına kadar ulaşmış, yanmaya devam ediyordu.

"O zaman nasıl yapacağımızı düşünelim Bird." Bu sözlerin ardından birinin sözlerini onaylarımış gibi sesli nefesler vererek duş ucunu zemine bırakıp, banyo havlusuyla vücudunu silerek Bird'ün yanına döndü. Bird utangaç bir hareketle pörsüyüp, büzüşünce rengi kararan penisini tek eliyle kapatarak, "Aniden sönüverdi Himiko. İşe yaramayacak galiba," dedi.

Himiko sağlıklı ve güçlü nefesiyle Bird'e dik bakışlar fırlatarak, havluyla karnını ve göğsünü silmeye devam ediyordu. Bird'ün sözlerinin ardında bir şeylerin gizli olup olmadığını anlamaya çalışıyor gibiydi. Bird, Himiko'nun vücudundan öğrencilik yıllarındaki sert yaz günlerinin birçok bellek kırıntısını taşıyıp getiren kokusunu aldığında nefesi kesilecek gibi oldu. Suyla ıslanmış bir tenin güneş altında kururken saldığı koku. Himiko yüzündeki kırışıklar sirk köpekleri gibi burnunun ucuna toplanarak tok bir sesle güldü. Yine kıpkırmızı olmuştu.

"Yalnızca sen öyle sanıyorsundur Bird," dedi Himiko, ortada önemli bir sorun görmediği ses tonundan anlaşılacak şekilde. Sonra banyo havlusunu ayak ucuna bıraktığı gibi, küçük memeleri ok ucu gibi sivrilmiş halde

Bird'ün üzerine eğildi, Bird çocuksu bir hareketle, beceriksizce savunma pozisyonu aldı. Tek eliyle cinsel organını sımsıkı kapatmış, diğer kolunu doğrudan Himiko'nun karnına uzatmıştı. Eli Himiko'nun karnına gömülünce, Bird irkilerek, "Az önce senin bağırarak söylediğin hamile sözcüğü neden oldu," dedi, savunma yaparmış gibi.

"Ben bağırmadım ki," diye tersledi Himiko, öfkeli bir ses tonuyla.

"Bana öyle geldi. İşi bozan hamile sözcüğü oldu."

Çırılçıplak haldeki Himiko, Bird'ün var gücüyle penisini saklamaya çalışmasından etkilenmiş olacak, kendisi de kollarıyla göğsünü ve mahrem yerini örttü. İkisi de çırılçıplak mücadele eden eskiçağ yarışçıları gibi, ilk harekette kendilerinin en zayıf noktalarını korumaya almış, üstelik bakışları gitgide sertleşerek karşısındakinin gözlerine bakar halde, karşısındakinin hareketlerini izleyerek bir adım bile geri adım atmayacaklarını karşısındakine hissettirmeye çalışıyor gibiydiler.

"Ne oldu sana Bird?" dedi Himiko, her geçen saniye durumun ciddiyetini biraz daha anladığını gösteren bir ses tonuyla.

"Hamile sözcüğü uyuşturucu etkisi yaptı."

Himiko dizlerini birleştirerek Bird'ün baldırının yanına oturdu. Bird dar yatakta kalçasını kıvırarak uzaklaşıp Himiko'ya genişçe bir yer açtı. Himiko o ana kadar göğüslerini kapattığı elini indirerek, aynı elinin parmaklarıyla Bird'ün penisini kapattığı elini usulca okşadı. Sonra sakin ama kendinden emin bir ses tonuyla Bird'ü cesaretlendirmeye çalıştı.

"Bird, yeterince sertleşmeni sağlayabilirim. Kereste deposundaki olaydan bu yana bir hayli zaman geçti."

Bird karanlıkta yalnız ve çaresiz kalmış gibi bir duyguya kapılarak, elinin üzerindeki Himiko'nun parmaklarının gıdıklayıcı dokunuşlarına dayanmaya çalıştı. "Du-

rumumu doğru düzgün açıklayabilir miyim acaba?" Bird kendinden emin değildi. Ancak, durumu açıklayarak, bu açmazdan kurtulması gerekiyordu.

"Sorun teknikte değil," dedi Bird. Sonra Himiko'nun davetkâr, ama bir o kadar da üzülmüş gibi duran memelerinden bakışlarını kaçırdı. "Mesele korku."

"Korku?" dedi Himiko, o sözcükte şaka yapabileceği bir şeyler bulabilmek için bir sürü şeyi aklından geçirerek.

"O canavar gibi görünen bebeğin doğumunu hazırlayan derin ve karanlık yerden korkuyorum," dedi Bird, ortamı neşelendirmeye çalışıp da başarılı olamayarak. Sonra gitgide içine kapanıyormuş bir halde açıklamaya çalıştı. "Ben bebeği başı sarılı halde ilk gördüğümde, aklıma Apollinaire geldi. Biraz duygusal kaçacak ama bebek Apollinaire gibi cephede savaşarak yaralanmış gibi baktım ona. Benim asla bilemeyeceğim, karanlık ve her tarafı kapalı bir çukurda tek başına giriştiği savaşta yenik düşmüştü." Bunları söylerken, bir yandan da ambulansta kendi kurtuluşunu da hissederek gözyaşı dökülüşünü anımsadı. Fakat, gündüz hastane koridorunda utanç içerisinde döktüğü gözyaşları kurtuluşun sonsuza dek uzaklaştığının ifadesiydi. "Benim şu güçsüz penisimi o savaş alanına uzatacak cesaretim yok."

"Fakat, bu seninle karın arasında sınırlı kalacak bir mesele değil mi? Karın iyileşip de, onunla ilk kez yatarken hissedeceğin bir korku olması gerekir bunun."

"Benimle karım arasında yeniden bir ilişki yaşansa bile," dedi Bird, haftalar sonra gelecek olan sorunlar yumağının sıkıntısını şimdiden yaşayarak. "O an geldiğinde, şu söylediğim korkuya ek olarak, bir de benim bebek hakkında hissettiğim ensest ilişkiyi çağrıştıracak duygulara varana kadar hepsi tepeme çullanacaktır. Tüm bunlar karşısında penisim çelik olsa bile dayanmaz."

"Yazık sana Bird. Yeterli zaman versem, sen mutlaka yüzlerce neden sıralar, iktidarsızlığını örtmeye kalkarsın."

Himiko o şekilde alay ettikten sonra, Bird'ün vücudunun yanında kalan dar alana yüzükoyun yattı. Bird iki kişinin ağırlığı altında hamak gibi çöken yatağın üzerinde her an vücudunu biraz daha büzmüş, kulağının hemen dibinde tekrarlanan Himiko'nun nefes alışveriş seslerinin saldırısı altında kalmıştı. "Eğer arzu fünyesini ateşlediyse, onun için ne yapabilirim acaba? Fakat ben, o kirli, neresinde ne olduğu bilinmeyen karmaşık kıvrımların ardındaki, ucu kapalı oluğun içine, köstebek yavrusu gibi kör bile olsa penisimi sokamam." Suskunca yatan Himiko'nun kulakmemesi tüm sıcaklığıyla Bird'ün şakağına dokundu. Himiko yığılıp kaldığı yerde, vücudu binlerce ihtiras sineğinin saldırısına maruz kalmış gibiydi. Bird aklından, Himiko'nun coşkusunu parmakları, dudakları ve diliyle yatıştırabileceğini geçirdi. Fakat önceki gece, Himiko bunun mastürbasyondan farksız olacağını, istemediğini söylemişti. "Şimdi kalkıp da söylersem ve o da aynı sözlerle reddederse, karşılıklı olarak feci şekilde aşağılanmış gibi hissederiz. Eğer Himiko'nun sadist eğilimleri olsaydı, her şey çok kolay hallolurdu oysa. Tüm felaketlerin fışkırdığı o deliğe bulaşmayabileceksem eğer her şeyi yaparım. Yumruklanmaya, tekmelenmeye, yüzüme basılmasına uslu uslu katlanırım. Hatta, onun sidiğini bile içebilirim gerekirse." Bird yaşamında ilk kez kendisinin mazoşist bir tarafı olabileceğini keşfetmişti. Utanç duygusunun derin bataklığına gömüldükten sonrası olduğundan, böylesi küçük utançlar neredeyse cazip geliyordu. "İnsan işte böyle mazoşist oluyordur herhalde. İnsan demekten ziyade, daha dürüst davranıp ben mazoşist oluyorum demem daha doğru olur. Gün gelip de kırkına girmiş bir mazoşist olduğumda, mazoşizmin müridi

olduğum bugünü anımsarım herhalde." Bird yalnızca kendisini ilgilendiren hayallere dalıp gitmişti.

"Baksana Bird."

"Evet?" dedi Bird içinden, nihayet saldırının başladığını düşünerek.

"Senin kendi kendine yarattığın cinsel tabulardan bir an önce kurtulman gerek. Eğer bunu yapmazsan cinsel yaşamın altüst oluverir."

"Haklısın. Tam ben de mazoşizm üzerine düşünmeye başlamıştım," dedi Bird, Himiko'nun ağzını aramak amacıyla. Anlamsızca da olsa, Himiko'nun mazoşizm sözcüğünün oltasına takılarak, kendisinin de sık sık sadizm üzerine düşündüğünü söylemesini arzulayarak, aynı şekilde anlamsızca da olsa yoklama oyununu sürdürmesini umut ediyordu. Bird'de cinsel sapkınlık arzusunda olanların risk alma dürüstlüğü bile yoktu. Tamı tamına utanç duygusunun zehrinin getirdiği çürümenin doruklarına ulaşmış durumdaydı.

Himiko bir süre düşünceli düşünceli bekledikten sonra, Bird'ün sözlerinin ardında bir şeyler olup olmadığı hiç umrunda değilmiş gibi, "Bird, korku duygusunu yenebilmek için, kaynağını net olarak sınırlaman ve o korku duygusunu yalıtman gerekir," dedi.

Bird, Himiko'nun aklından ne geçtiğini anlayamayınca, susarak geçiştirdi.

"Sana korku duygusunu yaşatan kısım vajina mı, rahim mi? Yoksa kadına ait her şey mi? Örneğin benim kadın olarak varlığımla ilgili her şey mi?"

"Sanırım vajina ve rahim olsa gerek," dedi Bird, kısa bir an düşündükten sonra. "Senin varlığın benim içine düştüğüm felaketle doğrudan ilişkili olmadığı halde, senin çıplaklığının önünde dehşete kapılmam, yalnızca senin vajinanın ve rahminin olmasından kaynaklanıyor. Neden bundan ibaret."

"Eğer öyleyse, vajina ve rahmi aklından çıkarman yetmez mi Bird?" dedi Himiko, sözcükleri özenle seçerek ve serinkanlılıkla. "Eğer senin korkunun kaynağı vajina ve rahimle sınırlanabiliyorsa, senin savaşman gereken rakip vajina ve rahmin ülkesinden başka bir yerde olamaz Bird. Vajina ve rahmin hangi özellikleri seni korkutuyor?"

"Az önce söylediğim şeyler. Derinliklerinde, senin çok sevdiğin ifadesiyle, başka bir uzay varmış hissine kapılıyorum. Karanlık mı desem, sonsuzluk mu bilemiyorum. Olabilecek her türlü insan karşıtı unsurlarla kaplı ucube bir uzay olduğu hissine kapılıyorum. Oraya girdiğimde başka bir boyutun zamanına gömülerek, geri dönemeyecekmişim gibi hissettiğimden, benim korku duygum uzay gezginlerinin dayanılmaz yükseklik korkusuna benzer bir duygu."

Himiko'nun tartışmayı götürdüğü yerde kendi utancını tetikleyebileceğini tahmin ederek, dolambaçlı konuşmalara kaçmayı tercih eden Bird'ü, Himiko elinden kaçırmamaya kararlıydı.

"Vajina ve rahim olmazsa eğer, sen kadın vücuduna karşı özel bir korku hissetmez misin?"

"O kadar önemli değil, ama memeler de..."

"Eğer sen, bana arkamdan yaklaşacak olursan içindeki korkunun uyanmasına neden kalmaz o zaman," dedi Himiko.

"Fakat..." diye, Himiko'nun sözünün arasına girmeye çalıştı Bird.

"Bird," dedi Himiko, onun direncini kırarak, "senin kardeşin yaşındaki tiplerin hoşuna gideceğini sanıyorum, ama hiç onlarla yatmadın mı?"

Sonra Himiko, Bird'e "cinsel ahlak hakkındaki saflık düşüncesi"nin yıkılmasına yeterli olacak planını anlattı. Bird şoka uğramıştı. "Benim bunu nasıl hissedeceğim so-

run olmasa bile..." Bird bir an kendini her şeyin merkezine koymayı bir yana bırakarak düşünmeyi başarmıştı. "Himiko'nun olasılıkla müthiş bir acıya katlanması gerekir, belki de yırtılır, vücudundan kan gelir. İkimiz de pislik içinde kalabiliriz." Fakat Bird, aniden içinde tiksinti ile sicim gibi birbirine geçmiş kopmaz bir bütün olabileceğini hissettiği yeni bir arzuya kapıldığını hissetmeye başladı.

"Sonrasında sen kendini aşağılanmış hissetmez misin?" dedi Bird, son tereddüdünü dile getirirken çatallaşan sesiyle.

"O kış gecesi kereste deposunda, kana, toza ve yongalara bulandığım gün de kendimi aşağılanmış hissetmemiştim," diye Bird'ü cesaretlendirmeye çalıştı Himiko.

"Peki..." dedi Bird. "Sen de zevk alabilecek misin?"

"Ben şu an senin için bir şeyler yapmaya çalışıyorum yalnızca Bird," diyerek Himiko terslediyse de, Bird'ün kendini kötü hissetmesini engellemek için sesini iyice yumuşattı: "Fakat, hani söylemiştim ya, ben nasıl bir ilişki olursa olsun *genuine* bir şeyler bulabilirim."

Bird suskun kaldı. Sonra, Himiko'nun makyaj masasındaki tüpler arasından birini çekip alışını, banyoya girişini, yüklükten yeni bir boy havlusunu çıkarıp getirişini yattığı yerde hiç kımıldamadan izledi. Endişe dalgası yavaşça yaklaşarak Bird'ü içine almak üzereydi. Bird kıvranırcasına hareketlerle belinden üst kısmını doğrultup, yatağın yanına yuvarlanmış haldeki viski şişesini kapıp doğrudan şişeye ağzını dayayarak bir yudum aldı. "Hastanenin önündeki meydanda güneşin kavurduğu otobüs durağında olabilecek en kirli cinsel ilişkiyi yaşamayı istemiştim. Şimdi ise bu mümkün." Bird viskiden bir yudum daha alarak tekrar yatağa uzandı. Penisi iyice sertleşerek sıcaklaşmış, nabız atışlarını hissetmeye başlamıştı. Himiko, bakışlarını Bird'ün yüzünden uzak tutmaya çalışarak

yüzünde acımaya benzer ağır bir ifadeyle geri döndü. Himiko'nun da özel bir arzuya kapılmış olabileceği sorusu geçti Bird'ün aklından. Yüzündeki hafif gülümsemenin dudaklarından yanaklarına yayıldığını yeterince hissedebiliyordu. "Ben bugün, ilk önce olabilecek en büyük utanca katlandım. Artık süresiz bir engelli yarışta, birbiri ardına utanç engellerini aşarak yoluma devam ederim herhalde." Fakat, Bird'ün o halinde, Bird'ün aklından geçenlerle tam aksi bir şeyler hissetmiş olacak, Himiko, "Endişelenecek bir şey yok. Pek fazla bir şey olmaz sanırım Bird," dedi.

... Başlangıçta Bird, Himiko'yu da düşünüyordu. Fakat üst üste gelen başarısız girişimler sırasında Bird komik sesler ve tuhaf kokunun kendisiyle alay etmenin bir aracı olduğu hissine kapılarak ters tepki verdi ve her geçen saniye bencilliği bir kat daha arttı. Sonunda Himiko'yu tamamen unutarak, başarılı olduğunu hissedince, içindeki coşku iyice arttı. Aklından geçen düşünceler hızla akmaya başladı. "O yumuşak memeleri, hayvani kıvrımlarla kaplı cinsel organı görmek istemiyordum. Üstelik kendi yalnızlığımda yaşayacağım bir orgazm düşlüyordum. Cinsel ilişki anında yüzümün geldiği hali, kadının görmesini de istemiyordum." Tüm bu düşünceler zevk anının öncül işaretleriydi. "Kadının orgazm olması endişesiyle, hamilelik sonrası sorumluluğu da belgeleyerek ilişkiye girmek. Bu elbette, kendime tasma takıp eline vermişim gibi heyecanlanmasını sağlar. Şu an bir kadını olabilecek en aşağılayıcı şekilde beceriyorum." Bird'ün kafasının içerisinde savaş naraları yükseliyordu. "Ben olabilecek en sefil hallere girip çıkmış bir insanım! Utanç yumağıyım. Penisimin şu an temas ettiği sıcak et parçasının da ta kendisiyim!" Aklından bu düşünceler geçerken, gözleri kararacak ölçüde şiddetli bir doyuma ulaştı.

Bird'ün zevk içerisinde her sarsılışında Himiko da tiz acı çığlıkları atıyordu. Bird yarı yarıya kendinden geçmiş halde duyuyordu bu çığlıkları. Sonra aniden, içindeki nefreti bastıramıyormuş gibi bir hareketle, Himiko'nun boynuyla omzunun birleştiği noktayı ısırdı. Himiko şiddetli bir çığlık daha attı. Bird gözlerini açtığında, bir kan damlasının Himiko'nun kulak memesinin alt kısmından yanağına doğru süzüldüğünü gördü. Bird bir kez daha inledi.

Doyum anı sona erdikten sonra, Bird Himiko'ya olabilecek en kötü şeyi yaptığı duygusuyla, kendini fosilleşmiş gibi hissetti. Böylesine insanlık dışı bir birliktelikten sonra, Himiko ile kendisi arasında yeniden insani bir ilişki söz konusu olabilecek miydi acaba? Bird kendini soluk soluğa yüzüstü yatağa bırakırken, içinden yeryüzünden öylece silinip gitmeyi diliyordu. Ancak, o duygular içerisindeki Bird'e, Himiko alıştığı huzur dolu yumuşak sesiyle, fısıldayarak, "Bird, öylece hiç dokunmadan banyoya gel. Ben işin tamamlanmasını sağlarım," dedi.

Bird derin bir şaşkınlık içerisinde, içine düştüğü bunalımdan kurtulmuş, özgür kalmıştı. Himiko yüzü kızarmış, başı yana dönmüş haldeki Bird'e vücudunun yarısı işlevsizleşmiş bir hasta gibi davranıyordu. Şaşkınlık Bird'ün içine gömülerek iyice derinliklere kök salıyordu. Evet, gerçekten de tam bir cinsellik uzmanıyla karşı karşıyaydı. O kış ortasındaki geceden sonra, ne kadar uzak yollardan geçip gelmişti acaba? Bird'ün, Himiko'nun çabası karşısında yapabildiği tek şey, kendi dişlerinin açtığı Himiko'nun boynundaki yarayı dezenfektanla temizlemek oldu. Bird kısa aralıklarla oluşan yaraları bir çocuk tedirginliğiyle temizledi. Sonunda Himiko'nun gözlerinde ve yanaklarında içinde kan dolaştığını anlatan renk belirginleşmeye başladı. Bird nihayet rahatlamıştı.

Çarşafını değiştirdikleri yatağa yeniden yan yana

yattılar. İkisinin de solukları düzenli hale dönmüştü. Himiko'nun sessizliği Bird'ün aklına takılmıştı ama yine de kadının sakin solukları ve loş karanlıkta belirli bir noktaya bakan hareketsiz gözleri Bird'ü rahatlatıyordu. Üstelik Bird derin bir rahatlama duygusu içerisinde psikolojik yargılamalardan uzakta bir yerlerdeydi. Bir parça da minnet duygusu taşıyordu. Himiko özelinde dar bir sınırlama yerine, Bird'ün çevresindeki zalim tuzaklarla dolu girdabın tam ortasında bulmayı başardığı, kesinlikle uzun sürmeyeceğinden emin olduğu huzur için de kalbi minnet doluydu. Elbette Bird'ü hapseden utanç duygusu tuzağı şimdi de genişlemeye devam ediyor, gerçekte uzaklardaki bebek yoğun bakım ünitesinde utancın işareti kazındığı yerde duruyordu. Fakat Bird, ılık bir huzur duygusuna gömülmüş yatıyordu. Sonra içindeki engeli aşmayı başardığının farkına vardı.

"Bir kez daha, bu sefer normal yolla deneyelim mi? Sanırım, korkumu yenebildim," dedi Bird.

"Teşekkür ederim Bird. Eğer uyku ilacı gerekirse içip, gece yarısına kadar uyuyalım. Sonra sen hâlâ korkundan özgür olursan deneriz."

Bird de ona katılarak, o an uyku ilacına ihtiyacı olmadığını hissetti.

"Beni avutuyorsun," dedi Bird, dürüstçe.

"Evet öyle Bird. Bu seferki olay başına geldi geleli, seni avutan olmadı herhalde. Bu iyi değil Bird. Böyle anlarda, bir kez olsun aşırıya kaçacak ölçüde avutulmazsa, cesaretini toplayıp karmaşadan kurtulmayı başaramaz, boş bir kabuk haline geliverir insan."

"Cesaret?" dedi Bird, pek fazla anlamını düşünmeden. "Cesaretimi toplamam gerek öyleyse."

"Senin, elbette cesaretini toplaman gerek Bird. Hem de, bundan sonra sık sık," dedi Himiko, belli belirsiz bir büyüklük vurgusu taşıyan ses tonuyla.

Bird bir kez daha, Himiko'nun kendisiyle karşılaştıramayacağı ölçüde uzun süre deneyimlerini artırdığını, günlük yaşamın yaşlı kurtlarından biri haline geldiğini ayrımsadı. Himiko'nun yalnızca cinsel konularda değil, bu gerçek dünyanın birçok yönü hakkında uzman olduğu kesindi. Bird, Himiko'dan etkilenmeye başladığını kabul ediyordu. Gerçekten de, Himiko'nun yardımıyla korkusunu yenmişti. Cinsel ilişki sonrasında bir kadınla böylesine naif konuşmalar yapıp yapmadığını bilemiyordu. İlişkiler sonrasında, kendi karısı dahil olmak üzere, Bird sürekli kendine karşı acıma ve nefret duygularını yumak halinde yaşardı. Aklından geçenleri Himiko'ya anlattı. Gerçi, karısıyla ilgili kısmı doğrudan söylememişti.

"Kendine acıma ve kendinden nefret etme? Bird, sanırım cinsel açıdan tam bir yetişkin olamamışsın. Seninle yatan kadınlar da aynı şekilde kendilerine acımış, kendilerinden nefret etmiş olabilirler. Sonuçta, o tür sevişmeler eksik bırakılmışlık hissiyle sonuçlanır."

Bird imrenme ve kıskançlığı aynı anda yaşıyordu. Gece yarısı pencerenin ardından Himiko'yu çağıran oğlanla o yumurtadan yapılma hayalet gibi duran orta yaşlı adam da, Himiko'yla eksik yanı kalmamış ilişkiler yaşamış olmalıydılar. Bird hiçbir şey söylemeyince, Himiko belli belirsiz, ama kolaylıkla anlaşılan bir hoşnutsuzlukla, "Başka bir insanla cinsel ilişki yaşadıktan sonra kendine acıma çaresizliği yaşayanlar kadar kibirli ve işe yaramaz başka bir insan türü olamaz Bird. Kendinden nefret bir ölçü kabul edilebilir gerçi."

"Orası öyle. Fakat cinsel ilişki sonrasında kendine acıyan insanlar da çoğunlukla senin gibi bir cinsellik uzmanının yardımından mahrum kalmış, kendine güvenini yitirmiş insanlardır," dedi Bird.

Bir psikiyatrın önündeki uzun koltukta uzanmış gibi, özel doktoru Himiko'ya hiç kimseyle konuşmadığı

türden şeyler anlattıktan sonra uykuya dalmaya çalışırken, böylesine som altın bir kadınla evlenen genç adamın neden intihar ettiği sorusu aklına takılıverdi. Uyku virüsünün tehdidi altındaki hantallaşmış kafasına, ılık bir suya batırılmış gibi hissettiği kafasına, Himiko'nun ölen genç adama borcunu, kendisine, o oğlana ve yumurta kafalı orta yaşlı adama yaptıklarıyla ödemeye çalışıyor olabileceği düşüncesi saplandı kaldı. Genç adam o odada, yatağı idam iskemlesi olarak kullanmak yoluyla kendini asmıştı; şimdi orada yatmakta olan Bird'le aynı şekilde, çırılçıplak bir halde. O gün Bird, Himiko'nun telefonla çağırması üzerine gelmiş, kasapların devasa derin dondurucular içinde kesilmiş danaları sağlam çengellerden indirmelerini andırır bir şekilde, tavan kalasına takılı halattan genç adamı indirmesine yardım etmişti. Uyku başlangıcındaki hafif rüyasında ölen genç adamla kendisini aynı insanmış gibi gördü. Uyanık kalan kısmıyla tere batan vücudunu silen Himiko'nun ellerini düşünürken, rüyasında Himiko'nun ölen adamın üzerinde gezinen ellerini hissediyordu. "O ölen genç adam benim. Birkaç güne kalmadan bastıracak yaz sıcaklarını kolaylıkla atlatırım. Ölen genç adamın vücudu kış ortasındaki ağaç gövdeleri gibi soğuktu çünkü." Daha sonra Bird, kendini o rüyadan çekip çıkarmayı başardığında vücudunu sarsarak, "Ben asla intihar etmem!" diye mırıldandıktan sonra, bu kez çok daha koyu ve derin bir uykunun karanlığına gömülüverdi.

... Uyanmadan hemen önce Bird, uykuya dalarken gördüğü masum rüyayla karşılaştırıldığında sıkıntının başlıca kaynağı olan kemirgen güvelerle kaplı, acı veren bir rüyanın ortasındaydı. Kolayca geniş kapısından girdiği uykudan, dar ve zorlu bir kapıdan geçerek ayrılmak zorundaydı. Bird'ün vücudu loş ve uçsuz bucaksız bir havada zeplin gibi şişmiş halde yavaşça ilerliyordu. Bird

karanlığın ötesindeki yargıçlar tarafından çağrılmıştı. Dahası yargıçları ne şekilde atlatarak bebeğin ölümünden doğan sorumluluğundan kurtulacağını kara kara düşünüyordu. Sonuçta yargıçların ellerinden kurtulamayacağını hissediyor, aynı anda hastanedeki tiplerle birlikte işi kendisinin yaptığını yargıçlara ihbar etmeyi düşünüyordu. Bir şekilde cezadan kurtulabilecek miydi acaba? Böylece yaşadığı eziklik karşısında gitgide bunalarak zeplin gibi uçmaya devam ediyordu.

Birden uyandı. Vücut yapısına tamamen aykırı yatağın içerisinde vücudunda kas namına ne varsa hepsi tutulmuştu. Vücudu sanki kat kat alçıyla kaplanmış gibiydi. Bilinci henüz tam olarak içinde kaldığı sisten kendini kurtaramamışken, öylesine önemli bir anda nerede olduğunu sordu kendine. Öylesine önemli bir anda; canavarı andıran bebekle mücadele etmesi gereken bir anda. Sonra hastanenin bebek yoğun bakım ünitesinde doktorla yaptığı konuşmayı anımsadı. Tehlike duygusu, utanç duygusu içinde yeniden canlanmaya başladı. Gerçi o tehlike duygusu tamamen silinmiş değildi. Utanç duygusunun ardına sağlamca yapışmış haldeydi. "Ben acaba neredeyim? Hem de böylesine önemli bir anda!" dedi, bu kez sesini yükselterek. Sesinin korku sirkesine batırılmış bir hali olduğunu çok iyi duyumsayabiliyordu. Sonra kriz geçiriyormuş gibi kafasını sağa sola sallayarak çevresindeki karanlık tuzağın nasıl bir şey olduğunu anlamaya çalışırken sarsıldı. Savunmasız bir halde çırılçıplaktı ve üstüne üstlük kendisi gibi çırılçıplak bir insanla birlikte yatıyordu. Karısı mıydı? Acaba, o canavarı andıran bebek konusunu henüz açmadığı karısıyla mı yatmıştı? Neler olduğunu anlayamıyordu. Bird korka korka elini uzatıp çıplak kadının başına parmaklarıyla dokundu. Sonra, diğer elini kadının omzundan beline doğru gezdirdiğinde (irice ve dolgun, yastık gibi yumuşak o vü-

cut karısınınki ile taban tabana zıttı) çıplak kadın yavaşça, ama kararlı bir hareketle vücudunu Bird'ünkine doladı. Bird'ün bilinci o an aydınlanıverdi. Omzundaki ve kollarındaki ağrıya aldırmaksızın, bir ayının rakibine sarılması gibi bir hareketle Himiko'ya sarıldı. Uyumaya devam eden Himiko'nun vücudu iri ve ağırdı. Bird kollarındaki gücü yavaşça artırdı. Himiko'nun belden yukarısı Bird'ün göğsü ve karnının baskısıyla karşılaşınca, başı Bird'ün kolu üzerinde geriye doğru sarktı. Bird uzun uzun o yüze baktı. Loş karanlıkta beyazlığı hissedilen yüz, Bird'ün içini titretecek ölçüde masum hatlara sahipti. Bir süre sonra, Himiko uyanıp Bird'e gülümsedi, başını hafifçe doğrultarak Bird'ün sıcak, kurumuş dudaklarına dokundu. Sonra sevişmeye başladılar.

"Bird. Ben orgazm olana kadar dayanabilir misin?" dedi Himiko, uykulu sesiyle. Himiko hamilelik tehlikesine karşı önlem almaya çalışıyordu. Kendi zevk anına doğru geri çekilmesi imkânsız adımı atmıştı.

"Evet," dedi Bird, fırtınanın yaklaştığını haber alan bir gemi kaptanının gerginliğiyle. Daha sonra Bird vücudunun hareketlerini temkinlilikle kontrol etmeye çalıştı. Şimdi, o kış gecesi kereste deposundaki sefil anının günahını çıkarmayı düşünüyordu.

"Bird!" diye haykırdı Himiko, loş karanlıktaki masum yüzüne tam olarak uygun bir sesle. Bird o an yaşadıkları ilişkide, Himiko'nun kendine özgü *genuine* bir şeyler yakaladığı birkaç saniye boyunca, silah arkadaşının mücadelesine omuz veren bir asker gibi kurallara uygun bir şekilde kendini kontrol ederek eşlik etmeyi başardı. Cinsel haz anı sonrasında Himiko, gerçekten de uzunca bir süre içten içe sarsıldı. Sonra sınırsız, kadınsı bir yumuşaklıkla, dokunsalar kırılacak hale gelip, sonunda hayvan yavruları gibi boğuk bir sesle inlediği gibi uykuya dalıverdi. Bird yavrularını koruyan bir baba kuşla

aynı duygular içerisindeydi. Göğsünün biraz aşağısına gömülüp kalan Himiko'nun başından gelen sağlıklı ter kokusunu koklayarak, ağırlığını hissetmemesi için uzunca bir süre dirseğinden destek alarak bekledi. İçindeki arzular iyice kabarmıştı ama Himiko'nun uykusuna engel olmak istemiyordu. Saatler önce zihnini işgal eden korkular karşısında duyduğu tabuların tamamından özgür kalmasını sağlayan Himiko'ya her şeyiyle izin vermişti. Onun bu halini, hassas cinsel arkadaşı elbette hissetmişti. Bird bir süre sonra Himiko'dan gelen dengeli nefes alışverişleri duymaya başladı. Dikkatle kendi vücudunu ayırmaya çalışırken, penisinin ılık bir avuç içerisinde kaldığını hissetti. Himiko uyuyarak da olsa, onun için bir şeyler yapmak istiyordu. Bird hassas, ama saf bir cinsel doyumu tattı. Belli belirsiz gülümseyen Bird, hemen uykuya dalıverdi. Çok iyi uyudu. Uykusu yine geniş ağızlı, dar çıkışlı bir huni gibiydi. Uyku denizine gülümseyerek dalmıştı ama gerçekliğin karasularına ulaşmadan hemen önce, kendini tekrar nefes daraltıcı, sıkışıp kalmışlık hissi veren rüyanın içerisinde buluverdi. Ama gözlerinde yaşlarla rüyadan kaçmayı başardı. Uyandığında Himiko da uyanmış, endişeli gözlerle Bird'ün göz-yaşlarına bakıyordu.

8

Bird tek elinde ayakkabılar, diğer elinde beş greyfurt koydurduğu kesekâğıdıyla karısının hasta odasının bulunduğu ikinci kata çıkarken, takma gözlü genç doktor da aşağı iniyordu. Merdivenlerin ortalarında bir yerlerde karşılaştılar. Bird kendinden birkaç merdiven yukarıda durup, her an üzerine çullanacakmış gibi konuşan takma gözlü doktordan ürküyordu. Fakat doktor, yalnızca işlerin nasıl gittiğini sormuştu ona.

"Yaşıyor," diye yanıtladı Bird.

"Peki, ameliyat mı?"

"Ameliyatı mümkün hale gelmeden önce, zayıf düşüp ölebileceğini de söylediler," dedi Bird, yukarıya çevirdiği yüzünün kızardığını hissederek.

"Senin adına sevindim," dedi takma gözlü doktor.

Yüzü iyice kızaran Bird'ün dudak kenarları titremeye başlamıştı. Bird'ün samimi tepkisiyle karşılaşan doktorun da yüzü kızarıverdi. Bakışlarını Bird'den ayırınca tam başının üstünde bir yerlere bakarak konuşmayı sürdürdü.

"Eşinize bebeğin beyniyle ilgili durumu söylemedik. İç organlarıyla ilgili bir sorun olduğunu söyledik. Nihayetinde, beyin de iç organlardan biri olduğuna göre yalan söylemiş sayılmayız. Katıksız bir yalan söyleyip de,

yalanımız ortaya çıkacak olursa, durumu örtbas etmek için başka bir yalan daha uydurrnamız gerekir çünkü!"

"Evet," dedi Bird.

"Neyse, yine görüşürüz. Bir şey olursa çekinmeden yanıma gelebilirsin."

Bird ve takma gözlü doktor görgülü bir şekilde birbirlerini başlarını eğerek selamladıktan sonra, karşılıklı olarak birbirlerinin yanından geçip ters yönlere doğru ilerlediler. "Senin adına sevindim!" Doktorun sözleri Bird'ün kafasının içinde yankılanıyordu. Bebek, ameliyatı mümkün hale gelemeden, güçsüz düşerek ölüyor. Böylelikle ameliyat sonrasında bitkisel yaşama giren bir çocuğun babası olmaktan kurtulduğu gibi, kendi ellerini kirleterek bebeği öldürmekten de kurtuluyor. Yalnızca, bebeğin modern bir hasta odasında güçsüz düşerek ölmesini beklemek kalıyor geriye. Üstelik, o süre zarfında bebeği unutması imkânsız da değil. Bird'ün yapması gereken de bu. "Senin adına sevindim!" Derin ve karanlık utanç duygusu içinde yeniden canlanarak, kendini kaskatı kesiliyormuş gibi hissetmesine neden oldu bu. Onunla yolda karşılaşan rengârenk gecelikler içerisindeki hamile ve lohusa kadınlar; yani karınlarının içinde hareket edip duran kocaman bir kütle taşıyanlarla, o anılardan ve alışkanlıklardan henüz kurtulamamış tiplerle aynı şekilde, Bird de dar adımlarla yavaş yavaş yürüyordu. Bird'ün kendisi de kafasının içindeki rahimde utanç duygusundan oluşan ve hareket edip duran kocaman bir kütle taşıyordu. Bird'le karşılaşan kadınlar anlamsızca, ama afallamış gözlerle bakıyorlardı, o da her seferinde biraz daha güçsüzce başını öne eğiyordu. Ambulansla yola çıkan Bird'ün oğlunun geçirdiği sürecin tüm ayrıntılarını biliyor olabilecekleri kuruntusu Bird'ü tamamen sarmalamıştı. Kadınlar vantriloklar gibi boğazlarının derinliklerinden mırıldanıyor olabilirlerdi. "Haa, o çocuk

şu an, yüksek kapasiteyle bantlı sistem çalışan bebek mezbahasında uslu uslu güçsüz düşerek ölmeyi bekliyormuş. Senin adına sevindik!"

Sayısız bebek ağlama sesi bir hortum gibi Bird'ün üzerine çullandı. Telaşla çevresine bakınan Bird, yenidoğan odasındaki beşiklerde sıralanmış bebeklerle karşılaştı. Koşarcasına uzaklaştı oradan. Sayamadığı kadar çok bebeğin de aynı anda kendisine baktığı hissine kapılmıştı.

Karısının odasının önünde kendi ellerini, kollarını ve göğsünü dikkatle kokladı. Eğer hasta odasında koku alma duyusu iyice keskinleşen karısı Himiko'nun kokusunu alırsa, Bird'ün içine düştüğü karmaşık durum iyice içinden çıkılmaz bir hal alırdı. Bird kaçış yolunu kontrol etmek için başını arkasına çevirdiğinde, kıyısında köşesinde üzerlerinde gecelikleriyle bekleyen kadınlar, loş karanlığa galip gelme amacıyla gözlerini kısarak Bird'e bakıyorlardı. Yüzünü buruşturarak tepki vermeyi aklından geçirdiyse de, yalnızca başını hafifçe sallayarak kadınlara sırtını döndüğü gibi gönülsüz bir hareketle kapıyı çaldı. Artık, ani bir felaketle karşılaşan genç koca rolünü oynuyordu.

Odaya girince bolca yeşil yaprakla örtülmüş pencerenin önünde duran kayınvalidesinin de, havaya kaldırdığı dizlerini örten battaniye yükseltisinin arkasında başını hafifçe yana eğerek gelincik gibi bakan karısının da yüzleri mora yakın bir renge dönüşerek, korkmuş gibi bir ifade takındı. Bu iki kadın şaşırdıklarında ya da üzüldüklerinde, yüzlerindeki ifadeden jest ve mimiklerine varana kadar aralarındaki kan bağının ne kadar etkili olduğunun ortaya çıktığı düşüncesi geçiverdi Bird'ün aklından.

"Korkuttum, bağışlayın. Kapıyı çaldım ama hafif kaldı herhalde."

O şekilde kayınvalidesinden özür diledikten sonra yatağının yanına yaklaşan Bird'ü, "Aa, Bird," diye inler-

miş gibi bir sesle karşılayan karısı onu gitgide yaşla dolmaya başlayan güçsüz düşmüş gözlerle süzdü. Şimdi karısı tamamen makyajsız haliyle teninin hafif bronzluğu belirginleşmiş, yıllar önce Bird'ün ilk kez karşılaştığı sıralardaki profesyonel tenisçiler gibi diri ve erkeksi halini anımsatmıştı. Karısının bakışları karşısında kendisini son derece savunmasız hissediyordu. Greyfurt dolu kesekâğıdını battaniyenin bir kıyısına koyduktan sonra saklanır gibi çömelerek ayakkabıları yatağın kıyısına koydu. Sonra o halini hiç bozmadan yengeç gibi emekleyerek söylemiş olsalar ne kadar iyi olurdu diye aklından geçirdiyse de, kendini zorlayarak gülümseyip doğruldu.

"Nasılsın bakalım?" dedi, şarkı söylermiş gibi rahat bir ses tonuyla. "Sancıların geçti mi?"

"Hâlâ belli aralıklarla sancım tutuyor. Kramp girmiş gibi. Sancımın olmadığı sıralarda da midem bulanıyor. Hele gülünce hemen bir sancı saplanıveriyor."

"Feci bir durum."

"Evet, çok feci Bird," dedi karısı. "Bebek nasıl?"

"Nasıl olduğunu şu takma gözlü doktor anlatmadı mı?" dedi Bird, şarkı söyleme rahatlığını bozmadan yanıtlarken, antrenörüne bakmaya cesaret edemeyen bir boksör gibi kayınvalidesine çekingen bir bakış fırlattı.

Kayınvalidesi karısının başının öbür tarafında, yatakla pencere arasındaki dar aralıkta durmuş Bird'e gizli sinyaller göndermeye çalışıyordu. Bird'ün sinyalin ayrıntılarını anlamasına imkân yoktu ama karısına hiçbir şey söylememesini istediği de kesindi.

"Bebeğe ne oldu acaba?" dedi karısı, her haliyle kendi kendine konuşan bir insan gibi.

Bird o an, kuşku buhranında boğulan karısının o ana kadar belki de yüzlerce kez, aynı soruyu kendi kendine tekrarladığını anladı.

"İç organları bozukmuş. Zaten doktorlar da işin ay-

rıntısını söylemiyorlar. Hâlâ düşünüyorlardır herhalde. Üstelik üniversite hastanesi denen yerler de çok bürokratik oluyor," dedi Bird, kendi yalanının taşıdığı kötü kokunun kendisi de farkına vararak.

"O kadar titiz bir inceleme gerekiyorsa sanırım kalbidir. İyi de, neden kalbi bozuk ki?" dedi karısı ümitsiz bir ses tonuyla. Bird tekrar emekleyerek saklana saklana kaçma isteğine kapıldı.

"İşin uzmanları inceliyor. Şimdilik her şeyi onlara bırakmaktan başka çare yok. Bizim boş hayallere kapılmamız hiçbir işe yaramaz," dedi, sözlerindeki tutarsızlığın kendi de farkına vararak.

Kendine güvenini iyice yitiren Bird tedirgin bakışlarını yatağa çevirdiğinde karısının gözlerini sımsıkı kapatmış halde durduğunu gördü. Bird gözkapakları sarkık, burun ucu kalkık, dudakları orantısızlık hissi uyandıracak ölçüde büyük olan karısının yüzüne bakarak, o yüzün tekrar günlük yaşamdaki dengeli halini kazanamayacağı endişesine kapıldı. Karısı gözlerini kapatmış, hiç kımıldamıyordu. Öylece uykuya dalıp gidecekmiş gibi bir hali vardı. Birdenbire gözlerinden yaşlar boşalmaya başladı.

"Bebek doğduğunda hemşirenin 'Aaa!' diye çığlık attığını duydum. O yüzden bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştım. Fakat, hemen sonra başhekim neşeyle gülümsüyor gibiydi. Gerçek mi, rüya mı ayrımsayamaz hale geldim. Anestezinin etkisi geçtiğinde bebek çoktan ambulansa bindirilerek yola çıkmıştı," dedi karısı, gözleri kapalı halde.

"Lanet olası kıllı başhekim!.." Bird içinden haykırırken, öfkesi boğazına düğümlenivermişti. "O herif, anestezi altındaki bir hastanın duyabileceği ölçüde yüksek sesle kıs kıs gülmüş! Bu eğer o herifin şaşırdığı anlardaki tikiyse, karanlık bir yerde elimde sopayla pusu kurup

bekler, bol bol kıs kıs gülmesini sağlarım." Fakat aklından geçenler çocuksu, anlık bir öfkeden öteye geçmiyordu. Bird asla eline bir sopa almayacağını, gidip de bir karanlıkta pusu kurmayacağını biliyordu. Kendisine başkalarını suçlaması için gereken yeterliliği kaybettiğini de kabul etmek zorundaydı.

"Greyfurt getirdim," dedi Bird, ayrılmak için izin istermiş gibi.

"Neden greyfurt?!" dedi karısı hiddetle. Bird hemencecik yaptığı hatanın farkına vardı.

"Evet ya, öyleydi. Sen greyfurt kokusundan hoşlanmazsın," dedi Bird, kendinden nefret duygusuyla. "Neden tutup da greyfurt getirmeye kalktım bilmem."

"Sen ne beni ne de bebeği ciddi ciddi düşünüyorsun herhalde Bird. Senin ciddiyetle düşündüğün şeyler, yalnızca kendinle doğrudan ilgili olan şeyler değil mi? Nikâh törenimizdeki tatlıyı belirlerken, greyfurt yüzünden kavga ettiğimizi de mi unuttun?"

Bird içine düştüğü güçsüzlük duygusuyla başını iki yana salladı. Sonra, karısının gitgide histerik bir gerilimle kaplanan bakışlarından kaçarak, başucundaki dar alana girip, hâlâ gizli sinyaller göndermeye devam eden kayınvalidesini süzdü. Biçare bakışlarla kayınvalidesinden yardım dileniyordu.

"Yiyecek reyonundan bir şeyler alayım diye girdiğimde, greyfurtun bizim için özel bir anlamı olduğunu anımsadım. Fakat bunun nasıl bir anlam olduğunu düşünmeden satın alıverdim. Bu greyfurtları ne yapsak acaba?"

Bird yiyecek reyonuna Himiko'yla birlikte girmişti. Dolayısıyla Bird'ün anımsadığı özel bir anlama da Himiko'nun varlığının gölgesi düşmüş olmalıydı. Bird içinden, Himiko'nun varlığının gölgesinin kendi yaşamının kuytu köşelerinde bile koyulaşacağını düşünmeden edemedi.

"Odada bir tane bile greyfurt olsa, kokusu beni çileden çıkarır," dedi karısı, Bird'ü yargılamayı sürdürerek.

"En iyisi hemşire odasına bırak," dedi kayınvalidesi, Bird'e yeni bir sinyal göndererek. Arkasındaki pencereyi tamamen örten yeşil yaprakların arasından geçip gelen ışıklarla, kayınvalidesinin çökük gözleri ve kemerli burnunun çevresine maviye çalan gölgeler düşmüştü. Nihayet Bird, nükleer felaketten çıkmış gibi duran kayınvalidesinin, greyfurtları hemşire odasına bıraktıktan sonra koridorda beklemesi için sinyal gönderdiğini okuyabildi.

"Ben bir gidip geleyim. Hemşire odası neredeydi?"

"Gündüzlü hastaların bekleme salonunun yanında," dedi kayınvalidesi, Bird'ü süzerek.

Bird greyfurt dolu kesekâğıdını kaptığı gibi karanlık koridora çıktı. Yürürken kısa bir süre içerisinde kokmaya başlamıştı. Bird'ün göğsünü ve yüzünü koku zerrecikleri kaplayıverecek gibiydi. "Greyfurt kokladı diye astım olanlar vardır mutlaka," dedi içinden. Sonra da yatağında sinir küpüne dönen karısının da, kabuki tiyatrosundaki yönetmenler gibi sinyal gönderip duran göz çukurları morarmış kayınvalidesinin de, greyfurtla astım arasındaki ilişkiyi düşünen kendisinin de, yaptıkları şeylerin abartılı roller sergilemekten başka bir şey olmadığını düşündü. Her şey rolden, tiyatrodan ibaretti. Süt yerine içtiği şekerli su yüzünden zayıflayıp gidecek olan, kafası yumrulu bebek rol değildi yalnızca. Peki neden başka bir sıvı değil de şekerli suydu acaba? Süt vermeyeceklerse eğer, yerine koyacakları aldatıcı maddenin sefil bir numaradan başka bir şey olmadığı ortaya çıkmayacak mıydı? Bird nöbetçi hemşirelere greyfurtları verirken, teşekkür de etmek niyetindeydi ama ilkokul yıllarındaki suskunluk alışkanlığı birden geri dönüvermiş gibi tek bir kelime bile etmedi. Ne yapacağını bilemez halde, hiçbir şey söylemeden başını eğerek hemşireleri selamladığı gibi telaş-

lı adımlarla geri döndü. Arkasında hemşirelerin neşeli neşeli güldüklerini duydu. Her şey, ama her şey rolden ibaretti. Hiç gerçekçi değildi. Peki, ama neden? Bird yüzünü buruşturarak merdivenleri nefes nefese üçer üçer çıkıp, gafletle yenidoğan odasına bakmamak için temkinli davranarak odanın önünden geçti.

Elinde demlik tutan kayınvalidesi, yataklı hastaların yakınları ve refakatçilerinin ortaklaşa kullandıkları mutfağın önünde, her haliyle sabırsızlandığı belli olacak şekilde dikilmiş, bekliyordu. Kayınvalidesine yaklaştığında, gözlerindeki yorgunluk lekelerinin biraz daha hafiflemiş gibi durduğunu fark etti. Kadının sabırsızlanmadığını, aksine vücudunun esnekliğini yitirecek ölçüde yorgun ve ümitsiz olduğunu anladı. Bird ve kayınvalidesi beş metre ilerideki odanın kapısını kolaçan ederek konuşmaya başladılar. Bebeğin henüz ölmediğini duyan kayınvalidesi Bird'ü sorumlu tutar gibi, "Bir an önce icabına bakıverseler ya! Bizim kız o bebeği görecek olursa aklını yitirir," dedi.

Bird kayınvalidesinden korkup susuyordu.

"Akrabalarımız arasında doktor olsaydı, hiçbir sorun yaşamazdık," dedi kadın, yalnızlık duygusu yüklü bir sızlanma şeklinde.

"Bizimkisi sıradan insanların ittifakı," diye düşündü Bird. "Sinir bozucu kendi kendini koruyanlar ligi." Bird konuşmak için sesini alçaltarak, koridorun iki yanındaki kapalı kapıların her birinin ardında merakla yanıp tutuşanların kulaklarını yapıştırmış, nefeslerini tutarak bekliyor olabilecekleri gibi bir endişeye kapılarak durumu anlattı.

"Verdikleri sütün miktarını azaltıyor, süt yerine şekerli su veriyorlar. Bebeğe bakan doktor, şu birkaç gün içerisinde netice alınacağını söyledi."

O an Bird, kayınvalidesinin vücudunda dolaşan her

türlü zehirli maddenin yok olup gittiğini gördü. Suyunu boşalttığı demlik bile, kadının taşıyamayacağı bir ağırlık haline gelmiş gibiydi. Kadın başını yavaşça sallayarak Bird'ün sözlerini onaylayıp, her an uykuya dalacakmış gibi ağırlaşmış sesiyle, "Öyle mi? Öyle mi?" dedi. "Her şey bittikten sonra bebeğin anormalliği bizim aramızda sır olarak kalsın."

"Elbette," diye söz verdi Bird, durumu çoktan kayınpederine anlattığını söylemeksizin.

"Öyle yapmazsak kız bir daha asla doğurmaz Bird."

Bird başını sallayarak onayladıysa da, kayınvalidesine karşı psikolojik tepkisi şiddetlenmeye başlamıştı. Kadın mutfağa girerken, Bird tek başına karısının odasına döndü. Böylesine basit bir planı karısının çakmaması mümkün müydü acaba? Her şey bir oyundu, ama oyuncuların hepsinin yalan repliklerinden başka bir şey dile getirmedikleri bir oyun.

Yanına yaklaşınca, karısı greyfurt yüzünden yaşadığı histeriyi unutmuş gibi karşıladı onu. Bird karısının yatağının kıyısına oturdu.

"İyice bitkin düşmüşsün," dedi karısı birden nazikleşen ses tonuyla, elini uzatıp Bird'ün yanağına dokunarak.

"Eh."

"Çirkin lağım farelerine dönmüşsün Bird," diyen karısı Bird'ü gaflet içerisinde yakalamayı başarmıştı. "Usulca deliklerine sıvışmaktan başka bir şey düşünmeyen lağım farelerine benzedin iyice."

"Öyle mi? Ben sıvışmayı aklına koymuş farelere mi benziyorum?" dedi Bird, içinde yükselen burukluk hissiyle.

"Annem senin yine içmeye başlamandan endişeleniyor. Senin tarzınla, gece gündüz dur durak bilmeden içmeye başlamandan."

Bird gece gündüz sarhoş dolaşma hissini, kafasının

içinin alev alev yanışını ve boğazının kuruyuşunu, midesinin yanışını, vücudunun ağırlaşmasını, parmaklarının hissizleşmesini, alkolü iyice emen beyninin hantallaşmasını anımsadı. Viski duvarları arasında haftalar süren mağara yaşantısını da.

"Bir kez daha içmeye başlayacak olursan, bebeğimizin sana ihtiyaç duyduğu bir anda sarhoş dolaşırsan, babalık hakkını da kaybetmiş olursun Bird."

"Ben artık öyle durmadan içmek gibi bir hataya düşmem."

Gerçekten de Bird, akşamdan kalmalığın pençesine yakalanma hatasına düşmüştü ama o halinden yeniden alınacak alkolün yardımı olmadan kurtulmayı başarmıştı. Ama eğer Himiko'nun yardımı olmasaydı durum farklı olabilir miydi acaba? Bu durumda Himiko'dan bahsedemeyen Bird için, karısı ve kayınvalidesini viskiye karşı direnci konusunda ikna etmek bir hayli güçtü.

"Gerçekten, kendinde olmanı istiyorum Bird. Benim için çok önemli bir anda senin alkolik olacağın ya da tuhaf bir rüyanın peşine takılarak gerçek bir kuş gibi uçup gideceğin endişesine kapılıyorum arada sırada."

"Evlendikten sonra bu kadar yıl geçtiği halde, kendi kocana karşı hâlâ bu kadar tedirgin misin?" dedi Bird, şaka yapar gibi, ama nazik bir ses tonuyla. Ancak, karısı bu tatlı tuzağa düşmediği gibi, Bird'ü silkelemeye devam etti.

"Sen sık sık, Afrika yolculuğuna çıktığın rüyalar görerek, Svahili diliyle bağırarak bir şeyler sayıklıyorsun. Bunu sana hiç söylemedim, ama sen, kendi karın ve çocuğunla ayakları yere basan bir yaşamı aslında istemiyor gibisin Bird."

Bird dizinin üzerindeki karısının zayıf ve ince, bakımsız eline hiçbir şey söylemeden bakıyordu. Sonra Bird, yaramazlık yaptığını kabullenen, ama azarlanmaya

sonuçsuz kalacağını bildiği halde tepki gösteren bir çocuk gibi, "Svahili dili dediğine göre, hangi sözcükleri söylüyorum?" dedi.

"Aklımda değil şu an. Zaten ben de yarı uykuda oluyorum. Hem Svahili dili bilmem ben."

"Öyleyse, neye dayanarak bağırdığım sözcüklerin Svahili dili olduklarını söylüyorsun?"

"Öylesine hayvansı çığlıkları andıran bir dil, medeni insanların konuştuğu bir dil olamaz."

Bird karısının Svahili dilinin niteliği hakkındaki yanlış anlamasını üzüntüyle karşıladıysa da, bir şey söylemedi.

"Bir gün önce ve dün gece, senin diğer hastanede gecelediğini annem söylediğinde, ya sarhoşsundur ya da bir yerlere kaçmışsındır diye kuşkulandım Bird."

"O tür şeyleri aklıma getirecek kadar rahat değildim."

"Bak işte, yüzün iyice kızardı."

"Kızdım da ondan," dedi Bird, ses tonunu ayarlamaya çalışarak. "Neden bir yerlere kaçayım? Bebeğimiz yeni doğmuşken..."

"Sen, benim hamile kaldığımı öğrendiğinde, bir sürü farklı baskı unsurunu aynı anda hissetmedin mi? Bu bebeği gerçekten istiyor muydun?"

"Her neyse. Tüm bunları bebek iyileştikten sonra konuşuruz. Olmaz mı?" dedi Bird, içine düştüğü kapandan kurtulabilmek amacıyla.

"Evet Bird. Bir de, bebeğin iyileşip iyileşmeyeceği, senin gayretlerine ve seçtiğin hastaneye bağlı. Ben yatak-

tan çıkamadığım gibi, bebeğin hangi iç organının hasta olduğu bile söylenmiyor bana. Sana güvenmekten başka çarem yok Bird."

"Öyleyse güven bana."

"Bebek konusunda sana güvenip güvenemeyeceğimi düşündüğümde, seni yeterince tanımadığımı anla-

dım. Sen kendini feda ederek de olsa çocuğun için sorumluluklar alabilecek tipte bir insan mısın?" dedi karısı. "Baksana Bird. Sen sorumluluğa önem veren, cesur insanlardan mısın?"

"Eğer savaşa katılmış bir insan olsaydım," dedi içinden Bird, "cesur bir insan mı olduğum sorusunu net olarak yanıtlayabilirdim..." Aslında Bird, bu sorunun yanıtını sık sık düşünmüştü. Kavgalar öncesinde de, üniversite giriş sınavı öncesinde de, hatta evlilik öncesinde de hep düşünüp durmuştu. Her seferinde de bu soruya verebilecek net bir yanıtı olmadığını anlamıştı. Afrika'nın sıradışı coğrafyasında kendini denemek istemesi de, bunun kendisine özgü bir savaş olacağını düşündüğündendi. Fakat şimdi Bird, savaşı düşünmesine de, Afrika seyahatine çıkmasına da gerek kalmadan kendisinin güvenilmek için yetersiz, korkak bir insan olduğunu hissediyordu.

Bird'ün sessizliği karşısında sinirlenen karısı, onun dizinin üstündeki elini sıkıp yumruk yaptı. Çünkü Bird kendi elini o elin üstüne koymak için uzatmıştı. Karısının yumruğu, dokunulduğunda yanığa yol açacak ölçüde düşmanca bir ateşle yanıyor gibiydi.

"Bird, aslında sen zayıf birini, o kişinin en önemli anında yalnız bırakabilecek insanlardansın. Sen Kikuhiko adlı arkadaşını da öyle yalnız bırakmamış mıydın?" diyen karısı, Bird'ün tepkisini önemsiyormuş gibi, yorgun ama delici bakışlarla yüklü gözlerini iyice açtı.

Kikuhiko... Kikuhiko, Bird taşra şehrinde serserilik ederken her zaman yanında dolaşan kendinden yaşça genç bir arkadaşıydı. Bird, Kikuhiko'yu da yanına alarak komşu şehre gidip farklı bir deneyim yaşamıştı. Ruh hastalıkları hastanesinden kaçan bir akıl hastasını bulma işini üstlenmiş, gece boyunca şehirde bisikletle dolaşmışlardı. Kendinden yaşça genç arkadaşı bıkmış, işi iyice savsaklamış, hatta hastaneden ödünç aldıkları bisikleti

bile kaybetmişti. Oysa Bird, şehirdekilerin o akıl hastası hakkında söylediklerini dinledikçe, adamın karakteri epey ilgisini çekmiş, bıkmadan usanmadan adamı aramıştı. O akıl hastası, yaşadığımız dünyanın cehennem, köpeklerin ise kılık değiştirmiş iblisler olduğuna inanıyor, korkuyordu. Gün doğmadan önce hastanede beslenen Alman kurt köpekleri arama için salıverilecekti, ama herkes o kadar köpeğin ortasında kalırsa akıl hastasının yaşayacağı korku yüzünden ölebileceğini söylüyordu. Bu yüzden, Bird gündoğumuna kadar bir an bile dinlenmeden adamı aramayı sürdürmüştü. Kikuhiko ise aramayı bırakıp kendi şehirlerine dönmek için ısrar etmiş, sinirlenen Bird de Kikuhiko'yu utandırmıştı. Bird, Kikuhiko'nun CIA'de çalışan eşcinsel bir Amerikalının sevgilisi olduğunu bildiğini söylemişti. Kikuhiko son trene binip de tek başına dönerken, hâlâ akıl hastasını bulmak için bisikletle dolaşmaya devam eden Bird'ü görmüş, trenin penceresinden ağlamaklı bir sesle haykırmıştı:

"Bird! Ben yalnızca korkuyordum!"

Fakat Bird, zavallı Kikuhiko'yu duymazdan gelmiş, akıl hastasını aramaya devam etmişti. Sonuçta, akıl hastasını ancak o taşra şehrinin merkezindeki eski kaledeki bir ağaca kendini asmış halde bulabilmişti ama bu deneyim Bird için bir dönüm noktası olmuştu. Cesedin taşındığı üç tekerli arabanın şoför yanındaki koltuğuna oturduğunda planladığı gibi, çocuksu yaşantısından ayrılarak ertesi yılın baharında Tokyo'daki bir üniversiteye girmişti. Kore'de savaş vardı; taşra şehirlerinde Bird gibi ipsiz sapsız dolaşanların toplanarak askere alınacağı, sonra da Kore'ye gönderileceği söylentisi bir hayli korkutmuştu. O gece terk ettiği Kikuhiko'ya daha sonra ne olduğunu bilmiyordu. Sanki geçmişinin karanlığından, eskiden tanıdığı küçük bir hayalet çıkagelmiş de, selam veriyormuş gibi bir hisse kapıldı.

"Fakat sen neden, Kikuhiko'yu ortaya atarak bana saldırmaya çalışıyorsun ki? Ben o sıralarda olanları sana anlattığımı bile unuttum," dedi Bird.

"Erkek çocuğu olursa adını Kikuhiko koymayı düşünüyordum da ondan," dedi karısı.

"Ad?" diye düşündü Bird. "O garabetten farksız beğin bir adı olursa..." Bu düşünceyle Bird'ün içini bir korku dalgası kapladı.

"Eğer sen, bebeğin ölmesine göz yumarsan, sanırım senden boşanırım Bird," dedi karısı. Bu sözleri, karısının yatakta dizleri yukarıda yatarak, pencereyi kaplayan yeşil yapraklara baka baka hazırladığı kesindi.

"Boşanmak? Biz boşanmayız."

"Boşanmasak bile, boşanma konusunda uzun süre tartışmamız gerekebilir Bird."

"Sonucunda da, ben güven konusunda yetersiz, korkak bir insan olarak fişlendiğim gibi, melankolik ve kötü bir koca olarak yaşamıma devam ederim," dedi Bird kendi kendine. "Şu an bebek, o aşırı aydınlık hastane odasında, geçen her saniye güçsüz düşerek ölüme yaklaşıyor, bense kılımı kıpırdatmadan bekliyorum. Fakat karım, bebeğin iyileşmesi için sorumluluklarımı yeterince yerine getirip getiremeyeceğime göre, evliliğimizin geleceğini ipotek altına alıyor. Yenildiğimi baştan bildiğim bir oyunu sürdürür gibiyim." Buna rağmen Bird için, o anki rolünü oynamaktan başka yol yoktu.

"Bebek ölmeyecek," dedi Bird, içini yenilmişlik duygusu kaplayarak.

Tam o sırada çay hazırlayan kayınvalidesi odaya girdi. Kayınvalidesi koridordaki ciddi konuşmayı kamufle etmeye çalıştığı gibi, karısı da Bird'le aralarındaki duygusal gerginliği annesine hissettirmemeye çalışıyordu. Bu sayede, çay içerlerken, üçünün konuşması çok sıradan bir havaya bürünmüştü. Bird kuru mizahla onları

neşelendirmeye çalışarak, karaciğeri olmayan bebekle babasını anlattı.

Temkinli davranan Bird yol kenarındaki ağaçların arkasında kalan hastane pencerelerine bakıp, tamamen yeşil yaprakların arkasında kaldığından emin olduktan sonra kan kırmızısı spor arabaya doğru yürüdü. Himiko uyku tulumuna girmiş gibi direksiyonun altına gömülmüş, başını alçak koltuk arkalığına yaslamış uyuyordu. Bird eğilerek Himiko'yu omzundan sarsarken, kendisinin o an yabancıların kuşatmasından kurtularak, gerçek ailesinin bulunduğu yere geldiği hissine kapıldı. En serpilmiş haline kavuşmuş ıhlamur ağaçlarının, arasından rüzgâr geçen dallarına doğru bir kez daha dönüp baktı. "*Hi!* Bird!" diye Amerikan lise öğrencileri gibi selam veren MG'deki Himiko kıvranır gibi bir hareketle doğrulup, Bird için yan tarafındaki kapıyı açtı. O da aceleyle arabaya bindi.

"Önce benim kirada oturduğum eve gidebilir miyiz? Sonra bankaya uğrayıp, çocuğun hastanesine gidelim."

Himiko arabayı hareket ettirir ettirmez, etrafı saran egzoz gürültüleri içerisinde arabanın hızını artırdı. Bird dengesini kaybederek koltuğa gömüldü ve karıkoca odasını kiralayarak yaşadıkları evin yolunu söyledi. Himiko'nun sürüş tarzı, Bird'ün içinde deniz tutması gibi hislerin uyanmasına yol açacak ölçüde sertti.

"Sen gerçekten uyandın mı? Rüyanda otobanda gidiyor olmayasın?"

"Elbette uyanığım. Rüyamda seninle sevişiyorduk Bird."

"Senin kafanda sevişmekten başka bir şey yok mu?" dedi Bird, şaşırarak.

"Dünkü gibi mükemmel bir sevişme yaşadıktan son-

raki günlerde böyle olurum. Mükemmel sevişme günlerini olabildiğince uzun sürdürebilmek için, ne yapmak gerek acaba? Birbirimizin çıplak vücutları gözlerimizin önünde olduğu halde esneyeceğimiz günler çabuk gelir Bird."

"Oysa, daha yeni başladı!" Bird, bu cümleyi yüksek sesle söylemek istediyse de, Himiko'nun kullandığı araba oda kiraladıkları evin çakıllarını sıçrata sıçrata bahçeye girivermişti.

"Beş dakikaya gelirim. Bu sefer uyumadan bekle. Beş dakikada göreceğin sevişme rüyasından hayır gelmez," dedi Bird.

Yatak odasına çıkarak, Himiko'nun evinde uzunca bir süre kalmasına yetecek şeyleri apar topar çantaya tıkıştırdı. Bebek yatağı gözüne beyaz bir tabut gibi görününce, çantayı yatağa sırtını dönerek hazırladı. Son olarak bir Afrikalının İngilizce yazdığı bir romanı çantasına koyarak, duvardaki Afrika haritasını özenle rulo yapıp, ceketinin cebine soktu.

Bird tekrar MG'ye dönüp de bankaya yöneldiklerinde, Himiko dikkatli gözleriyle Bird'ün cebindeki haritayı fark edip, "Yol haritası mı?" diye sordu.

"Evet, yol haritası."

"Öyleyse sen bankadayken, bebeğin kaldığı hastaneye nasıl gideceğimize bakayım Bird."

"O imkânsız işte. Bu Afrika haritası çünkü," dedi Bird. "Bende Afrika'dan başka bir yerin haritası hiç olmadı."

"Senin o haritayı bir gün gerçekten kullanabilmeni dilerim," dedi Himiko, bir nebze alaycı ses tonuyla.

Üniversite hastanesinin önündeki meydanda MG'nin direksiyonunun altına gömülerek yeniden uyumaya başlayan Himiko'yu ardında bırakan Bird, bebeğin yatış işlemlerini yapmaya gitti. Bird'ün çocuğunun henüz bir

adının olmaması yüzünden sorun çıktı. Bird görevli kadınla bir süre ağız dalaşına girdikten sonra, sonunda, "Benim çocuğum şu an ölmek üzere. Belki de ölmüştür bile. Öyle bir çocuğa ad koymam niye gereksin?" diyerek kestirip attı.

Görevli kadın, hoşnutsuzluk içerisinde de olsa yenilgiyi kabullendi. O an Bird'ün içinde bebeğin güçsüz düşerek öldüğüne dair bir his uyandı. Bunun üzerine, ölen bebeğin otopsisi ve cenazesini yakma işlemlerini de kadın görevliden öğrendi.

Fakat Bird'ü karşılayan bebek yoğun bakım ünitesi doktoru, Bird'ü aşağıdaki sözcüklerle anında geri püskürtüverdi:

"Sen neden kendi çocuğunun ölümü için sabırsızlanıyorsun? Bu hastaneye yatış ücreti devede kulak kalır. Sağlık sigortan var değil mi? Her neyse, bebek biraz güçsüzleşti ama yaşamaya devam ediyor. Gerçek bir baba gibi davranmayı bir an önce öğren!"

Bird ajandasının bir sayfasını yırtarak Himiko'nun telefon numarasını yazdı ve bebekle ilgili önemli bir değişiklik olursa o numarayı aramalarını söyledi. Hemşireler dahil olmak üzere, bebek yoğun bakım ünitesindeki herkesin kendisine hayal kırıklığıyla baktığını hissetti. Bunun üzerine kuvözdeki bebeğe bakmaktan vazgeçerek, dosdoğru meydandaki spor arabasına döndü. Arabanın içinde uyuyan Himiko'dan aşağı kalmamış, hastane binasının gölgesini takip ettiği halde Bird de tere batmıştı. İkili, hayvani ter ve egzoz dumanı kokusunu peşlerinden sürükleyerek, o sıcak öğle sonrasını uzanıp bebeğin ölümünü bildiren telefonu bekleyerek geçirmek üzere yola çıktılar.

Bird ve Himiko, o öğleden sonra boyunca telefona dikkat kesildi. Akşam yemeği için malzeme almaya gitmek gerektiğinde bile, onlar yokken telefon gelebilir di-

ye Bird evde kaldı. Akşam yemeğinden sonra, birlikte radyodan Sovyetler'in ünlü bir piyanistini dinlediler, ama onu bile telefonun sesi duyulabilsin diye kısık seste dinlediler. Uyuduktan sonra bile Bird, rüyasında sık sık gaipten sesler duyuyor, yataktan fırlayarak gidip telefonu kontrol ediyordu. Ahizeyi kaldıran Bird'e, doktorun, bebeğin ölümünü ilettiği ana varana kadar genişlemişti rüyaları. Birkaç kez uyandığında ise, kendisini cezası ertelenmiş bir mahkûm gibi hissetti. Sonra, o an tek başına değil de, Himiko'yla birlikte geceyi geçiriyor oluşunun kendisine güç verdiğinin farkına vardı. Yetişkin olduktan sonra ilk kez bir başkasına böylesine ihtiyaç duyuyordu.

9

Ertesi sabah dershaneye giderken, Himiko'nun spor arabasını ödünç aldı. Dershane bahçesindeki öğrenci kalabalığı arasında kan kırmızısı MG bir parça skandal kokusu yayıyordu. Bird arabanın anahtarını cebine attığında bunun ilk kez farkına vardı; bebek olayı başladığından beri bilincinin kıvrımları arasında yer yer kopuklukların oluştuğunu hissedebiliyordu. Arabayı çevreleyen öğrencilerin oluşturduğu insan duvarını yüzünü ekşiterek yarıp geçti. Öğretmenler odasında, ikinci kuşak Japon kökenli Amerikalılar gibi orantısız kısa ceketini giymiş tıknaz yabancı diller birimi başkanı, dershane müdürünün kendisiyle görüşmek istediğini söyledi. Fakat bu bilgi de, Bird'ün bilincinin eksik kısımlarında yitip gittiğinden, hiçbir şey olmamış gibi yapmaya devam etti.

"Bird, *you*! Dış görünümün çok aldatıcı. Cesur mu desem, utanmaz mı desem... İşte öyle bir tarafın var," dedi başkan, şaka gibi gevşek bir telaffuzla da olsa, keskin bakışlarıyla Bird'ü inceleyerek.

Zaten öğrencilerin beklediği büyük sınıfa girerken, Bird de ürkmeden edemedi. O günkü dersin öğrencileri, evvelsi günkü öğrencilerden farklı bir sınıftı ve dershanede farklı sınıflar arasında değişiklikler olmazdı. O öğrencilerin çoğu evvelsi günkü onur kırıcı olayı bilmiyor

olmalıydı. Ders esnasında Bird, o olayı biliyor olduklarını tahmin ettiği öğrenciler tespit ettiyse de, öğrenciler başkentteki liselerden gelen büyükşehir yaşantısına alışkın rahat öğrencilerdi ve Bird'ün hatasını biraz kahramanca, ama bir o kadar da komik buluyorlardı sadece. Gözleri Bird'le karşılaştığında takılırmış gibi gülümseyenler de oluyordu. Zaten Bird de, tüm bunları görmezden geliyordu.

Dersi bitirip de sınıftan çıktığında, sarmal merdivenlerin başında bir oğlan onu bekliyordu. Oğlan evvelsi günkü sınıfta Bird'ü savunan, kızgın öğrencilerin saldırısından kurtulmasını sağlayan öğrenciydi. Oğlan başka bir sınıftaki dersini asmakla kalmadığı gibi, güneş ışıklarının doğrudan vurduğu sıcak sarmal merdivende Bird'ü beklemişti. Gülümseyen oğlanın burnunun kenarlarındaki ter damlaları ışıltılar saçıyordu ve merdivenlerde oturduğu için kot pantolonu toza bulanmıştı.

"Merhaba!"

"Merhaba," diye yanıtladı Bird.

"Dershane müdürü sizi çağırdı değil mi? O geri zekâlı gidip dershane müdürüne şikâyet etmiş. Hem de kustuğunuzun kanıtı olarak küçük makinesiyle fotoğraf çekerek!" dedi oğlan, bakımlı iri dişlerini göstererek, biraz mahcubiyet içerisinde gülerken.

Bird de gülümsedi. "O tip, demek bir hatamı yakalamak için sürekli fotoğraf makinesiyle dolaşıyormuş."

"O tip, hoca akşamdan kalma olduğu için dersi yarıda kesti, diye şikâyet etmiş, ama biz beş altı kişi gidip, akşamdan kalma değil de midenizin bozuk olduğu doğrultusunda ifade vermeyi düşünüyoruz. Gitmeden önce konuyu görüşelim istedik," dedi oğlan, yüzünde sinsi bir ifadeyle.

"İyi de, gerçekten akşamdan kalmaydım. Siz yanlış görmüşsünüz. Şu adalet savaşçısı tipin şikâyetinde oldu-

ğu gibi," diyen Bird, oğlanın yanından geçip sarmal merdivenlerden inmeye başladı.

"Fakat hocam! Bunu itiraf ederseniz işinizden olursunuz. Dershane müdürü içki karşıtları federasyonunun bizim semtteki temsilcilerinin başkanı."

"Yapma yahu!"

"Mevsim de uygun. Midenizi bozduğunuzu söyleyelim. Maaşım o kadar az ki son tüketim tarihi geçmiş şeyler yemek zorunda kaldım dersiniz."

"Akşamdan kalmalığımı örtbas etmeye niyetim yok. Sizin yalan ifade vermeniz de gereksiz."

"Uff, uf..." diye söylendi oğlan, biraz haddini aşarak. "Peki burayı bırakıp, başka bir yere mi geçeceksiniz hocam?"

Bird oğlanı duymazdan gelmeye kararlıydı. O an kafasında yeni planlar yapabilecek durumda değildi. İyice pasifleşmişti. Bu da bilincinin eksik parçalarından kaynaklanıyordu.

"Öyleyse senin dershanede öğretmenlik yapmaya ihtiyacın yok. Şu kırmızı spor arabayı gördüm. Kutu tipi MG ile işe gelen öğretmenin işine son verirken müdürün de kafası karışacaktır. Hahhahha!"

Bird neşe içinde gülen oğlana dönüp bakmaksızın öğretmenler odasına girdi. Tebeşir kutusunu ve ders notlarını dolabına yerleştirdikten sonra kendisine gelen bir zarf buldu. Slav Dilleri Araştırmaları Topluluğu'nun organizasyonunu üstlenen arkadaşından gelen mektup. Topluluğun acil toplantısında, Delçev konusunda ne yapacaklarını kararlaştırmış olmalıydılar. Bird, zarfı yırtarak okumayı düşündüyse de, öğrencilik yıllarındaki olasılıkla ilgili batıl inancını anımsadı; içeriğini bilmediği iki şeyle karşılaştığında birinin talihsizlik olması durumunda diğerinin mutlaka mutluluk verici bir olay olacağına dair batıl inancını anımsayarak, zarfı öylece cebine tıkış-

tırdığı gibi müdüriyete yöneldi. Müdürle konuşmasından çok kötü bir sonuç çıkarsa, cebindeki mektupta iyi bir şeyler yazıyor olmasını ümit etme hakkını kendinde bulabilecekti. Masasının ardındaki müdürün başını kaldırış şeklini görür görmez, yapacakları görüşmenin olabilecek en kötü şekilde sonuçlanacağını anladı. Bird, hiç olmazsa görüşme sırasında iyi vakit geçirebilmek için çabalamaya karar verdi.

"Sıkıntılı bir durum Bird. Ne yapacağımızı bilemedik," dedi müdür, iş hayatı romanlarında çıkan, işini bilen işletme sahipleri gibi gerçekçi ve ağır bir ses tonuyla. Otuzlu yaşlarının ortasında, küçük bir derslikten öteye geçmeyen işletmesini, büyük ölçekli bir dershane haline getirmiş, bununla da yetinmeyerek meslek yüksekokulu açma hazırlıklarına girişmiş başarılı bir adamdı. Fazlasıyla büyük kafasını tamamen kazıtmış, otorite sembolü kalın çerçeveli yağmur damlası şekilli özel imalat gözlüğünü takmayı ihmal etmemişti. Fakat o komik gözlüğün arkasındaki sinsi gözlerde, Bird her zaman sempatik bir şeyler bulurdu.

"Biliyorum efendim. Tamamen benim suçum."

"Şikâyet eden öğrenci, aslında üniversite hazırlık dergilerinden birine sürekli yazılar yazıyor. Pis bir tip. Şamata çıkarırsa sorunumuz büyür."

"Evet, anlıyorum," dedi Bird, bir an önce müdürün sinirlerini yatıştırmak için lafı ağzından kapma amacındaydı. "Yaz tatilindeki özel kurstan da, sonbahar sonrasındaki standart kurstan da ayrılayım."

Müdür büyük bir memnuniyetle nefesini burnundan seslice vererek, üzüntü ile öfke karışımı bir ifadeyle Bird'e baktı.

"Hocaya ayıp olacak, ama..." dedi müdür. Kayınpederine durumu kendisinin anlatmasını söylemeye çalışıyor olmalıydı.

Bird başını olur anlamında salladı. Bir an önce müdür odasını terk etmezse sinirlenmeye başlayacağını hissedebiliyordu.

"Bir de, Bird... Şu senin olayının mideni bozmandan kaynaklandığını söyleyerek, şu şikâyetçi tipi korkutanlar varmış. O tip de öğrencileri senin kışkırttığını söylüyor. Doğru olamaz değil mi?"

Bird gülümseyerek başını hayır anlamında iki yana salladıktan sonra, "Öyleyse, ben izninizle..." dedi.

"Geçmiş olsun Bird," dedi müdür, gözlük camlarının ardındaki gözlerinde yoğun duygular yaşadığı belli olarak ve boğuk bir sesle. "Senin kişiliğin hoşuma giderdi. Gerçekten yazık oldu. Peki, akşamdan mı kalmıştın?"

"Evet, akşamdan kalmıştım," diyen Bird müdür odasından çıktı.

Bird öğretmenler odasından çıkmak yerine personel odasından geçerek bahçeye çıkmaya karar verdi. O an ilk kez tamamen adaletsizce utandırıldığı hissinin içinde güçlenmeye başladığını fark etti. Yaşlı müstahdem, Bird'le ilgili dedikoduları çoktan duymuş olacak ki, "Hocam, bırakıyor musunuz? Sizi özleyeceğiz," dedi. Bird personelin sevdiği hocalardan biriydi.

"Bu dönem bitene kadar devam edeceğim," dedi Bird, yaşlı müstahdemin kalın kırışıklarla dolu yüzündeki ifadeye değer biri olmadığını içinden geçirerek.

Bird'ün destekçisi olan çocuk, bahçedeki spor arabaya yaslanmış, güneşin ışıkları ve sıcaklığı altında, yüzünde yetişkinlere özgü bir ifadeyle bekliyordu. Bird beklenmedik şekilde personel odasının arka kapısından çıkıverince, telaşla arabadan ayrıldı. Bird doğruca MG'ye bindi.

"Nasıl geçti? Midem bozuktu diyebildiniz mi?"

"Akşamdan kaldığımı söylemiştim," dedi Bird.

"Yapmayın!" dedi oğlan, yüzünü buruşturarak. "Sizi işten atarlar şimdi."

Bird anahtarı kontağa yerleştirerek motoru çalıştırdı. Kasıkları, saunaya girmiş gibi bir anda ter içinde kalıvermişti. Direksiyon Bird'ün parmaklarını hemen kaçırmasına neden olacak şekilde yanıyordu.

"Lanet olsun!" dedi Bird, öfkeyle.

Oğlan neşeli bir sesle güldü.

"İşten atıldıktan sonra ne yapacaksınız hocam?"

"Buradan atıldıktan sonra ne yaparım acaba?" dedi Bird içinden. "Bebekle karımın hastanede olmaları da ayrı bir sorun." Fakat güneşin yakıcı sıcaklığı altında kafasında bir plan yapabilmesi güçleşmiş, omuzlarına kadar tere batmıştı. Bird bir anda tutukluğunu afallayarak idrak etti.

"Rehberlik düşünür müsünüz? Dershane öğrencilerinin kirli Japon yenleri yerine yabancı turistlerden Amerikan doları sağarsınız!" dedi oğlan, yine neşeyle gülerek.

"Sen öyle rehberlik hizmeti veren bir yer biliyor musun?" dedi Bird ilgiyle.

"Hemen bulurum. Nereye bildireyim?"

"Gelecek haftaki derse kadar halledebilirsen iyi olur."

"Bana güvenebilirsiniz!" dedi oğlan, sevinçli ve heyecanlı sesiyle.

Bird spor arabayı dikkatle yola çıkardı. Oğlanı başından savdıktan sonra zarfın içindeki mektubu okumak niyetindeydi. Fakat arabayı hızlandırınca Bird, o çocuksu dershane öğrencisine karşı minnet duymaya başladığını fark etti. Atıldığı dershaneden toza bulanmış kan kırmızısı ikinci el spor arabayla çıkan Bird, o çocuk şakayla karışık bir ruh haline girmesini sağlamasaydı, dershaneden tam bir zavallı gibi ayrılacaktı. Gerçekten de, kardeşi yaşındaki genç çocuklar zor anlarında imdadına yetişiveriyorlardı. Bird bir an aklına geliverince benzin istasyonuna girdi. Yüksek oktanlı benzin koymalarını söyledik-

ten sonra, öğrencilik yıllarındaki olasılıkla ilgili batıl inanca göre yüzde yüz iyi bir haber alacağı mektubu okudu.

Elçiliğin çağrısına uymayan Delçev, hâlâ Şincuku'da bir hayat kadınıyla birlikte kalıyordu. Fakat Delçev'in anavatanına karşı bir hoşnutsuzluğu, casusluk gibi bir düşüncesi, iltica etmek gibi bir hedefi yoktu. O yalnızca bir Japon kadının yanından ayrılmayı bir türlü beceremiyordu. Doğal olarak, elçiliğin en fazla çekindiği şey, Delçev olayının siyasi malzeme yapılmasıydı. Eğer Batılı ülkeler Delçev'in bir eve kapanışını malzeme olarak kullanıp propaganda yayınlarına başlayacak olurlarsa, bu bir sürü sıkıntıya yol açardı. Bu yüzden, elçilik tarafı Delçev'i bir an önce elçiliğe getirip sonra da ülkelerine göndermek istiyordu, ama Japon polisinden yardım istemeleri durumunda olay su yüzüne çıkacak, elçilik çalışanlarının güç kullanmaya kalkmaları durumunda ise İkinci Dünya Savaşı sırasında devlet başkanlığı konutunun korumalığını yapan Delçev'in direnmesiyle karşılaşacaklar ve yine büyük olasılıkla polis işe karışacaktı. Bu şekilde bunalan elçilik yetkilileri Delçev'in güvendiği bir Japon topluluğu olan Bird ve arkadaşlarının Slav Dilleri Araştırmaları Topluluğu'ndan, Delçev'i gizlice ikna etmelerini istiyorlardı.

Cumartesi günü öğlen saat birde, Bird'lerin mezun oldukları üniversitenin önündeki restoranda buluşup Delçev'le ilgili bir toplantı yapacaklarını yazıyordu arkadaşı. Bu toplantıya aralarında Delçev'in en samimi arkadaşı Bird'ün de mutlaka katılmasını istiyordu. Cumartesi, bir gün sonrasıydı. Bird katılmaya karar verip zarfı tekrar cebine yerleştirerek, bal arılarının çevresine bal kokusu yaymaları gibi, kesif benzin kokusunun is lekeleriyle kaplı genç istasyon görevlisine parayı ödedi. Eğer o gün elbette, sonraki gün, bir sonraki gün de bebeğin ölümünü bildiren telefon gelmeyecekse, o zamanı geçirebilmesini sağlayabilecek bir meşgalenin çıkmasından mutlu

olmuştu. Bird mektubun gerçekten de iyi haber içerdiğine kendini inandırarak, kulak tırmalayıcı egzoz gürültüsü içerisinde benzinlikten ayrıldı.

Marketten konserve, somon ve bira aldı. Himiko'nun evine döndüğünde arabayı evin arkasına park edip alışveriş paketlerini kucakladı ama kilitliydi. Himiko dışarı mı çıkmıştı acaba? Kafasının içinde boşu boşuna uzun uzun çalan telefon manzarası tüm berraklığıyla canlanıyordu. Bird gereksiz bir öfkeye kapıldı. Yine de kesekâğıtlarını kapıya yaslayıp, bir kez daha arka tarafa dolanarak yatak odasının penceresine doğru selendiğinde, Himiko'nun gözleri perde aralığından görünüverdi. Bird nefes nefese, ter içinde ön kapıya döndü.

"Hastaneden aradılar mı?" diye sordu Bird, endişeli bir yüz ifadesiyle.

"Aramadılar Bird."

Kırmızı spor arabayla Tokyo'da yaptığı gezinti, devasa bir spor sahasında koşmuş gibi yormuştu onu. Eğer hastaneden bebeğin öldüğünü bildirmek için aramış olsalardı, onun o günkü hareketlerinin tamamı bir anlam kazanmış olacaktı sanki. Bird, "Sen neden gün ortasında evde olduğun halde kapıyı kilitliyorsun?" diye sordu.

"Nedendir bilmem, korkuyorum. Pis felaketler taşıyan iblisler kapının önünde geziniyormuş gibi hissediyorum."

"Sana iblisler mi gelecek?" dedi Bird, kuşkuyla. "Senin şu an herhangi bir felakete bulaşmana imkân yok ki."

"Kocam intihar edeli o kadar da uzun bir zaman geçmedi Bird. Bu civarda felaket iblislerinin pençesine düşen tek kişinin kendin olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

Bird net bir darbe almıştı. Fakat Himiko, ona ikinci darbeyi indirmek yerine sırtını dönüp içeri girince, Bird

de nakavttan kurtulmuş oldu. Bird Himiko'nun yağlı ışıltılar saçan çıplak omuzlarına bakarak, kedi karnı gibi ılık, insanın kendini dirençle karşılaşıyormuş gibi hissettiği bir havayla dolu karanlık oturma odasını geçti. Öylece yatak odasına girmeye niyetlenince afallayarak donakaldı. Odayı tamamen kaplayan sigara dumanı bulutunun altında, Himiko ile aynı şekilde gençliğini yitirme sınırındaki yaşlarda iri yapılı bir kadın çıplak omuzları ve kolları sere serpe yatakta yatıyordu.

"Uzun zaman oldu Bird," diye selamladı kadın hiç duraksamadan, çatallaşmış sesiyle.

"Merhaba," diye yanıtladı Bird, yaşadığı şaşkınlığı gizlemeyi başaramayarak.

"Tek başıma hastaneden gelecek telefonu beklemek istemediğimden, onu da çağırdım Bird."

"Bugün yayın merkezindeki işinden izinli misin?"

Kadın da Bird'le aynı üniversitede okuyan sınıf arkadaşlarından biriydi. Üniversiteden mezun olduktan sonra sağda solda sürtmüştü. Bird'ün üniversitesindeki tüm kız öğrenciler gibi, o da kendisine önerilen tüm işler için dehasının aşırı büyük geldiğini söyleyerek reddetmişti. Neticede, anlamsız geçen iki yıl sonrasında sınırlı bir alanda yayın yapan üçüncü sınıf bir yayın kuruluşunda yönetmen olmuştu.

"Ben gece yarısı yayınlarına bakıyorum Bird. Onlarcası bir arada ötüşerek çiftleşmeye çalışırmış gibi tepişen tiplerin, kulak tırmalayıcı seslerini duymuşsundur," dedi kadın, mahsus kalınlaştırdığı belli olan sesiyle.

Bunun üzerine Bird, cesur davranarak onu işe alan talihsiz yayın kuruluşunda patlak veren skandallar dizisini ve daha öncesinde üniversitede aynı sınıfta okurken, iriyarı olmasının ötesinde aşırı kilolu kızın gözleri ve burnunun çevresindeki hatları sansarı andıran bu sınıf arkadaşına karşı tiksinti duyduğunu net olarak anımsadı.

Bird, içinde konserve kutuları ve bira şişeleri olan kesekâğıtlarını televizyonun üzerine koyduktan sonra, iki nikotin bağımlısı kadından çekinerek, "Bu ağır duman bulutunu dağıtmak gerek," dedi.

Himiko mutfağın havalandırma penceresini açmaya gitti. Fakat kadın yatakta kalarak, gözleri dumandan yanan Bird'e aldırmaksızın tırnaklarını gümüş rengine boyadığı küt parmaklarıyla yeni bir sigara yaktı. Bird, gümüş kaplama çakmaktan çıkan turuncu alevin ışığında, kâküllerin örttüğü, ama yine de bir kadın için fazla geniş alnın derinleşmiş kırışıklarını ve koyu sinirlerin dolaştığı gözkapaklarının hafifçe seğirdiğini görebildi. Kadının bir şeyler gizliyor olabileceğini düşünerek temkinli davranmaya karar verdi.

"İkiniz de sıcağa dayanıklısınız herhalde."

"Aksine çok hassasız. Kendimizden geçecek gibi oluyoruz," diye yanıtladı Himiko'nun kadın arkadaşı, nazik bir ses tonuyla. "Yalnız, samimi bir arkadaşla sakin sakin konuşurken, odanın içindeki havanın sürekli değişmesi hoşumuza gitmiyor."

Himiko televizyonun üstündeki biraları alıp buzdolabının buz tepsisine tıkıştırarak, konserveleri tek tek kontrol edip hamarat bir kadın gibi ortalıkta dolaşıyordu. Gece yarısı yayın yönetmeni onun hareketlerini eleştiren bakışlarla izliyordu. "Bu kadın ben ve Himiko'yla ilgili sıcak haber hazırlayıp yayımlayabilir, bu gece bile kendimizi yayında görebiliriz."

Bird'ün Afrika haritasını, Himiko yatak odasının duvarına raptiyeyle tutturmuştu. Bir de, Bird'ün çantasına yerleştirdiği Afrikalının romanı ölü fare leşi gibi yerde duruyordu. Himiko yatakta uzanıp romanı okurken, kadın arkadaşı gelmiş olmalıydı. Bunun üzerine Himiko kapıyı açmaya gidip, kitabı da öylece bırakmıştı herhalde. "Benim Afrika'yla ilgili hazinelerim böylesine değer-

siz mi? Uğursuzluğa işaret." Bird'ün aklından bu düşünceler geçerken biraz da içerlemişti. "Ben ömrüm boyunca Afrika göğünü göremem herhalde. Afrika seyahatim için para biriktirmek bir yana, günlük yaşamımı sağladığım parayı kazandığım işyerinden de kovuldum."

"Dershaneden kovuldum. Yaz tatilindeki özel kurstan itibaren çalıştırmayacaklar," dedi Bird, Himiko'ya.

"Bu da nereden çıktı şimdi, Bird?"

Çaresiz akşamdan kalmalıkla kususunu, özenti bir adalet savunucusunun şikâyetini anlattıysa da, konu gitgide cıvık ve rahatsız edici bir hal alınca, içini tiksinti kaplayan Bird konuşmasını kısa kesti.

"Senin müdüre itiraz etmen gerekirdi. Midenin bozuk olduğunu söyleyecek öğrenciler olduğuna göre, onları arkana alman hiç de kötü bir şey olmazdı! Bird, işten atılmayı neden bu kadar kolay kabul ettin?" dedi Himiko, biraz heyecanlanarak.

"Doğru, ben işten atılmayı neden o kadar kolayca kabul ettim?" diye düşünen Bird o an, henüz kaybettiği dershane öğretmenliği için pişmanlık duydu. "Bu iş o kadar kolaylıkla, yarı yarıya şaka gibi vazgeçilecek bir iş değildi.Üstelik kayınpederime nasıl söylerim? Anormal bebeğimin doğduğu gün körkütük sarhoş olup, ertesi gün o sarhoşluğun akşamdan kalmalığıyla işten atılmama neden olacak bir hata yaptım. Hocaya böyle bir şeyi nasıl söylerim? Üstelik o gün içtiğim viskinin hocanın verdiği Johnnie Walker olduğunu..."

"Bu dünyada gerçekten haklı olarak hak iddia edebileceğim hiçbir şey kalmadığı hissine kapıldım. Üstelik müdürle yaptığım görüşmeyi mümkün olduğunca kısa kesmek istedim. Onun için de her şeyi itirazsız kabul ettim."

"Bird şu an sen kendi çocuğunun ölümünü beklediğin için, bu dünyayla ilgili tüm haklarını kaybettiğini mi

söylemeye çalışıyorsun?" dedi, dışarıdan lafa karışan kadın yönetmen.

Himiko, Bird'ün içine düştüğü felaketi kadın arkadaşına tüm ayrıntılarıyla anlatmış olmalıydı.

"Sanırım öyle," dedi Bird, Himiko'nun boşboğazlığı ve kadın yönetmenin işgüzarlığı sinirini bozmuştu. Bird, kendini artık herkes tarafından bilinen bir skandalın baş oyuncusu olarak rahatlıkla hayal edebiliyordu.

"İşte bu şekilde, bu dünyada hiçbir hakkının kalmadığını düşünmeye başlayan insanlar intihar ediyor, Bird. Sen etme," dedi Himiko.

"İntihar? Bu da nereden çıktı şimdi?" dedi Bird, yüreğinin derinliklerinden yükselen korkuyla.

"Benim kocam, o hislere kapılır kapılmaz intihar etti," dedi Himiko. "Eğer, sen de tutar bu odada kendini asmaya kalkarsan, ben kendimi cadı gibi hissederim."

"İntihar gibi bir şeyi hiç aklıma getirmedim," dedi Bird, kararlılıkla.

"Senin baban intihar etmişti, değil mi Bird?"

"Bunu sen nereden biliyorsun?" dedi Bird, şaşırarak.

"Kocamın öldüğü akşam beni teselli etmeye çalışırken sen söyledin. İntiharın sık karşılaşılan bir olay olduğunu bana yutturmaya çalışarak."

"Sanırım ben de bir hayli panik olmuştum," dedi Bird, omuzları düşerek.

"Babanın intihar etmeden önce seni dövdüğünü de anlattın."

"Nasıl oldu?" diye sordu kadın yönetmen, merak içerisinde.

Bird ağzını sımsıkı kapattığı için, olayı Himiko anlattı. Bird altı yaşındayken babasına şu soruyu sormuştu:

"Baba ben doğmadan yüz yıl önce neredeydim? Öldükten yüz yıl sonra nerede olacağım? Sen öldükten sonra bana ne olacak?"

Genç babası hiçbir şey söylemeksizin, Bird'ü öldüresiye dövmüş, Bird'ün dudağı yırtılmış, kan içinde kalmış, ama yaşadığı ölüm korkusunu da üzerinden atmıştı. Fakat babası, o olayın üstünden üç ay geçtikten sonra Alman ordusunun Birinci Dünya Savaşı'nda kullandığı tip bir tüfekle kafasını patlatarak intihar etmişti.

"Benim çocuğum ölecek olursa, en azından bir korkumdan kurtulmuş olacağım," dedi Bird, aklında babasıyla ilgili anıları canlanırken. "Benim çocuğum altı yaşına geldiğinde, bana aynı soruyu soracak olursa nasıl yanıtlayacağımı bilmiyorum çünkü. Ben bir kez bile ölüm korkusunu unutturacak ölçüde dövemem çocuğumu."

"Her neyse. İntihar etme Bird."

"Taktın kafana," dedi Bird, loş karanlıkta güçlükle seçebildiği Himiko'nun gözlerindeki şişkinliğe bakıp, tuhaf bir şeyler olduğunu sezinleyince bakışlarını kaçırarak.

Himiko'nun suskunlaşması üzerine, kadın yönetmen sabırla sırasını beklemiş gibi Bird'le konuşmaya başladı.

"Uzakta bir hastane köşesindeki kendi çocuğunun yalnızca şekerli su verilerek, güçsüz düşüp ölmesini beklemek... Esas en olmayacak iş bu değil mi Bird? Kendini aldatarak, bulanık ve tedirginlik içerisinde! İşte onun için böylesine keder yüklüsün. Yalnızca sen değil Bird, Himiko bile ne kadar zayıflamış."

"Fakat yanıma alıp öldürmem de mümkün değil," dedi Bird.

"Aksine bu, kendi ellerini kirletmen daha dürüstçe olur. Kendini de aldatmamış olursun Bird. Artık bir cani olmaktan kaçamazsın. Neden cani olman gerekiyor dersen de, nedeni anormal doğan bebekten sizin karıkoca olarak yaşadığınız tatlı hayatı korumaya çalışıyor olman. Tam bir egoizm mantığı. Kan kokan pis işleri hastaneye

bırakıp, kendisi uzaklarda aniden bir talihsizlikle karşılaşan iyi adam; mağdur rolünü oynayışına baktıkça, ruh sağlığının yerinde olduğundan şüphe ediyorum. Bunun kendini kandırmaktan başka bir şey olmadığını sen de biliyor olmalısın."

"Kendimi kandırmak? Gerçekten de, benim olmadığım bir yerde bebeğin ölmesini sinir harbi içerisinde beklerken, ellerimi asla kirletmediğimi düşünmem kendimi kandırmak olur," dedi Bird, tepkisini belli ederek. "Fakat ben, bebeğin ölümünde sorumluluğum olduğunu biliyorum."

"Gerçekten öyle mi acaba Bird?" dedi kadın yönetmen, Bird'ün sözlerinin tek kelimesine bile inanmayarak. "Bebeğin öldüğü andan itibaren, kafanın hem içinde hem de dışında birçok sorun üzerine çullanıverecek. Benim düşünceme göre de, bu bile bile kendini aldatmış olmanın cezası olur. Esas işte o zaman, Himiko'nun intihar etmemen için seni gözetlemesi gerekecek, ama olasılıkla sen acı çeken karının yanına dönmüş olursun."

"Karım, ben çocuğa arkamı dönerek ölmesine göz yumarsam, boşanmayı düşüneceğini söylüyor," dedi Bird, kendisiyle alay edermişçesine.

"Kendini kandırma zehrini bir kez tadan insanlar, bir daha kendilerini asla kurtaramazlar Bird," diyen Himiko, olabilecek en kötü kehanetini sürdürdü. "Bird, sen boşanmak yerine, var gücünle kendini savunacak, sorunu bulanıklaştırarak evlilik yaşamını devam ettirmeye çalışacaksın. Boşanmak gibi bir karar, kendini aldatma zehrini bir kez tatmış bir insan olarak senin asla gerçekleştiremeyeceğin bir şey Bird. Dahası, en önemli konularda karın sana güvenmeyecek, sen de özel yaşamında kendini kandırmanın gölgelerini bularak, kendi kendini çökmüş bir insan haline getireceksin. Hatta, sanırım şu an bile kendi kendini çökertme emareleri

görünmeye başlamış durumda."

"Sanırım çıkmaz sokaktayım. Bana çizdiğin gelecek çok karanlık." Bird'ün şakaya vurmaya çalışmasını, tombul ve iriyarı sınıf arkadaşı tüm kötü niyetiyle karşısına dikilirmiş gibi durduruverdi.

"Sen şu an zaten tam anlamıyla bir çıkmaz sokaktasın Bird."

"Fakat karımın anormal bir bebek doğurmuş olması, yalnızca bir kaza ve bizim sorumluluğumuz olan bir şey değil. Dahası ben, bebeği bir çırpıda boğup öldürecek kadar kötü bir insan olmadığım gibi, ne kadar hayati tehlike taşıyan bir çocuk olursa olsun, tüm doktorları seferber ederek, mümkün olan her türlü titizliği göstererek bebeği hayatta tutmaya çalışacak kadar iyi bir insan da değilim. Oğlanı alıp üniversite hastanesine teslim ederek, doğal ölümünü beklemekten başka yapabileceğim bir şey yok. Tüm bunlar yetmezmiş gibi, kendim de kendini kandırma hastalığına yakalanmış halde, fare zehiri yutturulduğum gibi, çıkmaz sokakta kapana sıkışmış bir fare haline gelsem bile, tüm bunlar karşısında yapabileceğim bir şey yok."

"Konu o değil Bird. Senin ya tam kötü ya da tam iyi olman lazım."

Bird odanın içindeki ekşimtırak tatlı havada, alkol kokusunun da olduğunun farkına vardı. Loş karanlık içerisinde bile olsa, kadın arkadaşının kızardığı, tüm sinirlerinin seğirmeye başladığı rahatlıkla anlaşılan yüzünü gördü.

"Sarhoştun demek. Yeni anladım."

"Öyle bile olsa, şimdiye kadar söylediklerimden hiç yara almadan kurtulabildiğini mi sanıyorsun?" dedi kadın arkadaşı, muzaffer bir kumandan edasıyla. Sonra hiç çekinmeden alkol yüklü nefesini salarak, "O halini Bird, yani bebek öldükten sonraki kendini kandırma kırıntıla-

rının ne sorunlar çıkaracağını şu an hiç göremiyorsun. Bird, sakın şu anki en önemli endişen, bebeğin ölmeyip de, güçlü bir şekilde yaşama sarılması olmasın?"

Bird'ün kalbi sıkışarak, tekrar her yerinden ter boşandı ve kendini kavgada yenilmiş bir köpek gibi hissederek sesini kesti. Sonra yine sessizce, dolaptan bira almaya gitti. Buz tepsisine doğrudan temas eden yüzü müthiş soğuduğu halde geri kalan kısmı ılık kalmış bira. Bird'ün bira içme hevesi o an kayboluverdi. Yine de o birayla birlikte üç bardak alarak yatak odasına döndüğünde, kadın yönetmen oturma odasındaki telefon masasında makyajını düzelterek, elbiselerini giymeye çalışıyordu. Bird oturma odasına sırtını dönerek kirli kehribar rengindeki birayı kendisinin ve Himiko'nun bardağına doldurdu. Himiko, oturma odasındaki kadın arkadaşına seslendiğinde, kadın, "Ben istemiyorum. Artık kanala gitmem gerekiyor," diye yanıtladı.

"Daha erken değil mi?" dedi Himiko, aşırı kadınsı bir cilveyle.

"Bird geri geldiğine göre, bana ihtiyacın kalmamış olsa gerek," dedi kadın, Bird'ü karanlık bir tuzağa çekmek isterrniş gibi. Sonra doğrudan Bird'e, "Ben o üniversiteden birlikte mezun olduğumuz kızların koruyucu tanrısıyım Bird. Hiçbiri henüz azim sahibi olamadığı için benim gibi bir koruyucu tanrı lazım herhalde. Onlardan biri zor bir sorunla karşılaştığında ben yardımlarına koşuyorum. Bird, Himiko'yu sizin karıkoca meselelerinize pek fazla karıştırma. Ben kişisel olarak, yaşadığın sorun yüzünden sana acıdım gerçi."

Taksi bulabileceği bir yere kadar kadın arkadaşıyla birlikte Himiko da çıkınca, Bird ılık biranın kalanını evyeye dökerek soğuk bir duş aldı. Fışkıran su damlaları altında titrerken, ilkokulda okulla çıktıkları gezide gruptan ayrıldığı yetrnezmiş gibi, esiri olduğu yalnızlık duygusu

ve kendine öfkelenmesine neden olan güçsüzlük duygusunu anımsadı. "Şu an ben zırhını yeni değiştirmiş yumuşak bir yengeç gibi, sefil tiplerin her türlü saldırısı karşısında teslim oluyorum. En rezil koşullardayım." Bebeğin doğduğu gece genç serserilerle kavga ettiğinde gösterdiği direnç, artık korku duymasına neden olacak ölçüde uzakta kalmış bir mucize gibiydi. Duşunu alan Bird, içindeki cinsel istek güçlenmiş halde yatağa dönüp, çırılçıplak yüzüstü uzandı. Dışarıdan yabancının kokusu silinmiş, evin her yanı kendine özgü eski kokusunu yeniden kazanmıştı. Orası Himiko'nun yuvasıydı. Himiko, her tarafa kendi kokusunu sindirerek kendi bölgesini belirlemediği sürece rahat edemeyen, korkan küçük hayvanlara benziyordu. Bird, artık o evin kokusuna alışmış, bazen o kokuyu kendi vücut kokusu gibi hissetmeye bile başlamıştı. Himiko dönüp gelecek gibi değildi. Duşla üzerinden akıtmayı başardığı eski terinin yerini, yeniden oluşan ter tabakası almıştı. Bird isteksizce kalkıp buzdolabına giderek, bir nebze soğuyan başka bir bira şişesini açtı.

Bir saat geçtikten sonra nihayet dönen Himiko, siniri bozulan Bird'e, "O kıskandı herhalde," dedi, özür dilermiş gibi.

"Kıskanmak?"

"O benim arkadaşlarım arasında en zavallı olanı. Onun için içimizden birinin arada sırada birlikte yattığı oluyor Bird. O ise bunu, bizim koruyucu tanrımız olduğu şeklinde yorumluyor."

Bebeği hastanede bir başına bırakarak geldiğinden beri, Bird ahlak algılamasını neredeyse kaybetmişti. Himiko ile kadın arkadaşının arasındaki ilişki özel bir şok yaratmamıştı.

"Söyledikleri kıskançlıktan kaynaklansa bile," dedi Bird, "ben onun söylediklerinden hiç yara almadan kurtulabileceğimi sanmıyorum."

10

Yatağa yüzüstü yatarak timsah yavrusu gibi başını kaldıran Bird ile boş zemine oturarak, dizlerine kollarıyla sarılan Himiko gece yarısının son televizyon haberlerini izliyorlardı. Gün ortasının sıcaklığı kaybolmuş, Bird ve Himiko eski çağlardaki mağara insanları gibi neredeyse çırılçıplak kendilerini rahat hissettiren serinliğin keyfini çıkarıyorlardı. Telefonun sesinin duyulamayacağı endişesiyle televizyonun sesini iyice kıstıklarından, odanın içerisinde arı vızıltısı gibi bir ses yankılanıyordu yalnızca. Bird o sesi, anlam ve duygu taşıyan bir ses olarak algılamadığı gibi, ekrandaki parlamaları ve art arda gelen gölgeleri anlamlı şekiller olarak algılayamıyordu. O an kendi ekranında, dış dünyadan bir sahne olsun çekip çıkarabilmek için uğraşıyordu. Sanki yalnız ahizesi olan bir iletişim aygıtı gibi, uzaklardan gelip gelmeyeceği belli olmayan çağrıyı bekliyordu. O ana kadar herhangi bir çağrı gelmediğinden, Bird yarı ölü sayılabilirdi. Aniden Himiko, dizlerine yerleştiriği Afrikalı Amos Tutuola'nın "Hayaletler Çalılığındaki Yaşamım" romanını yere düşürdü, vücudunu biraz öne çıkararak kolunu uzatıp televizyonun sesini açtı. Buna rağmen Bird, gözlerinin karşısındaki görüntülerden, kulağına gelen televizyon sesinden etkilenmiyordu. Televizyonun karşısında boş bakış-

larla bekliyordu yalnızca. Bir süre sonra, yine Himiko dizini ve tek elini zemine koyarak uzanıp televizyonu kapattı. Parlak cıva rengi nokta, hızla küçülüp kayboldu. Ölümün soyutlanmış şekli olabilirdi. Keskin bir izlenim edinen Bird "A!" diye kısa bir ses çıkarttı. "Şu an benim anormal çocuğum ölmüş olabilir." Bird sabahtan o gece yarısına kadar yalnızca telefon gelmesini beklemiş; ekmek, salam ve biradan oluşan yemekler ve Himiko'yla tekrarladığı sevişmeler dışında bir şey yapmamıştı. (Afrika haritasına dönüp bakmadığı gibi, Afrikalı yazarın kitabını da okumamıştı. Bird'ün Afrika tutkusu artık Himiko'ya geçmiş gibiydi; haritadan ve romandan başını kaldırmıyordu.) Aklından yalnızca bebeğin ölümüyle ilgili düşünceler geçiyordu. Artık süreklilik kazanmış bir geri çekilme içerisindeydi.

Himiko dizleri zeminde olduğu halde dönüp, gözlerinde tutkulu ışıltılarla Bird'e bir şeyler söyledi. Bird kadının sözcüklerinin anlamlarını kavrayamayıp, yalnızca gözlerini kısarak "Ne?" diye soruyla yanıtladı.

"Nükleer bombaların kullanılacağı dünyanın son savaşı başlayabilir Bird."

"Nereden çıktı şimdi bu?" dedi Bird, şaşırarak. "Bazen birbirinden kopuk şeyler söylüyorsun."

"Birbirinden kopuk?" Bu kez şaşırma sırası Himiko'daydı. "Şimdiki haber seni de şaşırtmadı mı?"

"Nasıl bir haberdi? Televizyona pek dikkat etmiyordum. Şaşırmamın nedeni başkaydı."

Himiko bir an Bird'e azarlar gibi baktıysa da, hemen Bird'ün yaramazlık hazırlığında olmadığı gibi, dalga da geçmediğini anladı. Himiko'nun gözlerindeki heyecan ışıltıları kayboluverdi.

"Toparla kendini Bird."

"Ne haberiydi?"

"Kruşçev nükleer bomba denemelerini yeniden baş-

lattı. Hem de şimdiye kadarki hidrojen bombasıyla karşılaştırılamayacak ölçüde büyük bir bombanın deneyi olacakmış."

"Haa, şu mesele," dedi Bird.

"Seni pek etkilemedi herhalde Bird."

"Eh..." dedi Bird.

"Çok tuhaf."

O an Bird, Sovyetler'in nükleer bomba denemelerini yeniden başlatmasının ilgisini çekmemesini, Himiko gibi kendisi de tuhaf buldu. "Üstelik şu an ben, Kruşçev'in nükleer silah denemelerini yeniden başlatması şöyle dursun, nükleer silahların kullanıldığı bir savaşın başladığı haberi geçilse bile ilgilenmeyecek durumdayım..."

"Nedendir bilemiyorum, hiçbir şey hissetmedim," dedi Bird.

"Son zamanlarda siyasi konulara tamamen ilgisiz mi kaldın?"

Bird'ün bir süre düşünmesi gerekti. Sonra konuşmaya başladı.

"Sen ve senin ölen kocanla birlikte sık sık eylemlere gittiğimiz öğrencilik zamanlarımız ölçüsünde uluslararası dengeler ve hükümetin tavrı konusunda hassas değilim. Fakat nükleer silahlar hep ilgimi çeken bir konuydu ve arkadaşlarımla birlikte kurduğumuz Slav Dilleri Araştırmaları Topluluğu'nun tek siyasi eylemi de nükleer silahlanmanın durması için yapılan gösteriye katılmak oldu. Dolayısıyla Kruşçev'in nükleer silah denemelerini yeniden başlatmasından etkilenmem gerekirdi ama sürekli televizyona baktığım halde hiçbir şey hissetmedim."

"Bird..." dedi Himiko, ağzının içinde kaybolan bir sesle.

"Tüm sinirlerim bebek sorununa çakılıp kaldı. Bunun dışında hiçbir şeye tepki veremez hale geldim," dedi Bird, kapıldığı endişeyle boş boş bakarak.

"Doğru Bird. Sen bugün on beş saat boyunca bebeğin ölüp ölmediğinden başka bir şey de konuşmadın."

"Evet, gerçekten de zihnim bebeğin hayaliyle kaplanmış durumda. Sanki tüm çizgiler bebeğe dönüşüyor gibi."

"Bu normal değil Bird. Eğer bebek ölmez de, bu durumda yüz gün devam edecek olursan aklını kaçırırsın."

Bird bir an yargılayıcı bakışlarla Himiko'ya sert sert baktı. Himiko'nun sözlerinin özünde bebeğe verilen şekerli su ve miktarı az sütün Temel Reis'in ıspanaktan aldığı enerjiyi verdiği anlamını yakalamış gibi. "Uff, yüz gün! İki bin dört yüz saat!"

"Bird, bu şekilde bebeği kafana takıp kalırsan, bebek öldükten sonra da aklından silip atamazsın. Senin şu an bebek konusunda takındığın psikolojik tavır doğru değil," dedi Himiko. Sonra *Macbeth*'den alıntı yaptı. "O şekilde düşünmeye başlaman doğru değil Bird. Bunu yaparsan aklını yitirirsin."

"Fakat şu an bebeği kafamdan silip atabilecek durumda değilim. Belki bebek öldükten sonra da bu durumum devam eder," dedi Bird. "Gerçekten de, benim için en berbat durum bebek öldükten sonra başlayabilir."

"Şu an bile hastaneye telefon edip, sütü koyulaştırmalarını isteyebilirsin," dedi Himiko.

"Olmaz," dedi Bird, sesini çığlığa yakın ölçüde yükselterek. "Sen bebeğin başındaki yumruyu görecek olsan, neden böyle düşündüğümü anlarsın!"

Himiko, Bird'ün o halini görünce, yüzünde üzüntülü bir ifadeyle başını iki yana salladı. Bir süre sonra odanın ışığını söndürüp Bird'ün yanına sokuldu. Artık hava, tek kişilik dar yatakta iki kişi yatsalar bile bunaltmayacak ölçüde serinlemişti. İkisi de suskunca bakışlarını tek bir noktadan ayırmadan hareketsiz duruyorlardı. Sonra Himiko, o cinsellik uzmanı tavırlarına yakışmayacak şe-

kilde beceriksizce vücudunu Bird'ünkine yapıştırmaya çalıştı. Bird bir kurumuş apış arası tüyü tutamını baldırının dış kısmında hissetti. Aklına getirmediği bir his, zihnini yalayıp geçti. Himiko'nun daha ileri giderek emekleme pozisyonunda üzerine çıkmadan kadınsı uykusuna dalmasını diliyordu. Öyle olmasına öyleydi ama kendisi uyanık olduğu sürece Himiko'nun da uyanık kalmasını istiyordu aslında. Zaman öylece aktı gitti. İkisi de diğerinin uyanık olduğunu hissettikleri halde, bunu bildiklerini karşısındakine hissettirmemeye çalışıyordu. Yine de, Himiko sonunda o ölü taklidi durumuna katlanamayarak aniden, "Bird, sen dün gece rüyanda bebeği gördün değil mi?" diye sordu, nedeni belirsiz bir heyecanla.

"Evet, gördüm. Neden sordun?" dedi Bird.

"Nasıl bir rüyaydı?"

"Ay yüzeyindeki darmadağınık kayaların arasına bebek sepeti konmuştu. Bu kadardı işte. Basit bir rüyaydı."

"Sen bebek gibi kıvrılıp, yumruklarını sıkarak ağzını kocaman açtın, 'ıngaa, ıngaa' diye ağladın. Hem de uyanmadın."

"Hayalet öyküsü gibi. Normal değil!" dedi Bird, dolup taşan bir utanç havuzuna atılıvermiş gibi öfkelenerek.

"Çok korktum. Öylece kalıp, normal haline dönemeyeceksin sandım."

Bird karanlığın içinde yanakları yanmaya başlamış halde suskun kaldı. Himiko da hiç kımıldamıyordu.

"Baksana Bird. Bu olay, şimdiki gibi senin kişisel sorunun olmayıp da, beni de doğrudan ilgilendirseydi, sana çok daha iyi destek olabilirdim," dedi Himiko nihayet, Bird'e onun sayıklama şeklini anlatmaktan pişman olduğu anlaşılabilecek bir ses tonuyla.

"Haklısın. Bu benim kişiselliğimle sınırlı, kişisel bir sorun," dedi Bird. "Kişisel sorunlar arasında, tek başına

o sorunun mağarasında ilerledikçe, sonunda insanların tümünü ilgilendiren, geniş bir çıkışa ulaşıldığı da olur. Öyle sorunlar da yok mudur? O durumda bunalmış haldeki kişi, o bunalımın meyvesini almış olur. Karanlık mağarada acı anlar yaşayan, ama yeryüzüne çıkmayı başardığı anda torba dolusu altın elde eden Tom Sawyer gibi! Ancak, benim şu anki kişisel sorunumdaki acıyı yaşama rolü, diğer tüm insanlardan soyutlanmış halde. Kendime ait dikine bir çukuru, çaresizce kazmaya devam etmekten başka bir şey yapmıyorum. Aynı şekilde karanlık çukur içerisinde sıkıntılı terler döküyor bile olsam, benim kişisel sorunumdan hiçbir insansı anlam çıkmaz. Yalnızlık ve utanç içerisinde kazılan iğrenç bir çukur. Benim Tom Sawyerım o derin çukurun içerisinde aklını yitirebilir."

"Deneyimlerim bana, insanla ilişkili olduğu sürece tamamen yalnız bir sıkıntının olamayacağını söylüyor Bird. Kocam intihar ettikten hemen sonra, frengi-fobiye yakalandım. O tehlikeyi fazlasıyla taşıyan bir adamla önlem almadan yattım. Oldukça uzun bir süre korkudan bunaldım. O sıkıntıyı yaşarken, öylesine yalnız ve gereksiz bir sinir harbi olamaz diyordum, kendi kendime. Fakat o halimden kurtulmayı başardığımda elde ettiğim şeyler de oldu. O günlerden sonra, ne kadar tehlikeli adamlarla yatarsam yatayım frengi korkum uzun sürmedi çünkü."

"Öyleyse, karım ikinci seferde de anormal bir bebek doğurursa pek fazla sıkıntı yaşamam," dedi Bird, alay ederek.

"O anlamda söylemedim Bird," dedi Himiko, hayal kırıklığı içerisinde. "Baksana Bird. Senin bu sorununu dikine bir çukurdan, çıkışı olan bir mağaraya çevirebilsen keşke."

"Buna imkân yok," dedi Bird.

Bunun üzerine Himiko sonunda, "Bira ve uyku ilacı alıp da geleyim. Sen de ister misin Bird?" dedi.

İstiyordu, ama telefonun çalışını kaçırmaması gerekiyordu. İçindeki isteği bastırmaya çalışarak, çatallaşan sesiyle, "Ben istemiyorum. Sabah kalkınca ağzımın içinde uyku ilacı tadı olması hoşuma gitmiyor," dedi. Ben istemem, demesi de yeterli olurdu. Fakat Bird'ün, uyku ilacı ve bira gereksinimini örtmesi için daha fazla sözcük kullanması gerekiyordu.

"Emin misin?" dedi Himiko, uyku ilacını birayla içerken hiç merhamet göstermeden. "Söyledin de aklıma geldi. İnsanın dişi çıktığında da aynı tat oluşuyor değil mi?"

Nihayet Himiko yattıktan sonra Himiko'dan tarafta kalan kolu, kaburgaları ve karnı elefantiyaz geçiriyormuş gibi katılaştıkça Bird bir türlü uyuyamadı. Bir başkasıyla aynı yatakta yatmanın, kendi vücudunun haksızlık ölçüsünde fedakârlıkta bulunması gerektirdiğini düşündü. Evlendikten sonra ilk yıl boyunca karısıyla aynı yatakta yattığını anımsadığında, belleğinin kendini yanılttığını düşündü. Bird sonunda karar vererek yataktan inip doğrudan yere yatmak için doğrulmaya çalıştığında, derin uykudaki Himiko, Bird'ü ürkütecek ölçüde hayvani bir inleme çıkartarak, dişlerini gıcırdata gıcırdata Bird'e yapıştı. Bird yine baldırının dış kısmında aynı tüyleri hissetti. Himiko'nun hafif aralık ağzının içinden paslanmış metal kokusunu andıran bir koku geliyordu.

Bird öylece kımıldayamaz halde, vücudundaki artan ağrıların çaresizliği içerisinde uyanık kalmaya devam etti. Sonra dikenli bir kuşku içini sarıverdi. Aniden, o doktorla hemşirenin, bebeğe aslında her saat başı on litre koyu süt veriyor olabileceği kuşkusu, göğsünün üzerine bir ağırlık gibi çöküverdi. "Bebeğin ölümü beklediği o hücre ne kadar kuşkulu bir yer." Bird'ün gözlerinin önünde, bebeğin

iki kafasındaki iki kırmızı ağzı açarak süt içtiği bir sahne canlandı. Bird'ün vücudunun her yanına alev düşmüştü artık. Bebeğin ölümüne göz yummanın utancı hafifleyerek, terazinin diğer kefesindeki, garabet bebeğin tacizine uğradığı mağduriyet hissi ağırlaşarak, Bird'ü çevreleyen psikolojik denge bozulmuştu. Egoist bir endişe içerisinde tere battı. Artık, karanlığın içinde siluetler halinde duran mobilyalar dahil hiçbir şey göremiyor, arabaların motor sesleri dahil hiçbir şey duyamıyordu, vücudundan yükselen ateş ve teri derisinde hissedebilen bir varlığa dönmüştü. Tarım ilacı yemiş tırtıl gibi, yattığı yerde yeşilimtrak ter akıtıyor gibiydi. "O doktorla hemşire, garabet bebeğe kesin on litre koyu süt veriyorlardır..."

Gün doğduğunda, Bird o utanç verici kuruntusunu Himiko'ya anlatamayacaktı. Çünkü, gece yarısı yayınlarının kadın yönetmeninin öngördüğü bir kuruntuydu. Fakat Bird, telefon beklemeye katlanamaz hale gelerek, sabah olur olmaz üniversite hastanesinin bebek yoğun bakım ünitesine koşturacağını biliyordu. Gün doğana kadar telefon çalmadı. Uykusuzlukla karşıladığı yaz sabahının sabah ışıkları perdenin aralığından süzülmeye başladığında bile, katran havuzuna gömülmüş gibi tere batan Bird'ün kulağına gaipten gelen sesler dışında hiçbir zil sesi gelmedi.

Doktor ve Bird, her ikisi de yüzlerinde huysuz bir ifadeyle omuz omuza sessizce durmuş, akvaryumda ahtapot izliyorlarmış gibi cam panelin ardındaki yatağa bakıyorlardı. Bebeğin halinde özel bir önlem alınmış gibi gizemli bir hava yoktu; kuvözden çıkartılarak normal yatağa, tavşan dudağı ameliyat edilen bir bebekle aynı şekilde, tek başına yatırılmıştı. Bird, o haşlanmış karides gibi kıpkırmızı bebeğin güçsüzleştiğini hiç sanmıyordu. Hatta biraz büyümüş gibiydi. Aynı şekilde başındaki

yumru da gelişmişe benziyordu. Bebek kendi yumrusunun ağırlığıyla dengeyi sağlayabilmek için başını arkaya eğmiş, yumuk ellerini kulaklarına yapıştırmış halde başparmağının bileğe bitiştiği kısmını sık sık başına sürtüyordu. Gözlerini de yüzünün yarısı kırış kırış olacak ölçüde sımsıkı kapatmıştı. Bebek herhalde yumruyu kaşımaya çalışıyordu ama eli oraya kadar uzanmıyordu.

"Başındaki yumru kaşınıyor mudur acaba?"

"Ne?" dedi doktor. Sonra Bird'ün sorusunu anlayarak, "Kim bilir. Yalnız yumrunun alt tarafındaki derisi her an yırtılacakmış gibi enfeksiyon kapmıştı, kaşınıyor olabilir. Bir kez oraya antibiyotik iğnesi yaptık, ama yine de o kısımda yırtılma olabilir. Yırtılırsa da, bebek solunum güçlüğü içerisine düşebilir" dedi.

Bird doktoru süzerek ağzını açacak gibi olduysa da, neticede susup yutkundu. Bird, bu bebeğin ölmesini istediğini anımsayıp anımsamadığından emin olmak istemişti. Bunu yapmazsa, o gece de yine kuşkular içerisinde kıvranıp duracağını çok iyi biliyordu. Fakat yine de, yutkunmaktan başka bir şey yapamadı.

"Önümüzdeki iki gün içinde her şey belli olur," dedi doktor.

Bird, kulağının hizasındaki kırmızı tombul elini başına sürtüp duran bebeğe baktı. Bebeğin kulağı tıpkı Bird'ün kulaklarıydı. Bird sesinin oraya ulaşmasından çekinirmiş gibi kısık bir sesle, "Teşekkür ederim," dedi.

Sonra yüzü kızarmış halde, doktoru başını eğerek selamlayıp, üniteden çıktı. Arkasındaki kapı kapandığında, Bird doktora isteği konusunda ısrarlı olduğunu hatırlatmadığına pişman olmuştu bile. Koridorda yürürken, ellerini kulaklarının arkasına götürüp, başparmaklarının bileklerine birleştiği kısımları saçlarına sürttü. Sürterken, arkadan ağırlıkla çekiliyormuş gibi başını arkaya eğdi. Sonunda, kendisinin, başında yumru taşıyan bebe-

ğin duruşunu ve hareketlerini bilinçsizce taklit ettiğinin farkına vararak telaşla çevresine bakındı. Koridorun köşesindeki sebilin başında, iki hamile ifadesiz yüzleriyle ona bakıyorlardı. Bird kusacak gibi olup, telaşla bağlantı koridoruna ilerledi.

Üniversitenin önündeki restoranın yakınlarında arabayı park edebileceği bir yer ararken, onu dikkatle gözleyen arkadaşı restorandan dışarı çıktı. Bird nihayet arabayı park ederek kol saatine baktı. Yarın saat geç kalmıştı. Arabadan indiğinde yanına gelen arkadaşının yüzünde yargılayıcı bir ifade vardı.

"Arkadaşımın," dedi Bird, kan kırmızısı spor arabayı açıklamak amacıyla. "Geç kaldım, kusura bakmayın. Herkes geldi mi?"

"Hayır, yalnız sen ve ben. Diğer üyeler, şu Kruşçev'in nükleer denemeleri yeniden başlatmasını protesto etme mitingine katılacağız diye Hibiya'ya gittiler."

"Demek öyle oldu," dedi Bird. Sonra, o sabah Himiko'nun durumla ilgili bilgi veren gazeteyi okuduğunu bildiği halde, hiç oralı değilmiş gibi yaptığını anımsadı. "Ben şu an tamamen, garabet bir bebek gibi kişisel bir belayla boğuşuyorum. Gerçek dünyaya sırtımı dönmüş haldeyim. Fakat bunun nedeni de, yerkürenin kaderi için mitinge katılan tipleri, yumrulu bebeğin ısırmamış olması."

Sinirli olduğu halinden anlaşılan arkadaşı, durumu kolayca kabullenen Bird'e yargılayıcı bir bakış fırlattıktan sonra, "Üyeler Delçev meselesine pek bulaşmak istemiyor. Onun için Kruşçev mitingini bahane ettiler. Hibiya'daki açık hava konser alanında, on on beş bin kişinin hep bir ağızdan bağırmasını Kruşçev tınmaz bile," dedi.

Bird, Slav Dilleri Araştırmaları Topluluğu'nun diğer üyelerini tek tek aklına getirdi. Gerçekten de, iyice ça-

mura batan Delçev'le ilgili bir meseleye bulaşmak onlar için sorun olurdu. Onlar, birinci sınıf ticaret firmasının dış ticaret firması çalışanları, dışişleri bakanlığı bürokratları, üniversite asistanlarıydı. Delçev olayı skandal haline gelip de gazetelere düştüğünde, bir parça bile olayla ilgili olurlar ve üsleri de durumu anlarsa, bu onlar için başlı başına bir sorun haline gelirdi. Dershane öğretmeni, üstelik o işinden bile yakında ilişiği kesilecek olan Bird kadar özgür bir kişi daha yoktu.

"Peki ne yapıyoruz?" diye sordu Bird, arkadaşına.

"Yapacak bir şey yok. Topluluk olarak, elçiliğin Delçev'i ikna etme talebini olduğu gibi geri çevirmek durumundayız."

"Sen de mi, Delçev meselesine bulaşmak istemiyorsun?"

Bird altında hiçbir anlam gizlemeden, yalnızca merak için sormuştu ama arkadaşı, aniden utanmasına neden olmuş gibi hiddetli gözlerle Bird'e bakıverdi. Bird, arkadaşının Delçev'i ikna etme talebinin geri çevrilmesini hemen kabul edecek bir Bird ümit ettiğini anlamış, şaşırmıştı.

"Fakat," dedi Bird, suskunlaşan arkadaşına, sakin bir ses tonuyla. "Delçev açısından bakarsak, bizim söyleyeceklerimizle ikna olması son şansı değil mi? Başarısız olursak durum açığa çıkar. Hal böyleyken, elçiliğin istediğini geri çevirmek içime sinmiyor açıkçası."

"Elbette, Delçev bizim sayemizde ikna olursa sorun yok. Fakat işler yolunda gitmez de, Delçev olayı skandal haline gelirse uluslararası bir olaya karışmış oluruz. Dürüst olmak gerekirse Delçev olayına bulaşmayı pek istemiyorum," dedi arkadaşı, bakışlarını Bird'den ayırıp, spor arabanın kuzu ciğeri gibi duran sürücü koltuğuna bakarak.

Bird, arkadaşının kendisinin daha fazla direnmeden

kabul etmesini söylemeye çalıştığını hissedebiliyordu. Fakat Bird, skandal, uluslararası sorun gibi sözlerden hiç etkilenmemişti. Zaten Bird, garabet bebek skandalına boğazına kadar batrnıştı ve bebekle ilgili ailevi sorunlar, her türlü uluslararası sorundan daha somut bir halde ve tüm ağırlığıyla Bird'ün üzerine çullanmıştı. Bird, Delçev'in çevresinde gizleniyor olabilecek her türlü tuzak korkusundan özgürdü. Bebek olayı başladığından beri ilk kez, Bird başkalarıyla karşılaştırıldığında günlük yaşamda ne kadar rahat olabileceğini düşündü.

"Slav Dilleri Araştırmaları Topluluğu Delçev'i ikna ricasını reddedecekse bile, ben tek başıma da olsa görüşmeye gitmek istiyorum. Onunla samimiyetimiz vardı ve Delçev olayı gün yüzüne çıkıp, bir skandal patlak verse bile benim için sorun olmaz," dedi Bird. Doktorun sözüyle ortaya çıkan boş zamanı, şu iki günü doldurmak için yapacak bir işe ihtiyacı vardı ve Delçev'in o eve kapanmış halini görmeyi de gerçekten istiyordu.

Arkadaşının yüzündeki ifade, Bird'ü utandıracak derecede çabucak değişiverdi.

"Sen nasıl istiyorsan öyle yap. Bence en iyisi bu olur," dedi arkadaşı, coşkulu bir sesle. "Aslında içimden senin üstlenmeni istiyordum. Senden başka diğer üyeler, Delçev meselesini duyar duymaz tabanları yağlamaya hazırlandılar, ama Bird, yalnızca sen sakin ve isteklisin. Hayran olmamak elde değil."

Bird dili çözülen arkadaşını kırmamak için sakince gülümsedi. O an bebek sorunu dışında ne tür bir olay olursa olsun sakin ve istekli olabilirdi. "Orası öyle, ama garabet bebek prangası takılmamış bu Tokyo insanlarının benden medet ummaları için bir neden de yok."

"Öğlen yemeği benden olsun Bird," dedi arkadaşı, telaşla. "İstersen önce birer bira içelim."

Bird başıyla onayladı. Restorana doğru yan yana yü-

rüdüler. Bird'ün karşısına oturup, garsona bira sipariş eden keyif içerisindeki arkadaşı şöyle dedi:

"Bird, ellerinin başparmaklarının bileğe bitiştikleri kısımları başına sürtmek, senin üniversiteden beri sürdürdüğün bir alışkanlık mı?"

Bird bir meyhane ile Kore restoranının arasında açılmış çatlak gibi duran elli santim enindeki dar sokağa vücudunu yan çevirerek girerken, o labirentin gizli bir çıkışı olup olmadığını sordu kendi kendine. Arkadaşının verdiği haritada orası bir çıkmaz sokaktı ve Bird'ün az önce girdiği yer, çıkınazın tek girişiydi. Çıkınazın mideyi andıran bir şekli vardı, hem de bağırsak çıkışı kapalı bir mide. Böylesine kapalı bir yerin dibinde bir kaçak ya da kaçak yaşamayı düşünerek saklanan biri rahat edebilir miydi acaba? Delçev saklanacağı yer olarak öyle bir yeri seçecek kadar baskı altında mıydı acaba? Olasılıkla Delçev artık orada değildi. Bird bu düşünceyle içindeki ağırlığı hafifleterek, sokağın diğer ucundaki, dağ kalesine ulaşan gizli geçidi andıran girişine geldiğinde durup, terle kaplanan yüzünü sildi. Başını yukarı kaldırdı; yazın öğlen güneşi kızgın platin gibi sokağa vuruyordu. Bird ışıltılar saçan gökyüzüne bakar halde, gözlerini kapatıp, başparmağının etli kısmını kaşınan kafasına sürttü. Sonra, ellerini silkermiş gibi indirerek, geriye yatırdığı başını doğrulttu. Uzaklarda bir kız, delirmiş gibi haykırıyordu.

Bird ayakkabılarını çıkartarak tek elinde tutup, toz yüzünden pütür pütür olmuş antreye girip, ana girişteki merdivenlerden çıkarak binanın içinde ilerledi. Hücre kapılarını andıran kapılar koridorun sol tarafında sıralanmıştı. Sağ taraftaki duvar kargacık burgacık yazılarla doluydu. Bird kapılardaki numaraları kontrol ederek dip tarafa doğru ilerledi. Her kapının arkasında birilerinin olduğu anlaşılabiliyordu ama tüm kapılar kapalıydı. O

apartmanda oturanlar yaz sıcağına nasıl dayanabiliyorlardı acaba? Himiko önde giden örneklerden biriydi, ama o şehirde gündüz ortasında kapılarını kapatıp eve kapanan insan türü ne ara o kadar çoğalmıştı acaba? Sonuçta, Bird koridorun dibine kadar giderek, orada iç cep gibi saklanmış dar ve dik bir merdivenle karşılaştı. O sırada arkasını döndüğünde apartmanın girişinde iriyarı bir kadının oraların hâkimiymiş gibi bir edayla kendisine baktığını gördü. Kadının cüssesi apartmana dışarıdan gelen tüm ışığı kestiğinden, koridor da, kadının kendisi de karanlıkta kalmıştı.

"Ne arıyorsun?" dedi kadın, köpek kovalarmış gibi bir el hareketiyle.

"Yabancı bir arkadaşımı arıyorum," dedi Bird, çekingen bir sesle.

"Amerikalı mı?"

"Genç bir Japon kadınla kalıyor..."

"Haa, o Amerikalı, ikinci katta ilk odada," dedikten sonra ansızın kayboldu kadın.

Eğer o "Amerikalı" Delçev ise, o iriyarı kadının sempatisini kazanmış olmalıydı. Fakat Bird, beyaz ahşap merdivenleri tırmanırken biraz da kuşkuluylu. Ancak, son derece dar koridorda döner dönmez, gözlerinde şaşkın bakışlarla da olsa, kollarını iki yana açarak kendisini karşılayan Delçev'i gördü. Bird aniden sevindi. O, apartmanda kapısını açıp sıcak havayı dağıtmaya çalışarak sağlıklı bir yaşam için çabalayan tek kişiydi. Bird ayakkabılarını koridorun duvar dibine bıraktıktan sonra koridora yarı yarıya çıkmış halde gülümseyen Delçev'le tokalaştı. Delçev'in üzerinde yalnızca maraton koşucuları gibi mavi bir şort ve atlet vardı. Kafasındaki kızıl saçları kısacık kestirmiş olmasına rağmen, yine kızıl posbıyık bırakmış Delçev'de, Bird kaçak yaşadığını anımsatacak bir iz göremiyordu. Fakat, o apartmana kapandığından

beri yıkanma fırsatı bulamamış olacak, ufak tefek Delçev'den iriyarı adamlar gibi ağır bir koku geliyordu. Bird ve Delçev yarım yamalak İngilizceleriyle selamlaştılar. Delçev kız arkadaşının saçını yaptırmaya gittiğini söyledi. Sonra Bird'ü odaya davet etmek istediyse de, Bird çoraplarının kirli olduğu bahanesiyle teşekkür etti, koridorda ayakta konuşmayı sürdürdüler. Delçev'in odasında tek bir mobilya bile yoktu; odanın iç tarafındaki tek cam açıktı ama yirmi santim ötesi sağlam ahşap duvarla kapatılmıştı. Olasılıkla ahşap duvarın arkasında, bu taraftaki insanların görmesi istenilmeyen, başkalarına ait bir özel yaşam alanı vardı.

"Delçev, senin ülkenin büyükelçiliği, acilen geri dönmeni istediklerini söylüyor," diyerek doğrudan konuya girdi Bird.

"Ben dönmem, kız arkadaşım kalmamı istiyor," diye yanıtladı Delçev, gülümseyerek.

Bird ile Delçev'in söz dağarcığı kıt İngilizceleriyle konuşmaları, duruma oyunsu bir hava katıyordu. İkisi karşılıklı olarak birbirlerinde gereksiz streslere yol açmadan, ama bir o kadar da net konuşabiliyorlardı.

"Ben son aracıyım. Benden sonra sizin elçiliğinizin elemanları, olmadı Japon polisi gelecek."

"Japon polisi hiçbir şey yapamaz. Ben diplomatım çünkü."

"Öyle mi? Fakat elçilik mensupları seni götürecek olurlarsa, doğruca ülkene geri gönderirler değil mi?"

"Evet, bunu bekliyorum. Sorun çıkarttığım için, kıdemim dondurulur, belki diplomatlıktan bile atılırım."

"İşte o yüzden, durum henüz skandala dönüşmeden elçiliğe dönmen daha iyi olmaz mı?"

"Dönmem. Kız arkadaşım kalmamı istiyor," dedi Delçev, yüzündeki derin gülümsemesiyle.

"Siyasi olarak değil de, gerçekten yalnızca kız arka-

daşından kaynaklanan duygusal nedenler yüzünden mi burada saklanıyorsun?"

"Evet, öyle."

"Tuhaf bir adamsın Delçev."

"Neden tuhafım?"

"Kız arkadaşın İngilizce bilmiyor, değil mi?"

"Biz hep sessizce birbirimizi anlıyoruz."

Bird'ün içindeki üzüntü filizi serpilmeye başlamıştı.

"Eh, ben durumu rapor ettikten hemen sonra, sizin elçiliğin adamları seni götürmeye gelirler herhalde."

"Benim isteğim olmadan götüreceklerine göre yapacak bir şey yok. Kız arkadaşım bunu anlayacaktır."

Bird, güçsüzce başını iki yana sallayıp, kendi rolünün sona erdiğini anlatmak istedi. Delçev'in kızıl bıyıklarının çevresindeki, kızıla çalan altın sarısı sakallar da ter damlalarıyla kaplanmış, ışıldayarak salınıyordu. Sonra biraz daha dikkatli baktığında, Delçev'in vücudundaki tüm tüylerin ter damlalarıyla kaplı olduğunu gördü.

"Öyleyse durumu bu şekilde bildireceğim," diyen Bird, ayakkabılarını almak için çömeldi.

"Bird, bebeğin doğdu mu?" diye sordu Delçev.

"Doğdu, ama anormal bir bebek. Şu an bebeğin ölmesini bekliyorum yalnızca." Bird neden olduğunu anlayamadan, itiraf edivermişti. "İki kafası varmış gibi feci görünen bir beyin fıtığı."

"Neden ameliyat ettirmeyip de, ölmesini bekliyorsun?" diyen Delçev'in yüzündeki gülümseme kaybolmuş, yerini erkeksi bir öfkeye bırakmıştı.

"Benim çocuğumun ameliyat olup da normal bir yaşam sürme ihtimali yüzde bir bile değil," dedi Bird.

"Kafka babasına yazdığı bir mektupta şöyle der: Çocuklar için ana babanın yapması gereken tek şey onları bağrına basmaktır. Sen çocuğu bağrına basmak yerine,

reddetmiş olmuyor musun? Babasın diye, başka bir canlının yaşamını reddetme egoizmine hakkın var mı?"

Bird artık yeni belası haline gelen gerilimle yüz hatları esas halini yitirmiş bir şekilde suskun kalmıştı. Artık Delçev, ciddi bir sorunla karşı karşıya olduğu halde, neşeli günlük halini korumayı başaran, kızıl bıyıklı, farklı bir yabancı değildi. Bird kendisini yargılayan beklenmedik bir inzibatla karşılaşmıştı sanki. Kendi varlığını ön plana çıkararak direnmeyi aklından geçirdiyse de, o an Delçev'e söyleyebileceği tek bir sözcüğün bile olmadığının farkına vararak başını öne eğdi.

"Zavallı küçük şey!" Delçev'in fısıldar gibi söylediği bu sözler üzerine Bird irkilerek yüzünü kaldırdığında, Delçev'in bakışlarından o sözleri bebek için değil, kendisi için söylediğini anladı. Söyleyecek söz bulamadan, yalnızca Delçev'in kendisini serbest brakmasını bekliyordu.

Nihayet Bird, Delçev'e veda etmeyi başardığında Delçev ona kendi ülkesinin dilini İngilizce açıklayan küçük bir sözlük verdi. Bird, sözlüğün ilk sayfasını imzalamasını rica etti ondan. Delçev, Balkan Yarımadası'ndaki ülkesinin diliyle tek bir sözcük yazıp hemen altını imzaladı.

"Bizim dilimizde 'umut' demek," dedi Delçev.

Apartmandan çıkan Bird, sokağın en dar yerinde ufak tefek bir kadınla karşılaştı. Yeni yaptırıldığı belli olan saçların kokusunu alıp, başı öne eğik kadının boynunun aşırı beyazlığına baktıktan sonra, onu durdurup konuşmaktan vazgeçti. Zavallı küçük şey! Bird gözlerini karartacak ölçüde güçlü güneş altında hemen tere batarak Himiko'nun MG'sini bıraktığı alışveriş merkezinin otoparkına doğru, bir şeylerden kaçarmış gibi aceleyle ilerledi. O saatlerde, şehirde öylesine acele eden tek kişi Bird'dü.

11

Pazar günü uyandığında çevresi aydınlık ve taze havayla kaplıydı. Ardına kadar açık yatak odası pencesinden giren rüzgâr, güneş ışıklarıyla birlikte oturma odasına ulaşıyordu. O oturma odasından da elektrikli süpürge gürültüsü geliyordu. Evin karanlığına alışan Bird, aşırı aydınlık altındaki çıplaklığından utandı. Himiko yatak odasına girip, çıplak haliyle dalga geçmeden önce, Bird aceleyle pantolonunu ve gömleğini giyip oturma odasına geçti.

"Günaydın Bird!" dedi, başı eşarpla sarılı halde, ortalıkta dolaşan bir fareyi kovalıyormuş gibi elektrikli süpürgeyi sağa sola hareket ettiren Himiko. Yüzü pembeleşmiş, çocuksu, neşeli bir hal almıştı. "Kayıpederim geldi. Temizliği bitirene kadar etrafta dolaşıyor."

"Ben çıkayım öyleyse."

"Neden kaçıyorsun?" dedi Himiko, sert bir ses tonuyla.

"Burada saklanarak yaşıyormuş gibiyim. Saklandığım yerde, yeni bir insanla tanışmak biraz tuhaf geliyor bana."

"Adam benim sık sık erkek arkadaşlarımı eve getirdiğimi biliyor. Buna pek aldırış ettiği de yok. Fakat o erkek arkadaşlarımdan biri sabah sabah evden kaçar gibi çıkarsa aldırmaya başlayabilir," dedi Himiko, yüzündeki sert ifadeyi bozmadan, hoşnutsuzca.

"Tamam tıraş olayım o zaman," diyen Bird, yatak odasına geri döndü.

Bird, Himiko'nun verdiği tepki karşısında şoka uğramıştı. Himiko'nun evine geldiğinden beri başına buyruk davranarak, yalnızca kendini düşündüğünün, Himiko'yu kendi bilincinin bir zerresinden öte bir şey olarak görmediğinin farkına varmıştı. "Bu hakkı kendimde nasıl buldum acaba? Kişisel felaketini yaşayan bir tırtıl gibi, felaket kozasının içinden başka bir yeri göremedim. O yüzden de kozanın tek hakkının kendimde olduğunu sandım..."

Bird tıraşı bitince buğulanan aynada kişisel felaketini yaşayan tırtılın uçuk, ciddi yüzüne şöyle bir baktı. Yüzünün büzüşüp küçüldüğünü fark etti. Bu sanki yalnızca bir parça zayıflamaktan kaynaklanan bir şey değilmiş gibiydi.

"Senin evine aniden dalıverdim ve sürekli benmerkezli davrandım. Üstelik bunu doğal bir şeymiş gibi gördüm," dedi Bird, oturma odasına geçerek.

"Özür mü diliyorsun?" dedi, yüzündeki ifade iyice yumuşayan Himiko, Bird'le dalga geçerek.

"Düşünüyorum da, senin yatağında yattım, yaptığın yemekleri yedim, seni bağlamaya hiç hakkım olmadığı halde, senin evinde tamamen salıverdim kendimi."

"Gidiyor musun?" diye sordu Himiko, endişeli bir ses tonuyla.

Bird, Himiko'yu süzerken, bir daha kendisiyle böylesine uyuşan bir başka kişiye rastlayamayacağı düşüncesiyle, karamsarlaşmıştı. İçinde eksik kalan bir şeylerin acısını yaşıyordu.

"Sonuçta gideceksen bile, şimdi gitme Bird."

Bird yatak odasına dönünce yatağa sırtüstü uzanıp, birleştirdiği ellerinin üstüne başını yerleştirerek gözlerini kapattı. İçi Himiko'ya karşı minnet duygusuyla kaplıydı.

Bir süre sonra Himiko, kayınpederi ve Bird, terte-

miz olan oturma odasında masanın çevresinde oturmuş, Afrika'nın yeni ülkelerinin liderleriyle ilgili dedikoduları ve Svahili dilinin grameri hakkında konuşuyorlardı. Himiko kayınpederine göstermek için, yatak odasının duvarındaki haritayı indirip masanın üzerine yaydı.

"Himiko'yla birlikte Afrika'ya gitsenize. Bu evle arsasını satarsanız masrafları çıkarırsınız," dedi Himiko'nun kayınpederi.

"Pek fena bir fikir değil," dedi Himiko, test edermiş gibi Bird'e bakarak. "Afrika'da gezerken bebeğin başına gelen felaketi de unutursun Bird. Ben de intihar eden kocamı unutabilirim."

"Evet, öyle. Bu çok önemli!" dedi Himiko'nun kayınpederi, heyecanlı bir ses tonuyla. "Birlikte Afiraka'ya gidin işte!"

Öneri Bird'ü en derin yerinden şiddetle sarsmıştı. Şaşkınlık içerisinde, "Bunu yapamam, yapamam," dedi, iç geçirmeyle karışık.

"Neden?" dedi Himiko, her an üzerine atılmaya hazırmış gibi bir edayla.

"Bebeğin ölümünü Afrika'da kolaylıkla unutabileceğimi hiç sanmıyorum. O yüzden yapamam," dedi Bird, yüzü kızarıp, sözcükler ağzının içinde yuvarlanarak.

"Bird ahlak konusunda çok disiplinli bir gençtir," dedi Himiko, alay ederek.

Bird'ün iyice kızaran yüzünde Himiko'yu yargılayan bir ifade oluştu. İçindense farklı düşünüyordu. "Eğer Himiko'nun kayınpederi bana ölen kocasının hayalinden Himiko'yu kurtarmak gibi ahlaklı bir amaç için Afrika gezisini kabul etmemi söylese, üzerine kaynar su boşaltılmış hazır çorba tozu gibi erir giderim herhalde. Sonra da, çarçabuk o kendimi aldatma gezisine çıkıveririm." Bir yandan Himiko'nun kayınpederinin bu sözleri söylemesinden korkup, bir yandan da coşkuyla söylemesini

arzulayan Bird, bulacağı ilk karanlık deliğe saklanmak niyetindeydi. Bir an sonra Himiko'nun gözlerindeki ışıltıları fark etti Bird.

"Bird bir hafta sonra karısının yanına dönecek," dedi Himiko.

"Öyle miydi, kusura bakmayın," dedi Himiko'nun kayınpederi. "Fakat Himiko, oğlum öldüğünden beri seni ilk kez bu kadar yaşama sevinci içerisinde görüyorum. O yüzden öyle söyledim. Kızma lütfen."

Bird kuşkuyla Himiko'nun kayınpederine baktı. Adamın küt kafası iyice kelleşmişti. Ensesinin güneş yanığı derisi çenesine ve boynuna kadar ulaşıyordu; kafasının nerede başladığı belli olmuyordu. O deniz aslanını andıran kafada, hafifçe bulanık iki göz ışıldıyordu. Himiko'nun kayınpederinin nasıl bir insan olduğunu anlamasına yetecek ipucunu bulamamıştı Bird. Temkinli bir şekilde suskun kalarak, her geçen saniye nefesini daraltacak ölçüde göğsünden boğazına doğru ilerleyen utanç verici oyuncağı elinden alınmışlık duygusunun fark edilmemesi için elinden gelen çabayı gösterdi.

Gece yarısı, nemli sıcak karanlıkta, her halleriyle tembel hayvanlar gibi birbirlerine en az yükün bineceği pozisyonda bir saate yakın seviştiler. Çiftleşen hayvanlar gibi, hiç sesleri çıkmıyordu. Önce kısa aralıklarla, daha sonra ise yavaş bekleyişler sonrasında Himiko orgazma ulaştı. Her seferinde Bird, taşra şehrinin ilkokul bahçesindeki spor alanında motorlu planör modeli uçururken yaşadığı duyguyu anımsadı. Bird vücudu ekseninde daireler çiziyor, Himiko ise onun üzerindeki orgazm havasında uçuyordu; ağır motoru güçbela taşıyan model uçak gibi vücudunu titretip, küçük çığlıklar atarak. Sonra Himiko tekrar Bird'ün beklediği sahaya indiğinde, sessizlik içerisindeki sabırlı tekrar hareketleri saati başlıyordu.

İkilinin ilişkisinde artık günlük yaşamın dinginliği ve düzen havası oturmuş, Bird Himiko'yla yüzyıllardır sevişti-ği hissini yaşamaya başlamıştı. Himiko'nun cinsel organı, Bird için basit ve netti, orada korkudan eser kalmamıştı. Artık "ne olduğuna anlam veremediği bir şey" olmaktan çıkmış, yumuşak kauçuktan yapılmış cep gibi bir şeye dönüşmüştü. Oradan cinlerin çıkıp üzerine yürümesi gibi bir olasılık kalmamıştı. Bird rahattı. Olasılıkla, bu Himiko'nun zevkten başka bir şeyin amaçlanmadığı sevişmeler olarak sınırlamasından kaynaklanıyordu. Bird karısıyla aralarındaki, karşılıklı tehdit eder gibi, baştan sona tehlike hissiyle yüklü sevişmeleri getirdi aklına. Evliliklerinin üzerinden seneler geçtikten sonra bile, Bird çifti sevişme anlarında hüzünlü bir psikolojiye kapılıyorlardı. Bird'ün uzun ve beceriksiz kolları ve ayakları kendinden tiksinme hissini yenmeye çalışarak büzüşmüş olan karısına her çarpışında, karısı tekme ya da yumruk yemiş gibi oluyordu. İstisnasız her seferinde, karısı dönüp vurarak karşılık vermeye bile kalkıyordu. Sonuçta Bird, kavga edermiş gibi sevişmeyi yarıda keserek, uyarılmış haldeki arzu dikenleriyle gece yarısına kadar boğuşmak ya da merhamet görmüş hissine gömülerek bitirmek zorunda kalıyordu. Bird karısıyla olan cinsel yaşamlarındaki devrimi bu doğum sonrasına bırakmıştı...

Himiko orgazmın zirvesinde dolaşırken, Bird'ün organını süt sağan bir el gibi ritmik olarak sıkıştırınca, Bird bir anda bunu bir orgazm fırsatına dönüştürmeyi başarabilirdi. Fakat, sevişme sonrasındaki gecenin uzunluğunu düşündükçe, o noktadan geri dönüveriyordu. Bird orgazma doğru yükseliş içerisinde gelen tatlı uykuyu özlemişti.

Defalarca tekrarlanan orgazm uçuşlarından yavaşça inerken, türbülansa girmiş gibi yeniden havalanarak yine yükseldiği de oluyordu Himiko'nun. Dikkatle kendini kontrol etmeye çalışan Bird'ün kulağı karanlıkta yankıla-

nan telefonun sesini algıladı. Fakat, ayağa kalkmaya çalışan Bird'ün sırtına, Himiko'nun terden sırılsıklam kolu sımsıkı dolanmıştı.

Bir dakika kadar sonra, "Tamam Bird," diyen Himiko kolunu gevşetti.

Bird nefesini düzenlemeye çalışarak, çalmaya devam eden oturma odasındaki telefona aceleyle ulaştı. Genç bir erkek sesi üniversite hastanesinin bebek yoğun bakım ünitesindeki bebeğin babasını arıyordu. Bird heyecanlanarak sinek gibi bir sesle yanıt verdi. Telefon eden, stajyer hekimlerden biriydi ve Bird'ün bebeğine bakan doktorun mesajını iletmeye çalışıyordu.

"Geç kaldık özür dileriz. Burada bazı sorunlar yaşadık," dedi uzaklardan gelen ses. "Yarın öğleden önce beyin cerrahisi profesör odasına gelin. Başhekim yardımcısının odası. Doğrudan hocam arayacaktı ama çok yorgun olduğu için özür dilediğini iletmemi istedi. Geç saatlere kadar birçok sorunla boğuştuk."

Bird derince iç geçirerek, bebeğin öldüğünü, beyin cerrahisi bölümünde otopsi yapılacağını düşündü.

"Anlaşıldı. Başhekim yardımcısının odasına gelirim. Teşekkürler."

"Bebek öldü işte!" diye geçirdi aklından Bird, ahizeyi yerine koyarken. Fakat bebeğe bakan doktor gece geç saatlere kadar çalışmak zorunda kaldığına göre, ölüm bebeği nasıl yakalamıştı acaba? Bird yükselen mide özsıvısının buruk tadını dilinde hissetti. Gözlerinin önündeki karanlıkta devasa bir şey korkutucu bakışlarını Bird'e yöneltmişti. Akreplerle dolu bir çukura düşen hayvan toplayıcısı gibi ağır adımlarla yatağa ilerledi. Orası güvenli yuvaydı işte. Bird sessizce ürpermeye devam ediyordu. Sonra, yuvanın daha da iç kısmına ilerlemek istermiş gibi Himiko'nun içine girmeye çalıştı. Aceleciliğinden bir türlü beceremeyen, tam olarak sertleşmeyen Bird'ü

Himiko'nun parmakları yönlendirerek dengeye girmesini sağladı. Bird aceleyle, ikisinin paylaştığı sevişmenin bitiş anındaki şiddetli hareketlere Himiko'yu davet etti. Gelişigüzel yaylanarak, aniden tek başına boşaldı. Göğsünün içindeki kalp atışlarını sancı gibi hissederek Himiko'nun vücudunun yanına yattı. O an aklından yalnızca, bir gün kesinlikle kalp krizinden öleceği düşüncesi geçiyordu.

"Ne kadar kaba davrandın," dedi, karanlığın içinde kuşku dolu bakışlarla Bird'e bakan Himiko.

"Haklısın, kusura bakma."

"Bebek mi Bird?"

"Gece geç saatlere kadar çok yoğunlarmış, sonra arayabilmişler," dedi Bird, yeni bir titreme nöbetine kapılarak.

"Başhekim yardımcısı odası dediğin?"

"Yarın sabah oraya gitmem gerekiyor."

"Viskiyle uyku ilacı içip hemen yatman iyi olur. Artık telefon beklemen de gerekmiyor," dedi Himiko, olabilecek en nazik sesiyle.

Himiko yatağın yanındaki küçük lambayı yakarak mutfağa gittikten sonra, ışıktan kaçarak gözlerini sımsıkı kapatıp, hatta ellerini de üstüne bastıran Bird afallamış bir halde, zihnini meşgul eden tek soruyu, bebeğin doktorunu neden geç saatlere kadar uğraştırdığı sorusunu düşünmeye çalıştı. Fakat, zihninde oluşan düşünceler, içindeki korkuyu tetiklemeye başlayınca, soruyu hemen zihninden uzaklaştırıverdi. Gözlerini hafifçe araladığında üçte bir kadarı viskiyle dolu bardağı ve sabit miktarı aşan sayıdaki hapları alıp nefes nefese bir çırpıda içip, gözlerini tekrar kapattı.

"Benim payım da vardı," dedi Himiko.

"Haklısın, kusura bakma," dedi Bird, az önce söylediği lafı aptal gibi tekrarlayarak.

"Baksana Bird," dedi, iki yabancılarmış gibi araların-

da mesafe bırakarak yatağa uzanan Himiko.

"Efendim?"

"Viskiyle uyku ilacı etkisini gösterene kadar, sana bir şeyler anlatayım Bird. Afrikalı yazarın kitabından bir kısım. O romandaki 'Haydut Hayaletler' kısmını okudun mu?"

Bird karanlığın içinde başını hayır anlamında iki yana salladı.

"İnsan kadınlar hamile kalınca, şehirdeki haydut hayaletler içlerinden birini seçerek o kadının evine gönderiyorlar. Hayaletlerin temsilcisi gece kadının karnındaki bebeği kovup, yerine rahme kendi giriyor. Doğum günü gelip çattığında da hayalet bebek kılığına girmiş halde doğuyor."

Bird hiçbir şey söylemeden dinliyordu. Öylesi bebekler sonunda mutlaka hastalanır. Hastalığı düzelsin diye annesi adak adayınca, hayalet bunları gizli bir yere saklar. Bebeğin hastalığı asla düzelmez. Sonunda ölen bebek gömüleceği zaman, hayalet eski haline dönerek mezarlıktan kaçar, gizli yerdeki servetini alarak haydut hayaletler şehrine döner.

"Hayaletin kılığına girdiği bebek annesinin tüm sevgisini tekeli altına alarak, bol bol adak adatmak için çok güzel bir bebek olarak doğar. Afrikalılar öyle bebeklerin ölmek için doğduklarını söylerlermiş, ama bu bir Pigme bebeği bile olsa, Bird, tahmin edebilirsin."

"Ben bu öyküyü karıma anlatırım," diye düşündü Bird. "Karım bebeğimizin işte tam böyle ölmek için doğmuş bir bebek olduğunu, o derecede güzel bir bebek olduğunu hayalinde canlandırır. Belki ben de zamanla kendi belleğimi ona göre yeniden kurgularım. Benim garabet bebeğim, çift kafası düzeltilemeden öldü. O ölüm sonrasındaki sonsuz zaman içerisinde de garabet bebek olarak kalacak. O sonsuz zamanı düzenleyen devasa bir

varlık bulunuyorsa, o iki başlı bebeği ve babasını görüyordur..." Bird kusma hissi içerisinde uçurumdan aşağı çakılıyormuş gibi uykuya daldı. Hiçbir rüyanın ışığının giremediği yalıtılmış kap gibi bir uyku. Yine de Bird, bilincinin son ışık kırıntısıyla birlikte, koruyucu tanrısının, "Çok kaba davranıyorsun Bird," diye mırıldanışını duydu. Bird başını ağırlıkla çekiliyormuş gibi geri atarak ellerinin başparmaklarını kulak arkasına sürtmeye çalışmış ve dirseği Himiko'nun dudağına çarpmıştı. Himiko acısından ağlayarak, karanlığın içinde Bird'ün doğallıkla büzülüp yatış şekline baktı. Himiko, hastaneden gelen telefonu Bird'ün yanlış anladığından endişeleniyordu. Bebek ölmüş değil de, düzenli süt içebilir hale gelerek, iyileşme yolunda adım atmış olamaz mıydı? Kafesin içindeki orangutan gibi dar yere vücudunu sığdırmak için büzüşen, nefesi viski koka koka uyuyan erkek arkadaşını komik ve zavallı buluyordu Himiko. Fakat o uyku, ertesi sabahki şamata öncesinde kısa bir kesintiye uğrayacaktı. Himiko yataktan inerek Bird'ün bacaklarını ve kollarını düzeltip, rahat yatmasını sağlamaya çalıştı. Bird büyüyle uyutulmuş bir devi andırıyordu, ama bir yandan da oyuncak gibiydi. Sonra Himiko, Yunan bilgeler tarzında çarşafı vücuduna dolayarak oturma odasına geçti. Gün doğana kadar Afrika haritasına bakmak niyetindeydi.

Bird yanlış anladığının farkına vardığında, alay edilmiş gibi öfkeden kıpkırmızı kesildi. Beyin cerrahisi uzmanı başhekim yardımcısının odasına girmişti. Bebeğe bakan doktor dahil olmak üzere genç doktorların, böbürlenmeyen, ama otoritesi duruşundan belli olan profesörü çevrelemiş beklerlerken odaya girmiş, sonra da yanlış anladığının farkına vararak yüzü kızarmış, olduğu yerde kalakalmıştı. Sonra doktorların çemberi arasına deri kaplamalı sarı koltuğa oturdu Bird. Kendini garabet

bebeği zindandan kaçırmayı planlarken başarısız olmuş da gardiyan yargıçların karşısına çıkmış gibi hissediyordu. Gardiyanlar birlikte komplo planlamış, Bird'ün kaçışını ve başarısızlığını yüksek bir kuleden izleyerek keyfini çıkartmak için, önceki geceki telefonda öylesi belirsiz ifadeler kullanılmasını sağlayarak tuzak kurmuşlardı.

Bird hiç sesini çıkarmayınca, "Bu bey bebeğin babası," diyerek, bebeğe bakan doktor diğerlerine tanıttı. Sonra da utangaç bir gülümseme takınarak gözlemci pozisyonuna çekildi. Beyin cerrahı profesör muayene için uğradığında bebeğin beslenme durumunu kontrol etmiş, genç doktor da Bird'ü sırtından vurmuş olmalıydı. Bird içindeki nefretle bunları düşünerek, genç pediatre keskin bir bakış fırlattı.

"Dün ve bugün sizin bebeği inceledik. Biraz daha gücü yerine gelirse ameliyat edebiliriz," dedi, beyin cerrahı profesör.

"Evet, şimdi direnmem gerekiyor. Bunlarla savaşarak, kendimi o garabet bebekten korumam gerekiyor." Bird korkuya yenik düşmek üzere olan zihnine emirler gönderiyordu. O büyük yanlış anlamanın farkına vardığı andan itibaren kaçmaya başladığından, kaçarken arada sırada arkasına bakarak kendini korumaktan başka bir şey düşünemiyordu. "Ameliyatı reddetmem gerek. Eğer yapmazsam, dünyam o garabet bebeğin işgali altına girer."

"Ameliyat olması durumunda normale dönmesi ihtimali var mı?" dedi Bird, ortaya.

"Bu konuda henüz net bir şey söyleyemeyiz," dedi başhekim yardımcısı, dürüstçe.

Bird, hiçbir açık nokta bırakmayan bir insan olduğunu vurgulamak istermiş gibi, bakışlarını keskinleştirmişti. Kafasının etrafı en sıcak utanç duygusuyla sarılmıştı. Bird, sirk kaplanları gibi, alevleri yarıp geçmek için uygun anı kollamaya başlamıştı.

"Normal olarak büyüme olasılığı ile, öyle olmama olasılığından hangisi daha yüksek?"

"Bunu da ameliyat etmeden tam olarak yanıtlayamayız."

Bunun üzerine Bird, yüzü hiç kızarmadan utanç çemberini yarıp geçti.

"Ameliyatı reddetmek niyetindeyim."

O an tüm doktorlar Bird'ü süzerek nefessiz kaldılar. Bird, kendisinin artık her türlü utanmazlığı dile getirebileceğini hissedebiliyordu. Fakat Bird'ün, öylesi bir yüzsüzlük sergilemesine gerek yoktu. Beyin cerrahı profesör Bird'ün tavrının ne anlama geldiğini çok çabuk anlamıştı.

"Peki, bebeği alıp götürecek misin?" dedi profesör, sinirlendiğini gizlemeyerek.

"Götürürüm," diye yanıtladı Bird, seri bir şekilde.

"Buyrun öyleyse!" diye yanıtladı, hastanede karşılaştığı en hayranlık verici doktor, Bird'e tiksintiyle bakarak.

Bird doktor çemberiyle aynı anda ayağa kalktı. "Karşılaşmayı bitiren gong çaldı işte! Kendimi o bebek garabetinden korumayı başardım."

"Sen o bebeği gerçekten götürecek misin?" diye sordu, koridorda Bird'e yaklaşan pediatr biraz tereddütle.

"Bugün öğleden sonra almaya geleceğim," dedi Bird.

"Taburcu ederken bebeğin giysilerini getirmeyi de unutma," dedi doktor. Sözünü tamamlar tamamlamaz yüzünü çevirerek uzaklaştı.

Bird, Himiko'nun arabada beklediği meydana aceleci adımlarla çıktı. O günkü bulutlu havada, kan kırmızı spor araba da, güneş gözlüklü Himiko da, renkleri solmuş gibi çirkin görünüyorlardı. Bird koşar adımlarla yaklaşınca, "Yanlış anlamaydı. Tam bir komedi oldu," dedi Bird nefes nefese, çenesini yamultarak.

"Tahmin etmiştim."

"Neden?" dedi Bird, öfkeli bir sesle.

"Bir nedeni yok Bird," dedi Himiko, alttan almaya çalışarak.

"Bebeği götürmeye karar verdim."

"Karının kaldığı hastaneye mi? Evinize mi?"

Bird o an kendini bir bunalımın içerisinde buluverdi. Kendisinin yalnızca hastane doktorlarının bebek üzerinde ameliyat denemesi yapıp, geriye kalan yaşamında kafası delik bir çocuğu sırtlanmak zorunda bırakmalarına karşı direndiğini, sonrası için hiçbir planının olmadığını fark etti. Karısının kaldığı hastanede, bir kez kurtuldukları bir belayı tekrar kabul etmezlerdi. Oda kiraladığı eve götürse bile, ev sahibi yaşlı karıkocanın iyi niyetli merakları Bird'ü iyice kapana kıstırırdı. Bird bebek yoğun bakım ünitesinde düne kadar sürdürülen tehlikeli besin tedavisini kiraladığı odada sürdürebilse bile, aç kalan çift başlı bebek öyle bir ağlardı ki şehirde ne kadar köpek varsa başlarına üşüşürdü. Tüm bunların sonunda bebek ölse bile hangi doktor ölüm raporu verirdi ki? Bird bebek katili şüphesiyle tutuklanışını ve olayın haberini veren gazeteleri zihninde canlandırdı.

"Haklısın. Benim o bebeği götürebileceğim hiçbir yer yok," dedi Bird, ekşimsi bir nefes salıp omuzlarını düşürerek.

"Eğer senin hiçbir planın yoksa Bird..."

"Ee?"

"Benim bir doktor arkadaşıma bırakalım derim. Eğer o olursa, bebeği istemeyen insanlara yardım eder. Zaten ben de onunla kürtaj yaptırmak için tanışmıştım."

Bird bir kez daha, bebek kılığındaki canavarın saldırısıyla bozguna uğrayan ordusunun, dehşet içerisinde kendilerini bile koruyamaz hale gelişlerini hayalinde canlandırdı. Benzi atarak bir diğer çemberin daha içinden geçiverdi.

"O dediğin doktor kabul ederse, öyle yapalım."

"Ondan rica edersek, işte o zaman bizim," dedi Himiko, anormal kısık bir sesle, "elimizi kirleterek bebeği öldürmemiz demek olur Bird."

"Bizim elimiz değil, benim elimi kirleterek bebeği öldürmem demek," dedi Bird. Sonra kendini aldatmadan özgür kaldığı düşüncesi geçti aklından. Fakat sevinç hissedemediği, hüzünlü bir zindana doğru bir adım atmış gibi hissediyordu kendini.

"Hayır, bizim elimizle Bird," dedi Himiko. "Sen kullanır mısın?"

Bird, Himiko'nun böbürlenirmiş gibi konuşmasının, aşırı gergin oluşundan kaynaklandığının farkına vardı. Arabanın önünden dolaşarak sürücü koltuğuna oturdu. Dudaklarından beyaz bir sıvı fışkırmış gibi tüyleri diken diken olan Himiko'nun o halini dikiz aynasından gördü. Benim yüzüm de mutlaka öyle olmalı. Arabanın dışına tükürmeyi denediyse de, boğazı iyice kuruduğundan, dudak şaklatması gibi bir ses duyuldu sadece. Bird, Himiko'nun yaptığı gibi yola bir hayli sert çıktı.

"O doktor dediğim Bird, senin benim evimde ilk kaldığın gece gördüğünü söylediğin, yumurta kafalı orta yaşlı adam, dediğin arkadaşım. Anımsıyor musun?"

"Evet," dedi Bird. O türden insanlara bulaşmadan bir ömür geçireceğini sanıyordu oysa.

"Ona telefon ettikten sonra, bebeği almaya gelmek için hazırlıkları tamamlayalım Bird."

"Pediatr, bebeği almaya gelirken giysilerini unutma demişti."

"Senin evine uğrar alırız. Nerede olduğunu biliyorsun değil mi Bird?"

"Bu olmaz işte," dedi Bird, hamile karısının bebek için yaptığı hazırlıkları çok net anımsayarak. Beyaz bebek yatağı ve fildişi zemin üzerine elma desenli tutamakları olan çekmecenin kendine karşı koyacağını hisse-

diyordu. "Ben gidip de oradan eşya alamam."

"Haklısın. Böyle bir amaçla bebeğin giysilerini kullandığını anlarsa, karın seni asla affetmez."

"O da doğru," diye düşündü Bird, "fakat, evden giysi çıkaramasam bile, bebeği bu hastaneden başka bir hastaneye taşımam dolayısıyla öldüğünü anlamakla bile beni affetmeyecektir. Üstelik işler bu hale geldikten sonra, karımı belirsiz kuşkular içerisine sokarak, evlilik hayatımı sürdürmem de mümkün olmaz. Ben içimdeki kendimi kandırmanın kaşıntılarına dayanarak ne ölçüde güç savaşlardan geçsem bile, bu artık benim yeteneklerimin sınırlarını aşıyor." Bird kendini kandırma şekerlemesinin buruk özünü bir kez daha ısırmıştı.

Araba tam bir kavşağı geçmek üzereyken kırmızı ışıkta durdu. O şehri çevreleyen devasa tuzaklardan biri gibiydi. Telaşla dönmesi gereken yönü bulmaya çalıştı. Gökyüzü kararmış, bulutlar iyice alçalmıştı. Yağmurun habercisi bir rüzgâr başlamıştı, yol boyunca sıralanan ağaçların tozlu dalları hışırdıyordu. Yeşile dönen ışık bulutlu havada belirgin bir nokta haline geldi; sanki Bird'ü o noktadan içine çekmek isterrniş gibi. O an, hayatlarında bir kez bile bir başkasını öldürmeyi aklından geçirmemiş insanlarla trafikte olmak Bird'ün tuhafına gitti.

"Nereden telefon edelim?" dedi Bird, kendini kaçak bir suçlu gibi hissederek.

"En yakın marketten. Hem sosis falan alıp, gider yeriz."

"Doğru," dedi Bird uslu uslu, iştah bir yana, midesinin belli belirsiz direncini hissederek. "Fakat, senin arkadaşın kabul eder mi?"

"O adam, yumurta kafasıyla iyi bir insanmış gibi durur, ama çok kötü işler de yapıyor. Mesela," derken aniden susan Himiko, dili görünecek şekilde dudaklarını yaladı. Adamın, Himiko'nun konuşmak istemeyeceği

kadar kötü bir şey yaptığını, Bird rahatlıkla anlamıştı. Yine kusma hissi baş göstermişti, öğlen yemeğinde sosis yiyebilecek durumda değildi.

"Telefondan sonra," dedi Bird, "sosisten ziyade bebeğe giydirecek bir şeyler almak lazım. Elbette taşıma sepeti de. Alışveriş merkezine gitmemiz daha iyi olur. Gerçi bebek ürünleri satılan yerlere gidesim yok ama..."

"Ben ahr gelirim Bird. Sen de arabada beklersin."

"Karım yeni hamile kaldığında bir kez gitmiştik, ama ortalık hamile ve bebek kaynıyordu. Vahşi bir havası vardı."

Bird, Himiko'nun yüzünün pembeliğinin gitgide kaybolduğunu hissetti; onun da midesi bulanıyor olmalıydı. İkisi de, yüzlerindeki renk solmuş halde suskunca ilerlemeye devam ettiler. Sonra Bird, kendiyle alay edercesine, "Bebek ölüp de, karım iyileşirse, biz boşanırız herhalde. Dershaneden de atıldım zaten. Tamamen özgür bir erkek haline gelirim. Hep öyle olmayı hayal etmiştim, ama şimdi sevinemiyorum bile."

Rüzgâr güçlenmiş, Bird tarafından Himiko yönüne doğru esiyordu. Himiko rüzgâra karşı konuşması gerektiğinden, sesini duyurmak için bağırmaya yakın bir sesle, "Bird," dedi, "eğer sen, dediğin gibi özgür bir erkek haline gelirsen, kayınpederimin dediği gibi, evle arsasını satsam benimle Afrika'ya gelir misin?"

Afrika bir gerçeklik olarak gözlerinin önündeydi, ama Bird'ün hayalinde ancak çorak, tutku uyandırmayan bir Afrika canlanıyordu. İçindeki Afrika'nın ışıltılarını yitirmesi, ilk gençlik yıllarından beri ilk kez oluyordu. Boz Sahra Çölü'nde yalnız başına duran özgür bir adam... Doğu 140 derece boylamındaki yusufçuk şekilli adadan bebeğini öldürerek kaçmış, Afrika'nın her yerinde düğmeli yabandomuzu aramış, ama tek bir tarlafaresi bula-

mamış, Sahra Çölü'ne boş boş bakan bir adam.

"Afrika mı?.." dedi Bird, ilgisizce.

"Sen şu an yalnızca, sümüklüböcek gibi kabuğuna çekilmeye çalışıyorsun Bird. Afrika topraklarına ayak bastığın an tutkun geri gelir," dedi Himiko.

Bird hüzün içerisinde suskun kalmıştı.

"Afrika haritası hiç aklımdan çıkmıyor Bird. Boşanmış, özgür kalmış bir Bird'le Afrika'ya gidip, o haritayı yol haritası olarak kullanmak isterim. Ben dün sen uyuduktan sonra, sürekli Afrika haritasına baktıkça içimde karşı konmaz bir tutku uyandı Bird. O yüzden, benim istediğim özgür kalmış bir Bird. Ben, bizim elimizi kirleterek dediğimde sen, bizim elimiz değil dedin, ama hayır, bizim elimiz Bird. İkimiz birlikte Afrika'ya gideceğiz değil mi?"

Bird, boğazını tıkayan balgamı tükürür gibi, "İstediğin buysa," dedi.

"Seninle aramızdaki ilişki, başlangıçta cinsel bir bağdan başka bir şey değildi. Ben, senin için tedirginlik ve utanç içerisindeyken cinsel bir sığınaktan öteye geçmiyordum. Ancak, dün gece anladım ki Afrika seyahatini ben de çok istiyormuşum. Artık biz, o Afrika haritasıyla birbirimize yeniden bağlandık Bird. Artık basit, cinsellikten ibaret bir yerden çok daha yüksek bir noktaya çıktık. Benim sürekli istediğim şey de buydu. Evet, şu an gerçekten tutkuyu hissedebiliyorum. Seni doktor arkadaşımla tanıştırarak kendi elimi de kirletmem, böyle bir şey işte, Bird."

Spor arabasının alçak ön camı bir anda tamamen çatlaklarla kaplanmış gibi, küçük yağmur damlaları çarpmaya başladı. Aynı anda, ikisinin de alınlarına ve gözlerine yağmur damlaları düştü. Aniden gecenin bastırıvermesi gibi etraf kararda ve rüzgâr şiddetli kavisler çizmeye başladı.

"Bu arabanın üstü kapanıyor mu? Yoksa, bebek ıslanır," dedi Bird, hüzünlü bir sesle.

12

Bird MG'nin siyah yelken bezinden tentesini kapattığında mutfağın penceresinden yanmış sarmısak ve sosis kokusu, sokağı ürkmüş tavuk gibi dolaşan rüzgârla birlikte çevreye yayılıyordu. İnce ince doğranan sarmısakların tereyağında kavrulması sonrasında, sosislerin konup sonra da su eklenerek pişirildiği yemek. Bird'ün Delçev'den öğrendiği bir yemekti bu. Delçev aklına geldi Bird'ün. Çoktan o soluk beyaz tenli kızdan ayırılarak elçiliğe götürülmüş olmalıydı. Delçev o çıkmaz sokağın sonunda kendisi ve kız arkadaşının aşk yuvasında direnmeyi denemiş miydi acaba? Kız arkadaşı, ne Delçev'in ne de onu yakalamaya gelen elçiliğin adamlarının anlamalarının mümkün olduğu Japoncasıyla ağlamış mıydı acaba? Herhalde Delçev de, kız arkadaşı da sonunda yenik düşmüş olmalıydılar.

Bird tentesini açtığı spor arabaya baktı. Kan kırmızısı arabanın üstüne siyah tente açıldığında, araba yara ağzındaki et ve çevresindeki kabuk bağlamış kısmı andırıyordu. Bird kolayca geçmeyen bir tiksinti duydu. Gökyüzü hâlâ siyah bulutlarla kaplı, hava nemli ve yağmur havası yüklüydü. Rüzgâr da canlıydı, ama yağmur bir süre iyice boşandıktan sonra, hemen rüzgârla uzaklara taşınmış, bir süre sonra aniden geri dönmüştü. Bird gelip

geçen yağmurun, sıra sıra çatıların arasında iyice yeşermiş ağaçların rengini koyu yeşil bir hale dönüştürdüğünü fark etti. Bu, çevre yolunun kavşağında gördüğü trafik ışığı gibi Bird'ü çeken bir yeşildi. "Ölüm döşeğinde de bu mükemmel yeşili görürüm belki." Bird o an, üçkâğıtçı kürtaj doktoruna götürülüp de öldürülmek üzere olanın bebek değil de, kendisi olduğu hissine kapıldı. Evin giriş kapısına dönerek, oradaki bebek sepeti ve giysileri, çorap, pamuklu yelek ve zıbını toparlayıp tek seferde MG'ye taşıyarak, koltukların arkasındaki boşluğa tıkıştırdı. Himiko'nun uzun uzun seçip de getirdiği eşyalardı. Bird bir saat bekletilince, Himiko'nun kaçıp gittiğini düşünmeye başlamıştı. Himiko neden, kısa bir süre sonra ölecek olan bebeğin giysileri için uzun uzun zaman harcamıştı acaba? Kadınların duygularını hiç anlayamamıştı zaten.

"Bird, yemek hazır," dedi Himiko, yatak odasının penceresinden.

Bird eve girdiğinde, Himiko mutfakta ayakta durmuş, sosis yiyordu. Bird tavaya bakıp sarmısak kokusunun çekimiyle parmağını daldırıverince, sonucu merak eden gözlerle kendisine bakan Himiko'ya dönüp, başını hafifçe iki yana salladı. Himiko iştahla çiğnemesini tamamlayıp, eriyen tereyağıyla ıslanan ağzını bardaktaki suyla yıkadı. Sonra da sarmısak kokusu yayarak, "İştahın yoksa, duş al istersen," dedi.

"Olur, öyle yapayım," dedi Bird rahatlayarak. Ter ve toz içerisinde kalmıştı. Bird duşun altında iyice büzüle-rek vücudunu yıkadı. Her zaman başından aşağı duş alırken içindeki cinsel iştahın kabarması gibi bir huyu vardı, ama o an yalnızca kalp atışlarının nefesini daraltacak ölçüde hızlandığını hissediyordu. Bird sıcak duş altında, bu kez bilinçli olarak gözlerini sımsıkı kapatıp, başını geri atarak, başparmaklarının dip kısmını kulaklarının

arkasına sürttü. Neden sonra, başında karpuz gibi bir torbayla Himiko vücudunu kazır gibi yıkamaya başlayınca, Bird oyunu bırakıp, banyodan çıktı. Sonra tam havluyla vücudunu silerken, sokakta büyük ve ağır bir şeyin yere düşünce çıkardığı sesi duydu. Bird yatak odasının penceresinden bakmaya gittiğinde, kan kırmızısı spor arabanın batmak üzere olan bir gemi gibi feci bir şekilde yana doğru yattığını gördü. Sağ ön teker kırılmıştı. Bird tam olarak silinmeden pantolonunu ve gömleğini giyip arabaya bakmaya gitti. Sokağın girişinde birinin kaçarak uzaklaştığı seslerden anlaşılabiliyordu. Bird peşine düşmeye kalkmaksızın, arabadaki zararın ne olduğuna bakmaya gitti. Sağ ön tekerin yerinde yeller esiyordu, sağ ön far da çarpmanın etkisiyle çatlamıştı. Biri krikoyla arabayı kaldırıp tekerleği çıkardıktan sonra var gücüyle tampona yüklenerek arabanın yan yatmasına neden olmuştu. Kriko kırık bir kol gibi arabanın altında kalmıştı. Bird duş almaya devam eden Himiko'ya, "Tekeri çaldılar. Ön far da kırılmış. Tuhaf bir hırsızlık. Yedek teker var mıydı?" diye seslendi.

"Kilerin dibinde bir yerde."

"İyi de tek tekeri kim çalar ki?"

"Şu benim arkadaşlarımdan, çocuk gibi olan yapmıştır Bird. Taciz etmek için. Kucağında tekerle yakınlarda bir yerde saklanıyordur şimdi. Bir yandan da bizi gözetliyordur," dedi Himiko, hiç oralı olmamış gibi. "Biz hiçbir şey olmamış gibi elimizi kolumuzu sallayarak çıkıp gidersek, o çocuğun saklandığı yerde içi içini yer, ağlamaya başlar herhalde. Öyle yapalım."

"Elbette araba bozulmamışsa. Hele bir yedek tekeri takayım ben," dedi Bird.

Bird elleri çamura ve makine yağına bulanarak tekeri taktı. O iş sırasında duş almadan önce olduğundan çok daha fazla terlemişti. Sonra Bird, motoru dikkatle çalış-

tırdı, herhangi bir arıza yok gibiydi. Geç kalsalar bile, akşama kadar her şey bitmiş olurdu ve farlara ihtiyaçları olmazdı. Bird bir kez daha duş almak niyetindeydi, ama Himiko yola çıkmak için hazırdı ve içinde yaşadığı sinir harbiyle o kadar kısa bir zamanı bile boşa geçirmek istemiyordu. Öylece yola çıktılar. Arabayla sokağa çıktıklarında, arkalarından küçük bir taş fırlatıldı.

Hastaneye vardıklarında arabada kalmaya yeltenen Himiko'ya, yalvarırcasına bir sesle, "Sen de gel," dedi Bird.

Bunun üzerine, bebek sepetini Bird, giysileri ise Himiko kucaklayarak, bebek yoğun bakım ünitesine ulaşan koridorda hızlı adımlarla yürümeye başladılar. O gün karşılaştıkları hastalar özel bir gerilim olduğunu hissettiren, korkutucu yabancılarmış gibi davranıyorlardı. Bu rüzgârla birlikte gelen, sonra da kovalanırmış gibi çekip giden yağmur ve uzaklarda çakan keskin şimşeklerin etkisiydi. Bird kucağında bebek sepetiyle yürürken, bebeği taburcu etmek için hemşirelere söyleyeceği en sorunsuz ifadeyi bulmayı çalıştıkça, zihnindeki karmaşa her geçen saniye biraz daha artıyordu, ama bebek yoğun bakım ünitesine girdiklerinde hemşirelerin onun bebeği almaya geleceğini önceden bildiğini fark etti. Bird'ün yüreğine su serpildi. Yine de, merakla yanıp tutuşan genç hemşirelere, bebeği neden ameliyat ettirmeden alıp gittiğini, nereye götürdüğünü sorma şansı vermemek için, Bird dışlayıcı ve sert bir ifade takınıp, gözlerini kısarak gerekli işlemlerle ilgili olarak, olabilecek en az sözcük sayısıyla yanıtlar veriyordu.

"Bu kartı sekreterliğe götürüp ödemeyi yapın. O arada bebeğe bakan doktoru çağıralım," dedi hemşire.

Bird kırış kırış olmuş, pembe kartı eline aldı.

"Bebeğin giysilerini getirdik ama..."

"Lazım elbette. Biz alalım," diyen hemşire, o ana kadar belli belirsiz gizlemeye çalıştığı keskin yargılarla yüklü, asla sempati içermeyen bakışlarıyla Bird'ü tepeden tırnağa süzdü.

Bird tüm giysileri hemşireye vererek, giysileri tek tek kontrol eden hemşireden geriye yalnızca şapkayı aldı. Biraz da afallayarak, şapkayı kıvırıp cebine sokuşturdu. Arkasında durduğu halde, henüz hiçbir şeyin farkında olmayan Himiko'ya tedirginlikle baktı.

"Ne?" dedi Himiko.

"Hiçbir şey," diye yanıtladı Bird. "Sekreterliğe gidip geleceğim."

"Ben de geleyim," dedi Himiko telaşla, tek başına kalmaktan korkarmış gibi. Bird ve Himiko, ünitedeki hemşirelerle görüşürken, cam panellerin ardındaki bebek sürüsünün görüş alanlarına girmemesine özen göstermişlerdi.

Sekreterlikteki kız, Bird'ün elinden pembe kartı alıp Bird'ün mührünü isteyerek, "Taburcu oluyorsunuz demek. Tebrik ederim," dedi.

Bird ne evet ne de hayır diyerek, başını bir kez öne eğip kaldırmakla yetindi.

"Bebeğin adına karar verdiniz mi?" diye sordu kız.

"Henüz koyamadık."

"Şimdilik bebek sizin yeni doğan bebeğiniz olarak gözüküyor, ama düzenlemeleri yapmak için, adını söylerseniz seviniriz."

Ad... Karısının hasta odasında düşündüğü gibi, Bird kafası karmakarışık halde düşündü. "O canavara bir insan adı... Olasılıkla o tip o andan itibaren daha fazla insan kokmaya başlar. İnsana benzerliğini daha güçlü vurgulamaya başlar. Adı olmadan ölmesiyle, bir adının olarak ölmesi, varlığının benim içimdeki anlamını çok değiştirir."

"Şöyle bir ad koymak isteriz, gibi geçici bir isim de olabilir," dedi kız, karakterindeki inatçılığı gizleyerek.

"Bir ad koysana, Bird," diye söze karıştı, sabırsızlığını gizleyemeyen Himiko.

"Kikuhiko olsun." Karısının sözlerini anımsayarak, o adı söyledikten sonra, nasıl yazıldığını açıkladı.

Hesap ödemesi tamamlandıktan sonra, kız Bird'e ödediği teminattan kalanı geri verdi. Bebek hastanede kaldığı süre boyunca, sulandırılmış süt ve şekerli suyla beslenmiş, antibiyotik vurmaya bile çekinmişler, sonuçta da ucuza gelmişti. Bird ve Himiko, bebek yoğun bakım ünitesine dönmek üzere oradan ayrıldılar.

"Bu parayı aslında Afrika gezisine çıkmak için biriktirmiştim. Şimdi ise, bebeği öldürüp, seninle Afrika gezisine çıkmaya karar verdiğim anda, cebime geri dönmüş oldu," dedi Bird, zihni karmakarışık bir halde, söylediklerini kendisi bile anlayamayarak.

"Öyleyse, gerçekte de Afrika'da kullanalım," dedi Himiko, içtenlikle. Sonra, "Baksana Bird. Şu Kikuhiko adı var ya, ben adı aynı şekilde yazılan bir gay-bar biliyorum. Oranın patronunun adı da Kikuhiko."

"Adam kaç yaşında?"

"O tip insanların yaşını anlamak zor oluyor, ama sanırım senden dört beş yaş gençtir."

"Kesin benim taşrada yaşarken tanıdığım adamdır. Oğlan Japonya'da yerleşik Amerikan ordusunun kültür haberlerinden sorumlu bir Amerikalının eşcinsel eşi olmaya zorlanmış, sonra da Tokyo'ya kaçmıştı."

"Tesadüfe bak Bird. Öyleyse, sonra bir gün gidelim oraya."

Sonra... Bebeği üçkâğıtçı kürtaj doktorunun ellerine teslim ettikten sonra. Bird, taşra şehrinde bir delikanlıyı silip attığı geceyi anımsadı. "Şimdi ben, yeniden silip atacağım bebeğe, bir zamanlar silip attığım oğlanın adını

koydum. Ad koyma eylemi böyle tuzaklarla çevrili işte." Bird bir an geri dönüp adı düzeltmeyi aklından geçirdiyse de, anında güçsüzlüğünün pençesine düşerek, o niyeti siliniverdi. Sonra kendine zarar vermek ister gibi, "Bu gece gay-bar Kikuhiko'da içelim. Yas tutmuş oluruz," dedi.

Ünitede, çoktan cam panellerin iç tarafına taşınan Bird'ün oğlu Kikuhiko, Himiko'nun getirdiği bol giysiler giydirilmiş halde Bird'ü bekliyordu. Bird'le Himiko bebek sepetini aralarına alarak karşı karşıya geldiler. Biraz daha büyüyen bebek, kırmızı derisinde derin bir kıvrım gibi duran şaşı gözlerini açmıştı. Kafasındaki yumru da aynı şekilde gelişmiş gibiydi. Yumru, bebeğinden çok daha kırmızı ve canlı renkteydi. Gözleri açık haldeki bebek çini resimlerdeki ihtiyar azizleri andırıyordu, ama insansı izlenimleri de net olarak eksikti. Bu herhalde başındaki yumruya denk olarak alın kısmının dar kalmasından kaynaklanıyordu. Sımsıkı yumduğu ellerini sık sık oynatan bebek, sepetten kaçmaya çalışırmış gibiydi.

"Sana benziyor Bird," dedi Himiko, boğuk bir sesle.

"O kimseye benzemiyor. İnsana bile benzemiyor," dedi Bird.

"Hiç de değil," dedi pediatri doktoru, bıkkın bir tavırla Bird'ü süzerek.

Bird cam panellerin ardına kısa bir bakış fırlattı. Yataklardaki bebekler hep birlikte hareket ediyorlardı. Bird o bebeklerin arkadaşlarından birinin götürüldüğünü konuştuklarından kuşkulandı bir an. Bebeklerin hepsi aşırı heyecanlanmış gibiydiler. Kuvözdeki cep maymunu büyüklüğünde, gözleri yoga yaparmış gibi duran bebeğe ne olmuştu acaba? Karaciğeri olmayan bebeğin babası yine aynı kahverengi golf pantolonuna enli kemerini geçirip mücadelesine devam ediyor muydu?

"Sekreterlikteki işlemleri hallettiniz mi?" diye seslendi hemşire.

"Evet, hallettim."

"Öyleyse serbestsiniz!" dedi hemşire.

"Bir kez daha düşünseniz," dedi doktor, güçlükle ses çıkarıyormuş gibi.

"Düşünmem," dedi Bird, sert bir ifadeyle. "Çok zahmet oldu."

Doktor, "Hayır, ben hiçbir şey yapmadım," diyerek, Bird'ün teşekkürünü reddetti.

"Öyleyse hoşça kalın."

Bird'le aynı şekilde alçak sesle, "Hoşça kalın, geçmiş olsun," dedi doktor, az önce çıkardığı yüksek sesten pişman olmuş gibi gözlerini kısarak.

Bird ve Himiko bebek sepetini sallayarak üniteden çıktıklarında, amaçsızca koridorda dikilen hastalar aynı anda dönüp sepetteki bebeğe baktılar. Bird korkutucu gözlerle ters ters bakarak, sepeti kollarının arasına alıp dik dik yürüdü. Himiko neredeyse koşar adımlarla peşinden geliyordu. Bird'ün performansına kapılan hastalar, ne olduğuna anlam veremeyerek, olasılıkla seppetteki bebeğe gülümseyerek, kenara çekiliyorlardı.

"O doktor ya da hemşireler polise söyleyebilir Bird," dedi Himiko, arkasına dönüp bakarak.

"Söylemezler," dedi Bird, öfkeli bir sesle. "Çünkü onlar da, başta sulu süt ve şekerli su vererek bebeği öldürmeye çalıştılar."

Ana binanın giriş kapısına yaklaştıklarında, sepettеki bebeği orada bekleşen gündüzlü hastaların aşırı meraklarından korumaya kollarının yetersiz kalacağını anladı. Bird, rakip takım oyuncularının önüne etten duvar ördükleri kaleye, tek başına saldıran bir rugby oyuncusu gibi hissetti kendini. Bir an tereddüt ettikten sonra aklı-

na gelince, "Benim pantolonumun cebindeki şapkayı çıkarıp, bunun kafasının arkasını örter misin?" dedi.

Ricasını yerine getiren Himiko'nun hareketlerindeki tutukluk Bird'ün gözünden kaçmadı. Sonra ikisi abartılı gülümsemeleriyle kendilerine yaklaşanları yara yara ilerlediler.

"Ne şirin bebek! Melek gibi!" deyince orta yaşlı bir kadın, Bird kendini aşağılanmış gibi hissetse de, başıyla selamlamakla yetinip, hiç durmaksızın oradan geçmeyi başardı.

Hastane önündeki meydanda, o günkü yağrnurlara bir yenisi ekleniyordu. Himiko'nun arabası suları yara yara hızla geri geri, elinde sepetle bekleyen Bird'ün önüne geldi. Bird önce arabadaki Himiko'ya bebek sepetini verip, sonra kendisi de arabaya binince sepeti kucağına aldı. Sepeti kucağına yerleştirebilmesi için Mısır'daki taş firavun heykelleri gibi dimdik durması gerekiyordu.

"Tamam mısın Bird?"

"Evet, gidelim," dedi Bird.

Spor araba yarışlardaki startları andırır bir şekilde fırlayarak yola çıktı. Bird tentenin iskeletine kulağını çarpıp, acısına dayanmaya çalıştı.

"Şimdi saat kaç Bird?"

Bird sağ eliyle sepete destek olarak kol saatine baktı. Saati saçma bir zamanda durmuştu. Bird son birkaç gündür, alışkanlık olarak saatini taktığı halde, bir kez bile saate bakmamış, elbette ne ayarlamış ne de kurmuştu. Garabet bebek yakalarına yapışmadan sakin günlük yaşantılarını sürdüren tiplerin zaman alanlarının dışında günler geçirmiş gibi hissediyordu kendini. Dahası, henüz başkalarının zaman alanlarına dönebilmiş değildi.

"Saatim durrnuş," dedi Bird.

Himiko araba radyosunun tuşuna bastı. Haber prog-

ramıydı; erkek sipker Moskova'nın nükleer denemeleri yeniden başlatmasının ardından yaşanan gelişmeleri anlatıyordu. Japon Hidroenerji Birliği Sovyetler'in nükleer denemelerini desteklediği yolunda açıklama yapmıştı. Fakat iç yapısında farklı hareketlenmeler vardı ve bir sonraki hidrojen bombası protesto mitinginin tehlikeye girmesi olasıydı. Hidroenerji Birliği'nin açıklamasına tepki gösteren bir Hiroşima mağdurunun sesi girdi araya. Hiç, zararsız nükleer silah olur mu? Bu deneme Sovyetler tarafından Sibirya'da yapılıyor bile olsa, insana hiç zararı olmayan hidrojen bombası diye bir şey var mı?

Himiko başka bir kanalın tuşuna basınca, popüler müziklerden biri yayılmaya başladı. Tangoydu. Bird'e tüm tango müzikleri aynıymış gibi gelirdi. Öylesine uzun sürdü ki sonunda Himiko, radyoyu kapatıverdi. Bird bir türlü zamanla karşılaşamıyordu.

"Bird, Hidroenerji Birliği Sovyetler'in nükleer denemelerine teslim olmuş," dedi Himiko, aslında pek de ilgisini çekmiyormuş gibi.

"Evet, öyle gibi," dedi Bird.

Başkalarının ortak dünyasında, sıradan insanlar için yalnızca tek bir zaman akıp gidiyordu ve dünyadaki tüm insanların tek kader olarak inandıkları kötü bir kader şekillendirilmişti. Fakat Bird, onun kişisel kaderine egemen olan bebek şeklindeki canavarın sepetine bağlanıp kalmıştı.

"Baksana, Bird. Bu yeryüzünde siyasi ya da ekonomik, doğrudan ya da dolaylı olarak nükleer silah üretiminden çıkar elde eden insanlardan farklı olarak, saf saf nükleer savaş çıkmasını isteyen insanlar vardır herhalde. Çoğu insanın özel bir neden olmaksızın, bu yerkürenin devamına inanıp, arzuladıkları gibi, o kara kalpli insanlar da aynı şekilde nedensizce insanoğlunun yok oluşuna inanıp, bunu arzuluyorlar galiba. Kuzeyde yaşayan karsı-

çanı dedikleri bir fare türü arada sırada topluca intihar ediyormuş. Bu yeryüzünde karsıçanı türünden insanlar var mıdır acaba Bird?"

"Kara kalpli, karsıçanı türünden insanlar? Esas bu, Birleşmiş Milletler'de görüşülüp önlem alınması gereken bir konu," diye Himiko'yu destekledi Bird.

Fakat kendisi, kara kalpli karsıçanı türünden insanları yakalamaya giden Haçlı Seferi'ne katılmayı düşünmüyordu. Aksine, kendi içindeki kara kalpli karsıçanı türünden varlığın kendini sıyırıp geçmesini bekliyordu.

"Amma sıcak," diyerek, o ana kadar konuştuklarının aslında pek fazla ilgisini çekmiyormuş gibi, konuyu değiştiriverdi Himiko.

"Evet, gerçekten de sıcak."

Spor arabanın sarsılan metal kasasından motorun ısısı yükselmeye devam ediyordu, ama tente içeride kapalı kalmalarına neden olduğu için, gitgide saunaya kapatılmış gibi hissetmeye başladılar. Fakat tentenin bir kısmını açacak olsalar, oradan rüzgârla savrulan yağmur damlalarının gireceği kesindi. Bird bir ümit işe yarayabilir diye tenteyi yokladı. Son derece eski model bir tenteydi.

"Yapacak bir şey yok, Bird. Arada sırada arabayı durdurup kapıları açalım," dedi, Bird'ün başarısız girişimini gören Himiko.

Bird arabanın önünde ölmüş, ıslak bir serçenin yerde yattığını gördü. Himiko da görmüştü. Araba serçeye doğru ilerledi; görüş alanlarından çıktığında genişçe çapraz bir dönüş yaparak, sarımtırak bulanık suların kamufle ettiği kaldırım kenarındaki kanala tekerleği gömülüverdi. Bird sepeti tuttuğu ellerini sertçe çarptı. "Araba üçkâğıtçı kürtaj doktorunun çalıştığı yere varana kadar yara bere içinde kalacağım herhalde."

"Kusura bakma, Bird," dedi Himiko. Onun da vücu-

dunun bir yerlerini çarpmış olduğu kesindi, çünkü acıya katlanmaya çalışan bir sesle konuşmuştu. Bird de, Himiko da yoldaki ölü serçeden bahsetmemeye çalışıyorlardı.

"Neyse, önemli bir şey yok."

Böyle söyledikten sonra Bird, kucağındaki sepeti düzelterek, arabaya bindikten sonra ilk kez bebeğe doğrudan baktı. Bebeğin yüzü daha da kızarmıştı, ama soluk alıp almadığı belli değildi. Boğulmak üzereymiş gibi bir hali vardı. Bird korkuya kapılarak sepeti sarstı. Bebek aniden Bird'ün elini ısıracakmış gibi ağzını kocaman açıp, inanılmaz ölçüde yüksek bir sesle ağlamaya başladı. Yalnızca bir santimlik bir ip gibi sımsıkı yumduğu gözleri kupkuru olduğu halde viyaklamaya devam ediyordu. Bird korkusundan kurtulacak gibi olduğu an, bu kez de bebeğin gül rengi dudaklarını eliyle kapatmayı düşünerek, yeniden korkuya kapıldıysa da, kıl payı bastırmayı başarabildi. Bebek başındaki yumruyu örten oğlak motifli şapkayı titrete titrete viyaklamaya devam ediyordu.

"Ağlayan bebek sesi birçok anlam içeriyormuş gibi geliyor," dedi Himiko, bebeğin sesini bastırabilmek için kendi sesini yükselterek. "İnsanoğlunun var olan tüm sözcüklerinin anlamlarını taşıyor olabilir."

Bebek hâlâ viyak viyak ağlamaya devam ediyordu.

"Bizim bu anlamları yakalayamamamız büyük şans," dedi Bird, endişe içerisinde.

Araba bebeğin ağlama sesini taşıyarak ilerledi. O halleri, bir yandan binlerce ağustosböceğini taşıyorlarmış gibiydi, öte yandan Bird'e, bir ağustosböceği borunun içine dalarak uçuyormuş gibi de gelmişti. Sonunda Bird, arabanın içini kaplayan sıcaklığa ve bebeğin ağlamasına katlanamaz hale geldi. Arabayı bir kaldırıma yaklaştırarak park edip kapıları açtılar. Arabanın içindeki nemli sıcak hava, ateşli bir hastanın geğirmesini andıran hava, neredeyse uğultu çıkarır gibi bir hızla dışarıya akıp,

yerine yağmur damlalarıyla birlikte dışarının serin havası doldu. Vücutları terden sırılsıklam olan Bird ve Himiko, serin havayı hemen hissederek ürperdiler. Sepetin içine de birkaç yağmur damlası isabet ederek, bebeğin kıpkırmızı yanaklarına, gözyaşından çok daha ufak damlalar halinde yapışıp kaldı. Bebek ağlamaya devam ediyordu. Artık, kesik kesik ağlarken arada sırada kriz gelmiş gibi öksürüyordu. Tüm vücudunu sarsan öksürükleri açıkça anormaldi ve bebeğin solunum yollarında bir rahatsızlık olduğundan kuşkulandıracak ölçüdeydi. Bird sepeti hafifçe eğerek, nihayet yağmur damlalarını kesmeyi başardı.

"Havası öylesine düzenli tutulan bir yerdeki bebek, aniden açık havaya çıkarsa zatürree olabilir, Bird."

"Haklısın," dedi Bird. Ağır ve derin bir yorgunluk hissediyordu.

"Çattık belaya."

"Böyle durumlarda, bebeğin ağlamasını kesmek için ne yapmak gerek acaba?" dedi Bird, deneyimsizliğini bir acı gibi hissederek.

"Meme verildiğini sık sık gördüm, ama..." diyen Himiko, iğneyle dürtülmüş gibi irkilerek, hemen dudaklarını büzdü. Sonra da telaşla ekledi. "Yanımıza hazır süt almamız gerekirdi, Bird."

"Sulandırılmış süt mü, yoksa şekerli su mu?" dedi, yorgunluğu alaycılığa dönüşen Bird.

"Ben bir eczaneye gideyim. Ne diyorlardı adına, hani şu meme ucuna benzettikleri oyuncak gibi şeylerden vardır belki."

Sonra Himiko, yağmur altında koşarak uzaklaştı. Bird emin olamadığı halde sepeti sallayarak düz topuklu ayakkabılarıyla yağmur altında koşan sevgilisinin arkasından bakakaldı. Himiko kendisiyle aynı yaştaki Japon kadınları arasında en iyi eğitimi almış olanlardan biriydi,

ama aldığı eğitim havaya uçmak üzereydi ve onun sıradan kadınların günlük yaşamları hakkında hiçbir bilgisi yoktu. Bird üniversitenin ilk yılında hepsi canlı ve diri duran kız öğrenciler arasında, çok daha canlı ve diri olan Himiko'nun o halini anımsayınca, çamurlu suyun içerisinde beceriksiz adımlarla koşmaya çalışan az önceki Himiko'ya acıdı. Gençliği, bilgi açlığı ve kendine güveniyle dikkat çeken o üniversiteli kızın, gelecekte böyle bir Himiko haline geleceğini kim tahmin edebilirdi? Kucağında bebek sepetiyle Bird'ün içinde oturduğu arabanın yanından uzun mesafe yük kamyonları gergedan sürüsü gibi yeri göğü inleterek geçip gitti. Bebek, Bird, hatta araba bile sarsılmıştı. Bird, kamyon gürültüleri arasında anlamı net olmayan, ama keskin bir çağrı içeren sesler olduğu hissine kapıldı. Bunun bir kuruntu olduğu kesindi, ama Bird bir süre boşu boşuna da olsa kulak kesildi.

Himiko karanlığın içerisinde tek başına oturup kızgınlığa kapıldığı anlardaki gibi bir yüz ifadesiyle, başkalarının bakışlarına aldırmadan, yağmur yüklü rüzgâra karşı direnerek arabaya geri döndü. Artık koşmuyordu. Bird, onun iri vücudunda da kendininkine benzer bir yorgunluğun varlığını sezebiliyordu. Fakat Himiko, arabaya dönünce ağlamaya devam eden bebeğin sesini bastırarak sevinç içerisinde, "Şu bebeklerin geveledikleri oyuncağa emzik deniyordu. Unutup gitmişim. Bak iki çeşit getirdim, Bird" dedi.

Emzik sözcüğünü uzak belleğinden söküp çıkarmayı başarınca, kendine güveni bir nebze olsun geri dönmüş olmalıydı. Fakat Himiko'nun açılan avuçlarındaki o turuncu lastikten yapılma şey, çınar yaprağı kanatlarıyla irileştirilmiş meyve gibi duran şey, olasılıkla Bird'ün bebeğinin kullanmakta güçlük çekeceği bir gereçti.

"İçi mavi olan dişleri sertleştirmek için ve daha bü-

yük çocuklara veriliyor Bird. Bu içi boş, yumuşak olan kesin işe yarar," diyen Himiko, emziği ağlayan bebeğin pembe ağzına yerleştirdi.

Neden diş sertleştirici olanını da aldın ki, diye soracak oldu Bird. Üstelik diş sertleştirici olanı bir yana, daha küçük bebekler için olanına bile bebeğin tepki vermediğini gördü. Bebek ağzına konan emziği diliyle dışarı atmak gibi küçük bir hareket yapmıştı yalnızca.

"İşe yaramadı. Daha erken herhalde," dedi, bir süre denedikten sonra başarısızlığı sonucunda kendine güvenini yeniden yitiren Himiko.

Bird eleştirmekten çekindi.

"Fakat, bebeği yatıştırabilecek başka bir yol bilmiyorum," dedi Himiko, cesaretini yitirerek.

"Öyleyse bu halde yola çıkmaktan başka bir çaremiz yok. Öyle yapalım," dedi Bird, kendi tarafındaki kapıyı kapatarak.

"Az önce eczanedeki saat dörttü. Beşe kadar hastaneye varmış oluruz," dedi Himiko motoru çalıştırırken, yüzünde korkutucu bir ifadeyle. O da huysuzluğunun doruğuna ulaşmak üzereydi anlaşılan.

"Herhalde bir saat boyunca da ağlamaz," dedi Bird.

Beş buçukta, bebek yorgun düşüp uykuya dalmıştı, ama onlar henüz hedeflerine ulaşamamışlardı. Araba yarım saattir iki tepe arasında kalan bir adanın etrafında dolanıp duruyordu. Bulundukları yer kuzeyinde ve güneyinde yükseltiler bulunan bir mahaldi ve araba yokuşları çıkıp iniyor, bulanık suyu hızla akan kıvrımlı ırmağı tekrar tekrar geçiyor, yanlışlıkla çıkmaz sokaklara giriyor, sonra bir an kendilerini tepenin de arkasına düşmüş buluveriyorlardı. Himiko sorunlarının kaynağı olan hastanenin kapısına kadar arabayla gittiğini anımsıyordu ve yüksek bir yere çıktıklarında yeri yaklaşık olarak tahmin

edilebiliyordu. Ancak, müstakil evlerin yoğunlaştığı o adaya döndüklerinde düzenlemeleri yetersiz, birbirlerini kesen sokaklarda hangi yöne gittiklerini bile anlayamaz hale geliyorlardı. Nihayet Himiko'nun anımsadığını söylediği bir sokağa girdiklerinde, asla yol vermeyen bir kamyonetle karşılaşıp, geldiklerinden daha fazla yolu gitmek zorunda kaldılar ve kamyoneti atlatmayı başarak geri dönmeye çalıştıklarında, önceki geldiklerinden farklı bir köşeden dönüvermişlerdi. Üstelik bir sonraki dönemeç tek yönlüydü ve geri dönmeleri imkânsızdı.

Bird de, Himiko da tek kelime etmiyordu. Öylesine sinirlenmişlerdi ki karşılarındakini kırmadan bir şeyler söyleme cesaretini kendilerinde bulamıyorlardı. Bu kavşaktan ikinci kez geçiyoruz, gibi basit bir cümle bile aralarında müthiş bir patlamaya yol açabilirdi. Özellikle, iki de bir aynı karakolun önünden geçip duruyorlardı. Ahşap, eski devlet daireleri gibi bir binaydı ve köklerinin kalınlığı olsun, yapraklarının bolluğu olsun, normal olanlardan farklı iki ıhlamur ağacı kapısını koruyordu. Bird ve Himiko, ıhlamur ağaçlarının ardındaki polislerin dikkatini çekmekten korkarak, önüne her çıktıklarında irkilerek oradan uzaklaşıyorlardı. Polislere hastanenin yerini sormak gibi bir şey akıllarının ucundan bile geçmiyordu. Bir dükkânın sahibine bile adres soramayacak durumdaydılar. Başında yumru olan bir bebeği taşıyan spor arabanın, adı çoktan kötüye çıkmış o hastaneyi sorduğu söylentisi çıkarsa başlarındaki belanın çapı da genişlemiş olurdu. Doktor Himiko'yla yaptığı telefon görüşmesinde, yakınlardaki büfeye bile adres sormaması konusunda özel olarak uyarmıştı. Bu yüzden, sonu gelmeyecekmiş gibi olan dolaşmalarına devam ettiler. Bird'ün aklından korkusunu artıran düşünceler geçiyordu. Sabaha kadar arasak bile o hastaneye ulaşamayız belki de. Zaten bebek öldürmeyi kabul edecek hastane mi olur? Bird'ün bir di-

ğer derdi de aniden bastırıveren uykuydu. Uyuyup, dizlerinin üstündeki bebek sepetini düşürmekten endişeleniyordu. Bebeğin yumrusunu kaplayan deri kafatası deliğinden taşan beyin dokusu ile birleşmiş bir zar ise, anında patlayıverirdi. Dahası, bebek gaz pedalıyla fren arasına sıkışıp, ayakkabılarının taşıdığı çamurlara bulanarak solunum yetersizliğine girer ve acılar içerisinde ölürdü. Bu da çok feci olurdu. Bird var gücüyle uykudan uzaklaşmaya çalışırken, bir an bilincinin karanlıklarına dalıverdi. Bird'ün o halini yakalayan Himiko gerginlik yüklü sesiyle, "Uyuma sakın, Bird!" deyince, tekrar geri dönmeyi başardı.

Sepet dizlerinin üstünden kayıp düşmek üzereydi. Titreyerek doğrulan Bird, sepeti sımsıkı yakaladı.

"Benim de uykum var, Bird. Kaza yapacağım diye korkuyorum."

Artık etrafı akşam karanlığı kaplamaya başlamıştı. Rüzgâr dinmişti, ama yağmur orada çakılı kalmış gibi sise dönüşmüş, görüş alanlarını kapatmıştı. Himiko ön farları açınca, yalnızca teki yandı. Himiko'nun çocukluktan kurtulamamış arkadaşının yaramazlığı etkisini göstermeye başlamıştı. Araba bir kez daha ıhlamur ağaçlarının önünden geçmek üzereyken, sonunda köylü kılıklı genç bir polis çıkıp onları durdurdu.

Bird ve Himiko benzleri atmış, tere batmış berbat halleriyle, çömelerek açık kapıdan içeri bakan polisle göz göze geldiler.

"Ehliyet!" dedi polis, o işlerin ehliymiş gibi bir ses tonuyla. Bird'ün dershanedeki öğrencileri yaşında bir polisti, ama kendisinin onları korkuttuğunu çok iyi biliyor ve anın keyfini çıkarıyordu. "Bu arabanın tek farının yanmadığının farkına, siz daha buradan ilk geçtiğinizde varmıştım. Görmezden geldim, ama böyle iki de bir geçip durursanız, yapacak bir şey yok. Tek farla yola çıkıp,

rahat rahat dolaşıyorsanız, günah benden gider. Benim itibarım da söz konusu çünkü!"

"Evet" dedi Himiko, artık tüm duygularını yitirmiş gibi.

"Yanınızda bebek mi var?" dedi polis, Himiko'nun tavrına bozulduğunu belli ederek. "Arabayı bırakın, bebeği kucağınızda götürün artık."

Sepetteki bebek anormal kırmızı yüzündeki burnu ve açık ağzıyla sesli sesli soluk alıp veriyordu. Çoktan zatürreeye yakalanmış olabileceği kuşkusu, Bird'e kendilerine bakan polisin varlığını unutturmuştu. Bird korka korka eliyle bebeğin alnına dokundu. İnsan vücudunun ısısından çok farklı, iğne batırır gibi dalayan bir sıcaklıktaydı. Bird şaşkınlığını seslere dökmeden edemedi.

"Ne?" diye sordu şaşıran polis, yaşını belli eden bir ses çıkararak.

"Bebek hasta. O yüzden, ön farın kırık olduğunun farkında ola ola yola çıktık," dedi Himiko. Polisin şaşkınlığından faydalanarak bir şeyler yapma niyeti açıkça belli oluyordu. "Fakat yolumuzu kaybettik."

"Nereye gidiyorsunuz ki? Hastanenin adı ne?"

Himiko bir an tereddüt ettiyse de, sonunda hastanenin adını söyledi. Polis arabanın durduğu yola çıkan sokakta sağ tarafta ileride olduğunu söyledikten sonra kendisinin basit bir iyi polis olmadığını göstermek isteğiyle, "Fakat bu kadar yakın olduğuna göre, yürüyerek de gidebilirsiniz. Arabayı bırakın," dedi.

Himiko histerik bir hareketle elini uzatıp, bebeğin başındaki yumruyu kapatan şapkayı çekip aldı. Bu polise kesin bir darbe olmuştu.

"Mümkün olduğunca sarsmadan taşımamız gerekiyor."

Himiko'nun saldırısı bitirici olmuştu. Polis pişman olmuş gibi ürkek hareketlerle ehliyeti geri verdi.

"Çocuğu hastaneye götürdükten sonra, arabayı da hemen tamire verin," dedi polis aptalca, çocuğun başındaki yumrudan bakışlarını ayıramayarak. "Yalnız çok feci durumda! Beyin zarı enfeksiyonu mu?"

Bird ve Himiko, polisin öğrettiği sokağa girdiler. Hastanenin önünde arabayı durdurunca, Himiko her zamanki rahatlığına yeniden kavuşmuş gibi, "Ne ehliyet numarasını ne de adımı not aldı. Avanak polis."

Bebek sepetini binası ahşap hastanenin kapısına taşıdılar. Ortalıkta hastalardan, hemşirelerden eser yoktu. Bird seslenir seslenmez, takım elbise bir yana, lekeler içinde kalmış beyaz önlüğüyle yumurta kafalı adam göründü. Bird orada yokmuş gibi davranarak, işporta balıkçıdan balık alırmış gibi bir hareketle sepetin içine göz atarak, "Geç kaldınız, Himikocuğum. Şaka yaptığını düşünmeye başlamıştım," dedi, insanın kulak zarına yapışıp kalan sesiyle.

Bird hastanenin ana giriş kapısının yıkık dökük görüntüsü karşısında korkuya kapılmıştı.

"Yolu bir türlü bulamadık," dedi Himiko, soğuk ses tonuyla.

"Yolda feci bir şey mi yaptılar acaba dedim. Bir kez bebeği öldürmeye karar verince, ipin ucunu kaçırıp hastanede ölmesiyle boğazını sıkıp öldürmek arasında fark yok diyen çılgınlar çıkabiliyor. Ooo... Vah zavallı. Zatürree olmuş bile," diye sakince konuşan doktor, bebek sepetini kucakladı.

13

Bird ve Himiko, spor arabayı tamirhaneye bırakıp, taksi çevirerek Himiko'nun bildiği gay-barın yoluna düştüler. İkisi de bitkin düşmüş, her an uyuyabilecek haldeydiler, ama bunlardan daha güçlü bir şekilde boğazlarını kurutan bir heyecanın esiri olmuşlardı; yalnız başlarına o karanlık eve dönmek içlerinden gelmiyordu.

İkili, gaz lambası desenindeki floresan lambanın aydınlattığı mika tabelada "Kikuhiko" yazan barı bulunca taksiden indiler. Gelişigüzel malzemelerle bir şekilde ayakta duran kapıyı açıp içeri girdikleri yer, kısa bir tezgâh ve önünde sırtlığı yüksek, eski tarz iki çift sandalyenin konulduğu ahırdan beter dar bir mekândı. Fakat, onlardan başka müşteri yoktu. Tezgâhın arkasında köşede duran ufak tefek adam iki davetsiz misafiri temkinli bir tavırla da olsa inceleyip, asla reddetmeyen, kıyıları koyun gibi sarkık gözleri, genç kız gibi dudakları olan, genel hatları itibariyle topluca bir adamdı. Bird de, kapının hemen iç tarafında durup adama baktı. Adamın belli belirsiz gülümsemesinin perde arkasında, taşra kentindeki kendinden yaşça küçük arkadaşının gölgelerini yakalamayı başardı.

"Ne bu halin, Himi?" dedi adam, Bakışlarını Bird'den ayırmadan, sözcükleri küçük dudaklarının ardındaki ağ-

zında yuvarlayarak. "Ben bu adamı tanıyorum. Çok eskiden lakabı Bird olan adam değil misin?"

"Hele bir oturalım," dedi Himiko, Bird'e.

Himiko, Bird'le Kikuhiko'nun yıllar sonra karşılaşma sahnesini, zevksiz bir tiyatro oyunu gibi bulmuştu. Bird'ü de Kikuhiko'yla karşılaşmak pek o kadar duygulandırmamıştı. Bitkin, uykulu, dünyada ilgisini çekebilecek tek bir şey bile kalmamış gibi hissediyordu kendini. Nedensiz bir şekilde, Bird Himiko'yla arasında biraz mesafe bırakarak oturdu.

"Bu adamın adı ne şimdi Himi?"

"Bird."

"Değişmemiş öyleyse, Bird. Yedi yıl geçti üzerinden halbuki," diyen adam Bird'e yaklaştı. "Ne içersin Bird?"

"Viski, sek."

"Ya sen, Himi?"

"Aynısından."

"İkiniz de çok yorgun gözüküyorsunuz. Daha yeni akşam oldu oysa."

"Seks meselesi değil. Bütün öğleden sonra deli gibi araba sürdüm durdum."

Bird kendisi için doldurulan viski bardağını kaldırmak üzereyken, içinde bir şeylerin kımıldandığını hissederek, tereddüt etti. "Kikuhiko... Henüz yirmi ikisine bile girmemiş olması gerekirken, benden çok daha yaşlı insanlar gibi duruyor. Bir yandan da on beş yaşındaki özelliklerinin de birçoğunu kaybetmemiş. İki yaş arasında çift karakterli gibi kalmış Kikuhiko." O kendine de viski koymuş, sek içiyordu. İlk bardağı çabucak içip bitiren Himiko ile kendisinin bardaklarını bolca doldurarak tazeledi. Öylesine de olsa hareketlerini izleyen Bird'e, kızgın kediler gibi vücudunun tüm sinirleri ayaklanmış bir halde bakıyordu. Sonra Bird'le aynı hizaya geldiğinde kararlılıkla, "Hiç aklına geldim mi, Bird," diye sordu.

"Evet, elbette," dedi Bird. Bird gay-bar patronu gibi bir meslekten biriyle ilk kez konuşuyordu. Tuhaftır, zihnindeki bu algılama, yıllar sonra karşılaşılan bir arkadaşla konuşuyor olma algılamasından daha ağır basıyordu.

"O günden beri, Bird... Komşu şehirde, yüzünün yarısı olmayan Amerikalı askerin trenin penceresinden dışarıyı izleyişini gördüğüm günden beri, Bird..."

"Ne olmuş o Amerikalı askere?"

Kikuhiko, Bird'e dik dik baktıysa da, Himiko'ya dönerek yanıtladı.

"Kore'de savaşın olduğu yıllardı. Yaralanan askerler Japonya'daki üslere gönderilirdi, vagonlar dolusu asker. Biz öyle bir trenle karşılaştık. Bird, öyle trenler bizim oralardan sık sık geçiyor muydu ki?"

"O kadar da sık sık değildi herhalde."

"Japon lise öğrencilerinin köle tüccarları tarafından yakalanıp Kore'ye savaşa gönderildiği, hatta hükümetin kendisinin bizi askere alıp Kore'ye göndereceği dedikoduları çok korkutuyordu."

"Doğru, bu tip çok korkuyordu. Gece yarısı kavga edip ayrıldığımızda da, 'Ben korkuyordum!' diye bağırmıştı." Sonra Bird, bebeği aklına getirip, onun korkma yetisinin bile olmadığını düşünerek rahatladıysa da, bu sahte bir rahatlamaydı. Bird bebekte yoğunlaşmaya başlayan bilincini dağıtabilmek için, "Onların hepsi asılsız dedikodulardı," dedi.

"Asılsız dedikodular bile olsa, o dedikoduların korkusuyla birçok şey yaptık," dedi Kikuhiko. "Peki, Bird. Şu peşine düştüğün deliyi sağlam bulabildin mi?"

"O tip kalede kendini asmıştı. Sonuçta boşa kürek çekmiş olduk," dedi Bird, eski duyguların ekşimtırak tadını dilinde hissederek. "Gün doğduğunda köpeklerle birlikte bulduk. Hiçbir anlamı yoktu."

"Hiç de değil Bird. Gün doğana kadar arayan senin-

le, gece yarısı usanıp kaçan benim, daha sonraki yaşamımız tamamen farklı oldu. Sen bizim gibi serserilerle dolaşmayı bırakıp Tokyo'ya üniversiteye gittin. Bense o geceden sonra hep yokuş aşağı indim. Şimdi de gay-bar gibi bir yerde tıkanıp kalmış durumdayım. Bird, o gece tek başıma çekip gitmemiş olsaydım, sanırım benim yaşamım da biraz olsun farklı olabilirdi."

"Bird o gece seni terk etmeseydi, homoseksüel olmaz mıydın, Kikuhiko?" dedi Himiko.

Bird ne yapacağını şaşırarak bakışlarını Kikuhiko'dan ayırdı.

"Homoseksüeller, eşcinsel yaşamı kendileri seçen insanlardır, derler ya? Bu seçimi ben kendim yaptığıma göre başka hiç kimse sorumlu değil," dedi Kikuhiko, sakin bir ses tonuyla.

"Kikukiko, sen de Fransız varoluşçuların laflarını öğrenmişsin."

"Gay-bar patronluğu o işin içinde olmadığın sürece yapılamaz," dedi Kikuhiko, iş için kullandığı konuşma sanatı tarzı şarkı söyler gibi bir havada. Sonra sesini yine değiştirerek Bird'e, "Düşmüş biri olarak ben yuvarlanmaya devam ederken sen neler yapıyordun?" dedi.

"Dershane öğretmenliği yapıyorum, ama yaz tatilinden sonra işsizim. Terfi etmem söz konusu bile olmadı," diye yanıtladı Bird. "Üstelik, başımdan da bela eksik olmuyor."

"Düşünüyorum da, yirmi yaşındaki Bird böyle kabuğuna çekilivermezdi. Şimdiki Bird ise, bir şeylerden korkmuş kaçıyora benziyor," dedi Kikuhiko, hassas gözlem yeteneğini sergileyerek. O artık Bird'ün bildiği, bir zamanlarki saf Kikuhiko değildi. Düşüşü ve yuvarlanışı sırasında çok karmaşık günler yaşamış olduğu açıktı.

"Haklısın. Süngüm düşmüş, korkuyorum, kaçmaya çalışıyorum," dedi Bird.

"Yirmi yaşındaki Bird, bilinen tüm korkulardan özgür bir adamdı. O Bird'ün korkuya kapıldığını bir kez bile görmedim oysa," dedi Kikuhiko, Himiko'ya. Sonra Bird'e doğrudan, "Şu an korku konusunda çok hassassın. Korkmuş, kuyruğunu kıstırmış gibisin," dedi, tahrik etmeye çalışır gibi.

"Ben artık yirmi yaşında değilim de ondan," dedi Bird.

"O artık, eski o değil," diyen Kikuhiko, bir süre bir yabancıyla konuşuyormuş gibi bir ifadeyle Bird'e baktıktan sonra, Himiko'nun yanına geçti.

Daha sonra Kikuhiko ve Himiko dans oyununa başlayınca, serbest kalan Bird rahatlayarak, kendisi için hazırlanan viski bardağını aldı. Kikuhiko ve Bird, yedi yıllık aradan sonra, yedi dakikalık konuşmayla birbirlerinin merakını çeken her şeyi yok etmeyi başarmışlardı. "Ben yirmi yaşında değilim. Şu an benim o yıllardan beri kaybetmeden taşıdığım tek şey, şu çocuksu Bird lakabı." Sonra Bird, uzun geçen o günün ilk viskisini bir dikişte içti. Birkaç saniye sonra, aniden vücudunun derinliklerinde, sağlam ve devasa bir şey canlanıverdi. Bird daha yeni midesine gönderdiği viskiyi hiç tereddüt etmeden kustu. Kikuhiko çabucak tezgâhı temizleyip, bardakla su verdi ama Bird sadece aval aval havada bir noktaya bakıp duruyordu. "Ben o bebek kılığındaki canavardan, utanç dolu bir sürü şey yaparak, neyi korumaya çalışıyordum acaba? Acaba hangi kendimi korumaktı amacım?" Sonra aniden afallayıverdi. Yanıt sıfırdı.

Bird yuvarlak tabureden yavaşça aşağı indi. Sonra, bitkinlik ve hızlı sarhoşlukla kaymaya başlayan gözleriyle kendisini yargılar gibi bakan Himiko'ya, "Ben bebeği üniversite hastanesine götürüp, ameliyat ettirmeye karar verdim. Artık kaçıp durmaktan vazgeçtim" dedi.

"Sen kaçıp durmuyorsun ki. Ne oldu, Bird? Şu saat-

ten sonra ameliyat gibi laflar," diye soruyla yanıtladı, anlam veremeyen Himiko.

"O bebek doğduktan sonra şu ana kadar sürekli kaçtım durdum," dedi Bird, kararlılıkla.

"Şu an sen, kendi elini ve benim elimi kirleterek bebeği öldürüyorsun. Kaçmak bu olmasa gerek. Hem biz Afrika'ya gideceğiz daha!"

"Hayır, ben o üçkâğıtçı kürtaj doktoruna bebeği teslim edip, buraya kaçtım," dedi inatla. "Sonra da, kaçmaya devam edip, en son kaçacağım yer olarak da Afrika'yı şekillendirdim kafamda. Sen de kaçıyorsun. Zimmetine para geçirmiş bir suçluyla kaçan pavyon karılarından farkın yok."

"Ben kendi ellerimi kirlettim, yine de dimdik ayaktayım. Kaçtığım falan yok!" diye bağırdı Himiko; sesindeki histeri tonu güçlenmişti.

"Sen bugün o ölmüş serçeyi ezmemek için çukura düştüğünü unuttun mu? O gerçekten de kendi elini kirleterek katil olmayı seçen birinin tavrı mı?"

Himiko gitgide kanlanarak şişkinleşmeye başlayan yüzünde öfke ve hayal kırıklığıyla karışık bir ifadeyle Bird'e sert sert baktı. Sonra güçsüzce oturduğu yerde doğrularak yanıt vermeye çalıştıysa da sesi çıkmadı.

"Canavar bebekten kaçmak yerine, tam karşıdan yüzleşmenin iki yolu var. Kendi ellerinle boğarak öldürmek ya da kabullenip büyütmek. Başka yol yok. Baştan beri biliyordum, ama bunu kabullenecek cesaretim yoktu."

"Bird, bebek şu an zatürree. Üniversite hastanesine götürmeye kalksan bile, yolda arabada ölür. Öyle olursa da seni tutuklarlar."

"Eğer öyle olursa, ancak o zaman kendi ellerirnle öldürmüş olurum. Tutuklanrnam da gerekir. Sorumluluğunu alabilirim."

Bird serinkanlılıkla konuşuyordu. Kendisinin nihayet kendini aldatmanın son tuzağından kurtulduğu hissiyle, kendine güvenini yeniden kazanmıştı. Himiko ise dolu dolu olan gözlerindeki bakışları Bird'e çivilemişti. Telaşla bir yol aradıktan sonra, bir diğer saldırı yöntemine geçiverdi.

"Ameliyat ettirip bebeğin canını kurtarmış bile clsan, ne işe yarar bu? Bird, onun bitkisel bir varlıktan başka bir şey olmadığını söylemedin mi? Yalnızca kendini mutsuz etmekle kalmayacaksın, bu dünya için hiçbir anlamı olmayan bir varlığın yaşamını uzatmış olacaksın yalnızca. Bunun bebeğin yararına olacağını mı düşünüyorsun yoksa Bird?"

"Bu kendim için. Kaçıp duran bir adam olmaya son verebilmem için gerekli," dedi Bird.

Fakat Himiko, hâlâ anlamaya yanaşmıyordu. Kuşkuyla, biraz da kafa tutar gibi sert sert Bird'e bakıyordu. Gözlerinden boşalan yaşlara aldırmıyormuş gibi gülümsemeye çalışarak, "Bitkisel işlevlerden fazlası olmayan bir bebeği zorla yaşatmak. Senin hümanizmin bu mu?" dedi alaycı bir ses tonuyla.

"Ben yalnızca kaçıp durarak sorumluklarından uzak duran bir adam olmaktan kurtulmak istiyorum," dedi Bird, teslim olmaksızın.

"Ee, benimle Afrika'ya gitme sözüne ne oldu?" diyen Himiko hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

"Himi! Şu haline bak. Yapma artık! Bird kendisiyle ilgili kafasını kurcalayan bir şey olduğunda başkalarının ağlamasına asla aldırmaz," dedi Kikuhiko.

Bird, Kikuhiko'nun koyun gözü gibi kıyılarından sarkık gözlerinde şiddetli bir nefretin yanmaya başladığını görebiliyordu. Fakat Kikuhiko'nun araya girmesi, Himiko'ya kendini toparlama şansı vermişti. Birkaç gün önce elinde viski şişesiyle en berbat halinde kapısını

çaldığında Bird'ü içeri alan, gençliğini yitirmeye başlamış, sonsuz hoşgörü ve sükûnet sahibi Himiko haline dönmüştü.

"Tamam, Bird. Sen olmasan da ben o evi ve arsayı satar Afrika'ya giderim. Yanıma da arabanın tekerini çalan çocuğu alırım. Düşünüyorum da, o çocuğa çok kötü davrandım," dedi Himiko. Gözlerindeki buğu silinmemişti, ama histeri krizini aşmıştı.

"Himi artık iyi," dedi Kikuhiko, Bird'e.

"Sağ ol," dedi Bird, ne Kikuhiko'ya ne de Himiko'ya, ama dürüstçe.

"Senin birçok şeye katlanman gerekecek Bird," dedi Himiko, Bird'ü cesaretlendirmeye çalışırmış gibi bir ses tonuyla. "Elveda, Bird!"

Bird başını sallamakla yetinerek bardan çıktı. Çevirdiği taksi yağmurdan ıslanan yolda müthiş bir hızla ilerledi. "Eğer şimdi bebeği kurtarmadan önce kaza yapacak olursak, şimdiye kadarki yirmi yedi yıllık yaşamının hiçbir anlamı olmayacak." Daha önce hiç yaşamadığı türden derin bir korku Bird'ü yakalamıştı.

* * *

Sonbahar geçmek üzereydi. Bird beyin cerrahisi bölüm başkanına taburcu olmadan önce teşekkür edip döndüğünde, kucağında bebekle karısını aralarına alan kayınpederi ve kayınvalidesi bebek yoğun bakım ünitesinin önünde bekliyorlardı.

"Tebrikler, Bird. Sana çok benziyor," dedi kayınpederi.

"Gerçekten de," dedi Bird, çekingen bir tavırla. Bebek ameliyat olduktan sonra bir hafta geçtiğinde insana, bir hafta daha geçtiğinde Bird'e benzemeye başlamıştı. "Başının röntgen filmini aldım. Eve gidince gösterece-

ğim, ama kafatasındaki eksiklik yalnızca birkaç milimlik bir açıklık ve gitgide kapanıyormuş. Beynin asıl kısmı değilmiş dışarı fırlayan. Dolayısıyla beyin fıtığı değil de, sıradan bir yumruymuş işte. Kesip aldıkları yumru içerisinde, yalnızca pinpon topu büyüklüğünde iki beyaz parça varmış."

"Amaliyatın başarılı geçmesine çok sevindik," dedi, çenesi düşen Bird'ün sözlerinin bir boşluğunu kollayan kayınpederi.

"Ameliyat uzun sürüp de, tekrar tekrar kan vermek gerekince, sen de kim bilir kaç kez kan verince Drakula'nın ısırdığı prensesler gibi betin benzin soldu," dedi, nadiren o şekilde keyifli olan kayınvalidesi. "Bird, aslanlarla savaşır gibiydin."

Bebek çevresinin aniden değişmesinden korkmuş, dudaklarını büzerek, henüz görme yeteneği gelişmemiş gözleriyle çevresindeki yetişkinlere bakıyordu. Bird ve profesör tekrar tekrar yüzüne eğildikçe, onların arkasında kalan kadınların birkaç adım önüne geçip, konuşarak yürüdüler.

"Sen bu felaketle çok iyi mücadele ettin," dedi profesör.

"Hayır, hayır. Birçok kez kaçmaya kalkıştım. Her an kaçmaya hazırdım," dedi Bird. Sonra elinde olmadan içindeki öfkeyi bastırırmış gibi bir sesle, "Fakat bu gerçek yaşamda yaşamak, konan kurallara uyarak yaşamakmış gibi dayatılıyor. Kendini aldatma tuzaklarına düşmeye hazır bile olsanız, bir an geliyor reddediyorsunuz," dedi.

"Öyle olmasa da gerçek yaşamı yaşayabilmek mümkün Bird. Bir kendini aldatmadan diğerine, kurbağa gibi sıçraya sıçraya, ölene kadar devam eden insanlar da oluyor," dedi profesör.

Bird bir an gözlerini kapayıp, birkaç gün önce Afrikada'ki Sanzibar'a gitmek üzere demir alan gemide o

genç oğlanın yerine, bebeği öldüren Bird'ü koyduğu yeterince cezbedici bir cehennem manzarası çizdi. Himiko'nun söylediği gibi, belki de başka bir uzayda öyle bir gerçeklik cereyan ediyordu. Sonra Bird, kendisinin seçtiği bu taraftaki uzayın sorunlarıyla yüzleşmek üzere gözlerini açarak konuşmayı sürdürdü.

"Bebeğin normal bir çocuk olarak büyüme ihtimali de varmış, ama IQ'su çok düşük bir çocuk olarak büyümesi de ihtimal dahilinde. Ben onun geleceği için çalışmak zorundayım. Elbette, yeni bir işe aracı olun diye söylemiyorum bunları. Öylesi bir hatadan sonra, sizin açınızdan da, benim açımdan da affedilebilirlik sınırlarını aşmış durumda. Ben dershane ya da üniversite gibi yukarıya çıkan merdivenleri olan kariyer meslekleriyle bağlarımı tamamen koparmak niyetindeyim. O yüzden yabancı turistlere rehberlik yapmak istiyorum. Afrika'ya gidip oranın yerlisi birini rehber olarak tutmak gibi bir hayalim de var, ama tersine Japonya'ya gelen yabancılara rehberlik etmek niyetindeyim."

Profesör, Bird'ü yanıtlamayı aklından geçirse de, o sırada koridoru tamamen dolduran bir genç grup karşılarına çıkınca, gençleri aralarından geçirmek zorunda kaldılar. Gençler kolu alçılı bir arkadaşlarını aralarına almışlardı. Bird ve profesöre hiç aldırış etmeden geçip gittiler. Hepsi de giymekten aşınmış, o mevsim için çok ince ejder desenli montlar giymişlerdi. Bunun üzerine Bird, o gençlerin bebeğinin doğmak üzere olduğu o yaz gecesi kavga ettiği grup olduğunun farkına vardı.

"Ben şimdi geçen tipleri biliyorum, ama nedense onlar bana dönüp bakmadılar bile," dedi Bird.

"Sen şu birkaç haftada çok değişmiş gibisin. Belki de ondandır."

"Öyle mi acaba?"

"Sen değiştin," dedi profesör, biraz sevgi tonu yüklü

sesiyle, tam bir akraba gibi. "Artık bu çocuksu Bird lakabı sana yakışmıyor."

Bird, bebeği aralarına alarak onlara yetişmeye çalışan kadınları bekleyip, karısının kolları arasında koruduğu oğlunun yüzüne baktı. Bebeğin gözlerine kendi yüzünün yansımasını istemişti. Bebeğin göz aynaları koyu gri renkleri üzerinde Bird'ü yansıttılar, ama öylesine minnacıktı ki, Bird yeni yüzünün nasıl olduğunu göremedi. Eve döner dönmez yapacağı ilk iş, aynada kendine bakmak olacaktı. Ondan sonra ise, ülkesine gönderilen Delçev'in iç kapağına "umut" sözcüğünü yazdığı Balkan Yarımadası'nın o küçük ülkesinin sözlüğünde "sabır" sözcüğüne bakacaktı.

Nobel ödülü sahibi Japon yazar Kenzaburo Oe, 20. yüzyıl edebiyatının en özgün kalemlerinden biri oldu.

Kendini kandırma zehrini bir kez tadan insanlar, bir daha kendilerini asla kurtaramazlar...

Büyükşehir ortamındaki yalnızlaşma ve yabancılaşma sancılarından kurtuluşu Afrika gezisi hayallerinde arayan dershane öğretmeni Bird. Karısı her an doğum yapmak üzeredir ve evlendiği anda iyice azalan Afrika gezisine çıkma umudu, çocuğun doğumuyla tümüyle sönecektir. Bir de çocuk beyin fıtığı gibi ender rastlanan bir anormallik ile doğuverince, Bird kendini bir karabasanın ortasında bulur. Yaşadığı utanç ve korku onu önce alkole ve sorumluluklarından kaçmaya, sonra çocuğu yeryüzünden bir an önce silinmesi gereken bir düşman olarak görmeye kadar götürecektir...

Kişisel Bir Sorun, kendisi de engelli bir çocuk sahibi olan 1994 Nobel Edebiyat Ödüllü Japon yazar Kenzaburo Oe'nin tüm dünyada tanınmasını sağlayan en önemli eserlerinden biri.

Kapak resmi: IDA JAROSOVA

18,50 TL
KDV DAHİL

ISBN 978-975-07-1211-1

